

НОРА РОБЪРТС НОЩНИ ПТИЦИ

Част 1 от „Среднощни истории“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2002

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— И така, нощни птици, приближава полунощ, а вие слушате радио КИП. Пригответе се да чуете пет последователни хита. Аз съм Сила О'Роарк и, скъпи, нека тази песен отлети право към теб.

Гласът ѝ бе като горещо уиски, разливаше се гладък и завладяващ. Бе пленителен, гърлен, с едва доловим южняшки акцент, сякаш специално създаден за радиото. Всеки мъж в Денвър, включил се на честотата на нейното предаване, бе готов да повярва, че думите ѝ са отправени специално към него.

Тя пусна първите пет хита, както бе обещала на слушателите. От пулта се понесе музика. Можеше да свали слушалките и да се наслади на три минути и двадесет и две секунди тишина. Сила предпочиташе звука на музиката. Тази любов бе единствената причина за успеха ѝ в радиото.

Гласът ѝ бе истински дар. Преди години успя да убеди шефа си да я назначи на първата ѝ длъжност в провинциална радиостанция в Джорджия, която предаваше на ниска честота и разчиташе на още по-нисък бюджет. Тогава Сила нямаше нито опит, нито препоръки. Можеше да покаже само чисто новата си диплома от гимназията. Прекрасно разбираше, че бе получила работата единствено заради звученето на гласа си. Заради него и заради готовността си да работи за мизерно заплащане, да прави кафета и, когато се налага, да замества секретарката. Десет години по-късно гласът вече не бе единственото ѝ качество. Но той отново се оказваше решаваща сила.

Никога не успя да намери време, за да завърши мечтаното висше образование в областта на радиокомуникациите. Въпреки това можеше да замества и наистина заместваше ту тонтехниците, ту водещите, ту репортерите, дори програмния директор. Притежаваше феноменална памет за песни и изпълнители и ги уважаваше и ценеше. Радиото ѝ бе дом вече цяло десетилетие и тя го обичаше.

Много често съблазнителното ѝ присъствие в ефир противоречеше напълно на целеустремената, организирана и

амбициозна жена, която рядко спеше повече от шест часа и обикновено хапваше нещо набързо в движение. Образът, с който масовата публика свързваше Сила О'Роарк, бе на сексапилна принцеса, водеща радиопредаване, която често общува с видни личности, а професията ѝ носеше ореола на очарование и непрестанни вълнения. В действителност истинската Сила прекарваше по десет часа в радиото или извън него, пак по работа, и бе твърдо решена да помага на сестра си, докато завърши колежа. През последните две години младата жена не бе излязла на нито една среща.

Нямаше и желание да излиза.

Свали слушалките и отново погледна предвиденото за следващия петнадесетминутен блок. Докато звучеше някоя от десетте най-добри песни, в пулта цареше тишина. Сила оставаше сама с просветващите светлини и многобройните копчета. Това бяха любимите ѝ моменти.

Когато преди шест месеца прие работата в радио КИП, в Денвър, настоя за нощния блок, от 22:00 до 2:00 часа след полунощ, въпреки че обикновено го даваха на новите диджеи. С десетгодишния си успешен опит можеше да вземе едно от предаванията в най-слушаното време, с най-голяма аудитория. Тя обаче предпочиташе нощта и през последните пет години си бе извоювала име сред слушателите на тези самотни часове.

Обичаше да е сама, беше ѝ приятно да посвещава гласа си и да изпраща музиката на други, които като нея предпочитаха нощта.

Без да сваля поглед от часовника, Сила отново нагласи слушалките. В затихващите ритми на хит номер четири, непосредствено преди хит номер пет, тя повтори името на песента и изпълнителя на номер четири и обяви следващия хит, а след това съобщи инициалите на станцията и честотата. Извади касета с предварително записани новини и я зареди. Веднага след новините започваше любимата ѝ част от предаването — изборът на слушателите.

Ставаше ѝ приятно, когато наблюдаваше светлините на звънящите телефони, радваше се да чуе различни гласове. Разговорите я откъсваха от кабината за петдесет минути всяка нощ и тези минути бяха доказателството, че има хора, истински хора, с истински живот, които я слушат.

Запали цигара и се отпусна на въртящия се стол. Това беше последният ѝ спокоен момент за следващия час.

Сила не беше спокоен човек. Гласът ѝ подвеждаше хората, а дори не приличаше на пленителна фатална жена. Ноктите ѝ не бяха лакирани, не слагаше и червило. Рядко успяваше да отдели време от натоварената си програма за лак или червило. Тъмнокъфявите ѝ очи бяха притворени, докато се отпускате на стола. Миглите ѝ бяха дълги, наследени от вечно замечтания ѝ баща. В контраст с копринените мигли и бледата гладка кожа, чертите ѝ бяха остри и излъчваха сила. Природата я бе дарила с истински облак гъста чуплива черна коса, която тя безмилостно опъваше назад, слагаше ѝ шноли или я замъташе, увита като змия, за да освободи място за слушалките.

Сила погледна часовника, отмерващ отлетялото време, загаси цигарата, отпи глътка вода и включи микрофона. Зелената лампичка, която показваше, че е в ефир, светна.

— Тази песен бе за всички влюбени, сгушени до някого или изпълнени с мечти. Останете с мен, Сила О'Роарк, Денвър. Вие слушате радио КИП. Ще продължим с избора на слушателите. — Докато включваше касетката с реклами, тя вдигна поглед. — Здравсти, Ник, как е?

Ник Питърс, студент в колеж, работеше като стажант в радиото. Той вдигна на косата очилата си с тъмни рамки и се усмихна широко.

— Направо ги разбих на теста по литература.

— Браво!

Сила пое чашата димящо кафе с искрена благодарност.

— Още ли вали сняг?

— Спря преди около час.

Тя кимна и се поотпусна. Притесняваше се за по-малката си сестра Дебора.

— Сигурно пътищата са ужасни.

— Не много. Искаш ли нещо с кафето?

Сила му се усмихна разсеяно, замислена за други неща и дори не забеляза обожанието в очите му.

— Не, благодаря. Вземи си от поничките, преди да си тръгнеш. Да знаеш, че са малко старички.

Тя натисна едно от копчетата и отново заговори в микрофона. Младежът я наблюдаваше, докато четеше рекламните предложения. Знаеше, че няма да отвърне на чувствата му, ала бе лудо влюбен. За него Сила бе най-красивата на света, пред която момичетата в колежа

изглеждаха тромави, приличаха на бледи отражения на истинската жена, седнала пред него. Тя бе силна, преуспяваща, сексапилна. Същата тази жена почти не го забелязваше. Когато му обърнеше някакво внимание, то бе само разсеяна приятелска усмивка или небрежно махване с ръка.

Вече три месеца събираше смелост, за да я покани на среща. Непрекъснато си представяше как цяла една вечер вниманието ѝ ще бъде насочено към него, само към него.

Сила дори не предполагаше какви чувства изпитва Ник. Ако разбере какви мисли се въртят в главата му, сигурно щеше да ѝ стане забавно. Дори нямаше да бъде поласкана. Момчето едва бе навършило двадесет и една, седем години по-млад от нея и десетилетия по-малък в много други отношения. Харесваше го. Ник бе ненатрапчив и си вършеше съвестно работата, без да се мръщи на дългите напрегнати часове.

През последните месеци свикна с кафето, което той ѝ донасяше, преди да си тръгне след края на смяната. Изпитваше удоволствие при мисълта, че ще го изпие сама и на спокойствие.

Ник стрелна с поглед часовника.

— Аз, ами, ами ще се видим утре.

— Ммм? А, да. Лека нощ, Ник.

Той едва бе прекрачил прага, а тя напълно забрави за него. Натисна един от светещите бутони на таблото.

— Радио КИП. Вие сте в ефир.

— Сила ли е?

— Точно така. Кой се обажда?

— Казвам се Кейт.

— Откъде звъниш, Кейт?

— От къщи... Лейкуд. Съпругът ми е шофьор на такси и е нощна смяна. И двамата слушаме твоето предаване всяка вечер. Може ли да пуснеш песента „Завладяващо нежно чувство“ за Кейт и Рей.

— Веднага, Кейт. Пази домашното огнище топло. — Тя натисна следващото копче. — Радио КИП. Вие сте в ефир.

Както обикновено, предаването течеше гладко. Сила отговаряше на обажданията и записваше имена на песни и посвещения. По стените на малкото студио бяха наредени безброй албуми, плочи на 45 оборота, компактдискове, всеки един грижливо надписан, за да е по-лесно. След

като приемеше няколко слушателски обаждания, тя щеше да прекъсне за реклами и нови предложения, а и за да успее да подготви първата група желани песни.

Някои бяха редовни слушатели и Сила разменяше по няколко думи с тях. Други бяха самотници, които се обаждаха единствено за да чуят нечий глас. Освен тях понякога звънваше и някой смахнат, от когото тя успяваше да се отърве с шега или просто прекъсваше връзката. През всичките години, докато бе приемала обаждания, излъчвани в ефир, нямаше нито един миг на отегчение и досада.

Обичаше тези моменти, докато разговаряше със слушателите и се шегуваше с тях. Спокойно отпусната пред пулта, Сила създаваше, както никога на живо, една неангажиращо приятелска връзка с напълно непознати. Никой човек, чул гласа ѝ, не би предположил, че бе срамежлива или неуверена в себе си.

— Радио КИП. Вече сте в ефир.

— Сила?

— Да. Говори по-високо, приятелю. Как се казваш?

— Няма значение.

— Добре, господин Хикс.

Тя избърса неочаквано овлажнелите си длани в джинсите. Нещо ѝ подсказваше, че този ще създава неприятности и затова задържа пръста си в готовност на бутона за седемсекундно задържане на звука.

— Какво искаш да чуеш?

— Искам да си платиш, мръснице. Ще те накарам да си платиш. Когато приключа с теб, ще ме молиш по-скоро да те убия. Никога няма да забравиш.

Сила замръзна на мястото си, но почти веднага го прекъсна в средата на гневния изблик ругатни и обидни думи. Единствено силната воля ѝ помогна да заговори отново, без гласът ѝ да трепне.

— У-ха! Някои хора са доста кисели тази вечер. Слушайте, ако това е полицаи Маркс, ще си платя глобите. Честна дума. Следващата песен е за Джойс и Лари.

Тя включи последния хит сингъл на Спрингстийн, отпусна се на стола и свали слушалките с треперещи ръце.

Глупачка. Стана, за да намери следващите песни. След толкова години не би трябвало да се притеснява от обаждането на някакъв извратен тип. Рядко се случваше предаването да премине без поне едно

подобно обаждане. Беше свикнала да се справя със странните, с ядосаните, с отправените предложения и заплахи толкова умело, колкото и с пулта за управление.

Всичко това е част от работата, повтаряше си Сила. Така е, когато си известна личност, особено пък щом работиш и нощна смяна, когато ненормалниците стават още по-шантави.

Усети, че се озърта и вглежда през тъмните стъкла на студиото към притъмнелия коридор. Навсякъде пълзяха сенки и цареше тишина. Под дебелия пуловер кожата ѝ бе покрита със студена пот. Беше сама. Съвсем сама.

Сградата на радиото е затворена, повтаряше си тя, докато зареждаше следващите слушателски желания. Алармата е включена. Ако се задейства, най-близките полицейски коли ще долетят за минути. Тук бе в пълна безопасност, също като в трезор на банка.

Когато погледна към просветващите светлини на пулта, Сила усети, че я беше страх.

Снегът беше спрял, ала мирисът му бе проникнал навсякъде с режещия мартенски въздух.

Докато шофираше, Сила оставяше прозореца отворен няколко сантиметра, а радиото бе увеличено докрай. Съчетанието от вятър и музика ѝ действаше успокояващо.

Младата жена не се изненада, когато видя, че Дебора я чака. Спря в алеята до къщата, купена само преди шест месеца, и със смес от раздразнение и облекчение забеляза, че всички лампи светят.

Подразни се, че сестра ѝ още не си беше легнала и я чакаше. От светлините ѝ поолекна, защото кварталът бе напълно притихнал и пуст, а се чувстваше така несигурна. Завъртя ключа и моторът угасна, а заедно с него спряха и нежните ритми от нощното предаване на Джим Джексън. В първия миг на пълна тишина сърцето ѝ подскочи уплашено.

Ядоса се на себе си, изруга под носа си и затръшна вратата на колата. Загърна палтото си, за да се предпази от вятъра и се затича по стълбите. Дебора я чакаше на входа.

— Здравсти, ти нямаш ли лекция утре в девет? — нападна я веднага Сила.

Съблече палтото си веднага и го закачи в гардероба. Усети аромата на горещ шоколад и мириса на политура за мебели. Въздъхна тежко. Когато беше напрегната, Дебора винаги се заемаше с чистене.

— Защо още не си легнала?

— Чух го, Сила, онзи мъж...

— О, я стига, малката ми! — Сила се обърна и прегърна сестра си с две ръце. В обикновения си плюшен халат Дебора ѝ заприлича на дванадесетгодишно момиченце. Нямаше друг човек на този свят, когото да обича повече. — Беше само още един безобиден перко в този подивял свят.

— Но той съвсем не звучеше безобидно, Сила. — Въпреки че бе малко по-ниска от сестра си, Дебора я притискаше до себе си. Приликата между двете бе около устата — пълни страстни устни, ала разкриващи и инат. Чертите на Дебора бяха по-меки, по-нежни, не така остри. Очите ѝ, обрамчени от гъсти мигли, бяха яркосини, а сега потъмнели от притеснение. — Мисля, че трябва да се обадиш в полицията.

— Полицията ли? — Тази мисъл не ѝ бе идвала наум и Сила успя да се засмее. — Заради едно обаждане, пълно с обиди, си готова да ме хвърлиш в ръцете на ченгетата? Та аз съм истинска жена на деветдесетте години.

Дебора напъха ръце в джобовете си.

— Изобщо не е време за шеги.

— Добре де, но аз не се шегувах. Деб, и двете знаем, че полицията не може да направи почти нищо във връзка с гадно телефонно обаждане в радиото посред нощ.

С въздишка на досада Дебора се извърна.

— Гласът му наистина звучеше злобно. Уплаши ме.

— И мен.

Смехът на Дебора бе кратък и малко нервен.

— Ти никога не се страхуваш.

Винаги съм уплашена, помисли си Сила, ала се усмихна.

— Този път беше страшно. Така ме стресна, че не успях да улуча копчето за забавяне и го излъчих. — Между другото си помисли какво ли ще отнесе утре заради тази грешка. — Нали не се обади отново. Това показва, че само си е приказвал. Хайде, лягай си — каза тя и прекара ръка през тъмната бухнала коса на сестра си. — Никога

няма да станеш най-добрият адвокат в Колорадо, ако се разхождаш напред-назад по цяла нощ.

— Ще си легна, ако и ти си легнеш.

Сила знаеше, че ще минат часове, преди умът и тялото ѝ да се успокоят, но въпреки това прегърна сестра си през раменете.

— Дадено.

В стаята му винаги цареше мрак, с изключение на няколко капещи свещи. Харесваше тайнственото призрачно потрепване на пламъка и натрапчивия църковен мирис. Въпреки че стаята бе малка, навсякъде в нея бяха наредени скъпи спомени — трофеи от миналото. Имаше писма, снимки, направени с полароид, небрежно подредени мънички порцеланови животинки, панделки, избелели от времето. На коленете си бе поставил ловджийски нож с дълго острие, което излъчваше матови отблясъци на приглушената нощна светлина. Върху колосана, ръчно плетена покривчица, непосредствено до лакътя му, лежеше добре поддържан пистолет, 45-ти калибър.

В ръце държеше снимка, поставена в рамка от палисандрово дърво. Съзерцаваше я, говореше ѝ и плачеше горчиво над нея. Там бе единственият човек, когото бе обичал, от когото остана само тази единствена снимка, която да притиска до гърдите си.

Джон. Невинният, доверчив Джон. Измамен от една жена. Използван от една жена. Предаден от една жена.

В гърдите му се преплитаха любов и омраза, докато се поклащаше напред-назад. Тя ще си плати. Ще плати най-високата цена. Ала първо ще страда.

Обаждането, едно-единствено разтърсващо обаждане, се повтаряше всяка вечер. В края на седмицата нервите на Сила бяха опънати до крайност. Не можеше да се пошегува с това, което ставаше, нито в ефир, нито когато не бе на смяна. Беше като опъната жица глас, от който струеше ярост. Щом чуеше първите му думи, веднага го изключваше от ефир.

Непосредствено след това оставаше седнала, изпълнена с ужас, уверена, че той отново ще се обади, че е скрит някъде зад мигащите

светлини, в очакване да я тормози.

Какво беше направила?

След като в два часа след полунощ включи записа на новините и рекламните, тя подпря лакти на масата и отпусна глава в дланите си. Рядко ѝ се случваше да заспива дълбок спокоен сън, но през последната седмица само се унасяше за кратко. Знаеше, че започва да ѝ личи, да ѝ се отразява на нервите и на съсредоточеността.

Какво беше направила?

Този въпрос не спираше да я измъчва. Какво можеше да е направила, за да я намрази някой толкова силно? В гласа ясно бе доловила омразата, истинска, дълбоко вкоренена омраза. Знаеше, че понякога бе рязка и невъздържана с хората. Имаше и случаи, когато бе напълно безчувствена. Ала никога не би наранила умишлено някого. За какво трябваше да плаща? Какво престъпление, истинско или въображаемо, бе извършила, което да накара този човек да насочи към нея отмъщението си?

С крайчеца на окото си долови някакво движение. Сянка сред сенките в коридора. Усети как паниката се надига, скочи и блъсна с крак масичката. Гласът, който отново бе успяла да изключи от ефир само преди десет минути, още звучеше в ушите ѝ. Наблюдаваше, парализирана от страх, как някой завърта ръчката на вратата за студиото.

Нямаше къде да избяга. Устата ѝ бе пресъхнала, но бе готова да се защитава.

— Сила?

Стовари се тежко на стола и изруга разклатените си нерви, а сърцето ѝ блъскаше забързано.

— Марк.

— Извинявай, сигурно те изплаших.

— До смърт. — Тя се усмихна с усилие на директора на радиото.

Мъжът бе трийсетинагодишен, невероятно, направо изключително привлекателен. Тъмната му коса бе грижливо оформена и сресана там, където се спускаше на по-дълги кичури и придаваше младежки вид на гладкото му, загоряло от слънцето лице. Както обикновено, бе облечен спортно-елегантно.

— Защо си тук по това време?

— Не можем само да си говорим за тези телефонни обаждания.

— Нали имяхме събрание преди два дни. Казах ти...

— Да, каза ми — съгласи се той. — Направо ми нареди, както имаш навика да нареждаш и на мен, и на останалите.

— Няма да изляза в отпуск. — Сила се завъртя на стола с лице към него. — Не смятам да ходя никъде.

— На всеки му се иска да отиде някъде. — Марк вдигна ръка, преди тя да бе продължила с възраженията си. — Нямам намерение да споря с теб. Знам, че няма да си склонна да го приемеш, ала аз съм ти шеф.

Сила подръпна подгъва на пуловера си.

— Какво смяташ да правиш? Ще ме уволниш ли?

Той дори нямаше представа, че тя сдържа дъха си, когато отпрати предизвикателството. Въпреки че бе работил с нея месеци наред, не бе надникнал под повърхността и нямаше представа колко крехко бе самочувствието ѝ. Ако я бе заплашил, Сила щеше да се остави в ръцете му. Единственото, което имаше значение, бе фактът, че нейното предаване бе като животворна инжекция за радиостанцията. Рейтингът непрекъснато се покачваше.

— Това няма да донесе на никой от двамата ни нищо добро. — Тя изпусна сдържания дъх, а Марк постави ръка на рамото ѝ. — Слушай, Сила, притеснявам се за теб. Всички сме притеснени.

Думите му я трогнаха и, както винаги, я изненадаха.

— Но той само си приказва.

За момента. Завъртя стола към пулта и се подготви за следващото музикално посвещение.

— Няма да гледам със скръстени ръце как тормозят хората ми. Обадох се в полицията.

Тя скочи от стола.

— По дяволите, Марк. Казах ти...

— Да, каза ми — усмихна се той. — Това вече го чух. Ти си истинска находка за радиото. Искане ми се да знам, че сме приятели.

Сила седна отново и изпружа крака си, обут в ботуш.

— Приятели сме. Чакай малко.

С огромно усилие се концентрира и се включи в ефир, за да представи следващата песен. Посочи часовника.

— Имаш три минути и петнадесет секунди, за да ме убедиш.

— Всичко е много просто, Сила. Действията на онова приятелче са в разрез със закона. В никакъв случай не трябваше да се оставям да ме разубедиш и нещата да стигат толкова далече.

— Ако не му обръщаме внимание, той сам ще престане.

— Няма да стане по твоя начин. — Марк отпусна ръка на рамото ѝ и започна внимателно да масажира напрегнатите мускули. — Затова ще трябва да опитаме по моя начин. Или ще поговориш с ченгетата, или ще излезеш в отпуска.

Разбра, че бе победена, вдигна поглед и се усмихна насила.

— И жена си ли командваш така?

— Непрекъснато — усмихна се широко той, наведе се, и я целуна по челото. — На нея ѝ харесва.

— Извинете.

Сила се отдръпна така рязко, че човек би помислил, че се чувства виновна. Дватамата непознати на вратата я разглеждаха, както тя прецени, с професионална безпристрастност.

Жената приличаше на манекенка, с дълга, тъмномахагонова коса, която се спускаше като водопад по раменете ѝ и откриваше елегантни сапфирени обеци. Кожата ѝ бе като фин порцелан, типичният за всички червенокоси тен. Беше слаба и фина, а изпипаният костюм бе невероятно съчетание от синьо и зелено.

Мъжът до нея сякаш бе прекарал цял месец в някое ранчо, натоварен с грижи по добитъка. Непокорната му руса коса бе изсветляла на кичури и покриваше яката на ризата. Носеше износените си джинси леко смъкнати. Подгъвът им бе разръфан. Високият мъж се бе подпрял небрежно на вратата, а жената бе нащрек. Кожата на ботушите му бе протрита, а върху износената си риза бе облякъл класическо вълнено сако.

Не се усмихваше. Сила се улови, че се бе загледала в него и не откъсваше поглед от лицето му много по-дълго, отколкото бе прилично. Бузите му бяха хлътнали, а на брадата си имаше малка трапчинка. Загорялото му лице бе гладко, устата, все още сериозно стисната, бе широка и изразителна. Очите на мъжа, впили се в лицето ѝ, сякаш за да я накарат да се почувства неудобно, бяха яркозелени.

— Господин Харисън — заговори първо жената. На Сила ѝ се стори, че в очите ѝ проблясват закачливи искри, когато пристъпи напред. — Надявам се, че ви оставихме достатъчно време.

Сила хвърли на Марк убийствен поглед.

— Каза ми, че си им се обадил, не знаех, че вече са тук.

— Сега вече знаеш. — Ръката му продължаваше да стиска рамото ѝ, ала този път, за да я задържи на мястото ѝ, не за да я успокои. — Това е госпожица О'Роарк.

— Аз съм детектив Грейсън. Това е партньорът ми, детектив Флечър.

— Благодаря ви още веднъж, че почакахте.

Марк я подкани с жест да влезе, а след това се обърна и към партньора ѝ. Мъжът лениво се изправи.

— Дватама с детектив Флечър сме свикнали. Защо не ни дадете още малко информация.

— Както вече знаете, госпожица О'Роарк има доста обезпокоителни обаждания, и то тук, в радиото.

— Перковци — проговори Сила, ядосана, че мълвата вече бе плъзнала. — Изобщо не е трябвало Марк да ви притеснява.

— Плащат ни, за да ни притесняват — обясни Бойд Флечър и се отпусна с един крак върху бюрото. — Значи тук работите?

В погледа му се четеше някаква безочливост, която я подразни.

— Вие май сте страхотен детектив.

— Сила... — Уморен и изпълнен с желание да се прибере у дома при жена си, Марк се намръщи. — Трябва да им сътрудним. — Престана да ѝ обръща внимание и се обърна към детективите. — Обажданията са започнали по време на предаването миналия вторник. Никой от нас не е обърнал много внимание, но те не спират. Последното е от тази вечер, в 12:35 часа.

— Имате ли записи на разговорите? — Алтия Грейсън вече бе извадила бележника си.

— След третото обаждане започнах да ги записвам. — Марк само сви рамене, когато видя изумлението по лицето на Сила. — Беше като предпазна мярка. Държа ги в офиса.

Бойд кимна на Алтия.

— Върви. Аз ще запиша изявлението на госпожица О'Роарк.

— Трябва да сътрудничиш на хората — обърна се Марк към Сила и изведе Алтия.

В последвалото мълчание Сила извади нова цигара от пакета и я запали с бързи резки движения. Бойд вдъхна дима с наслада. Беше

отказал цигарите само преди шест седмици, три дни и дванадесет часа.

— Бавна смърт — отбеляза той.

Сила го гледаше през димната пелена.

— Нали искахте изявление.

— Да. — Изпълнен с любопитство, Бойд се протегна, за да щракне едно от копчетата.

Съвсем машинално тя го перна през пръстите.

— Не пипайте.

Той се усмихна широко. Имаше някакво смътно усещане, че Сила го предупреждаваше за себе си, не просто за апаратурата.

Тя улови края на един от модерните хитове. Включи микрофона и в заглъхващите ритми повтори заглавието на песента, изпълнителя, инициалите на радиото и своето име. Последваха леките ритми на следващото изпълнение.

— Хайде, да приключваме по-бързо — обърна се към него Сила.
— Не обичам компания по време на дежурствата си.

— Не сте това, което очаквах.

— Моля?

Съвсем не, помисли си Бойд. Бе много повече, отколкото бе предполагал.

— Слушал съм предаването ви — продължи спокойно той. — Няколко пъти. — Много повече от няколко пъти. Бе загубил много повече от няколко часа сън, за да слуша гласа ѝ. Невероятно сексапилен глас. — Създал си бях представа. Метър и седемдесет и пет. — Бойд я огледа небрежно, като погледът му се плъзна от главата, надолу по цялото тяло, чак до върховете на ботушите. — Почти съм познал. Ала си мислех, че сте блондинка, с коса до кръста, със сини очи и изключително... завладяваща личност. — Широката му усмивка отново се появи, докато наблюдаваше с непресторено любопитство раздражението в очите ѝ. Големи кафяви очи, отбеляза наум той. Определено много по-различни и много по-привлекателни, отколкото във фантазиите му.

— Съжалявам, че ви разочаровах.

— Не съм казал, че съм разочарован.

Тя дръпна бавно от цигарата и нарочно изпусна дима към него. Поне едно нещо владееше до съвършенство, и то бе умението да отблъсква досадните мъжкари.

— Искаш ли изявление или не, готин?

— Нали затова съм тук. — Бойд извади бележник и някакъв жалък остатък от молив от джоба на самото си. — Давай.

Съвсем накратко и безпристрастно Сила описа всяко едно от обажданията — от времето, когато бе направено, до използваните фрази. Докато говореше, не спираше работата си на водещ. Слагаше записи на реклами, включваше компактдискове, подменяше и избираше различни албуми.

Веждите на Бойд се извиха нагоре, докато записваше. Той, разбира се, щеше да прослуша записите, но имаше чувството, че тя му предава дословно разговорите. В своята работа винаги се бе възхищавал на добрата памет.

— В града сте от колко време? Шест месеца?

— Горе-долу.

— Успяхте ли да си създадете врагове?

— Дистрибутор, който се опитваше да ми пробута енциклопедия. Когато затръшвах вратата му прищипах крака.

Бойд я погледна. Опитваше се да омаловажи събитията, ала бе загасила недопушената цигара и сега гризеше нокътя на палеца си.

— Да сте изоставяли някое гадже?

— Не съм.

— А имате ли?

В очите ѝ отново проблесна недоволство.

— Вие сте детективът. Открийте сам.

— Щях да го направя, ако нещата бяха поставени на лична основа. — Той отново вдигна очи, а погледът му бе толкова пряк, толкова откровен, толкова нескрито личен, че Сила усети как дланите ѝ овлажняват. — Само че в момента си върша работата. Ревността и чувството, че си отхвърлен, са много мощни мотиви. Ако съдя по думите ви, повечето от забележките на онзи са свързани със сексуалните ви навици.

Прямотата наистина бе една от най-силните ѝ черти, но нямаше намерение да му признава, че в момента единственият ѝ сексуален навик бе станало въздържанието.

— В момента не излизам с никого — заяви тя.

— Добре. — Без да вдига поглед, Бойд си записа. — Това бе лично наблюдение.

— Слушайте, детектив...

— Успокой топката, О'Роарк — каза меко той. — Това бе просто наблюдение, не предложение. — Тъмните му спокойни очи я увериха в думите му. — В момента съм дежурен. Искam списък на мъжете, с които сте се срещали. Нека засега бъде само за последните шест месеца. И не е нужно да включвате дистрибутора на енциклопедии.

— Не съм се срещала с никого. — Ръцете ѝ се свиха, когато се изправи. — Не съм имала връзки, нито пък желание да започна връзка.

— Никой не е казал, че желанието трябва да е взаимно. — В момента Бойд беше сигурен, че в неговия случай бе точно така.

Съвсем неочаквано Сила се почувства смазана от умора. Прокара ръка през косата си и се опита да се държи спокойно.

— Всеки може да разбере, че този тип е полудял по един глас от радиото. Той дори не ме познава. Сигурно никога не ме е виждал. Аз съм просто една идея фикс — отвърна тя, насочвайки думите му към него самия. — Това е всичко, което представлявам за него. В този бранш подобни неща се случват непрекъснато. Не съм направила нищо.

— Не съм казал, че сте направили каквото и да било.

В гласа му вече нямаше закачливост. Внезапно прозвучалата благост я накара да се извърне рязко, за да успее да скрие издaiническите сълзи. Преумора, каза си Сила. Прекалено много стрес. Прекалено много от всичко. С гръб към него, тя се опита да се овладее.

Невероятна, мислеше си Бойд. Тази жена е невероятна. Начинът, по който юмруците ѝ се свиха, докато се опитваше да се овладее, бе много по-привлекателен, много по-сексапилен, отколкото накъсаните въздишки или безпомощността.

Искаше му се да пристъпи към нея, да ѝ каже нещо успокоително, да прокара ръка по косата ѝ. Ала тя сигурно щеше да го нахапе до кръв.

— Помислете за последните няколко месеца, вижте дали няма да си спомните нещо, колкото и маловажно и незначително да ви се струва, защото може да ни насочи към него. — Гласът му отново се беше променил. Сега звучеше рязко и протоколно. — Не можем да привикаме всички мъже от Денвър и района за разпит. Не става така.

— Знам как работят ченгетата.

Горчивината в гласа ѝ го накара да събере вежди. Тук имаше нещо, но сега не беше моментът да говорят.

— Ще познаете ли гласа, ако го чуете отново?

— Да.

— Имаше ли нещо познато в него?

— Абсолютно нищо.

— Мислите ли, че е преправен?

Сила раздвижи неспокойно раменете си, ала когато отново се обърна към него се владееше напълно.

— Винаги е приглушен, нисък. И, а, да, имаше нещо като съскане.

— Имате ли нещо против утре вечер да остана тук, докато водите предаването?

Тя го погледна продължително.

— Имам много против.

Той наклони глава.

— Тогава просто ще трябва да се отбия при шефа ви.

Изпълнена с негодувание, Сила посегна към цигарите. Топлата му длан покри ръката ѝ. Тя погледна към сплетените пръсти, удивена, че сърцето ѝ ускори ритъма си при допира му.

— Оставете ме да си свърша работата, Сила. Ще бъде много по-лесно, ако ни оставите с детектив Грейсън да се заемем с нещата.

— Не мога да позволя на никой да обсебва живота ми. — Тя отдръпна рязко ръката си и я пхна в джоба.

— Поне малко. — Преди да успее да го спре, Бойд се протегна и зави косата ѝ зад ухото. — Отивайте си вкъщи и се наспете. Изглеждате изтощена.

Сила отстъпи крачка назад и си наложи да се усмихне.

— Благодаря, готин. Вече се чувствам много по-добре.

Въпреки че не спря да негодува, тя не успя да му попречи да я изчака, докато се подпише, че излиза от сградата и предаде студиото на нощния пазач. Недоволството ѝ не го обезкуражи и той я придружи до колата, напомни ѝ да не забравя да заключи вратите и я изчака да подкара. Смутена от начина, по който я гледаше Бойд, и от начина, по който беше реагирала, Сила не откъсна поглед от него в огледалото за обратно виждане, докато накрая го изгуби.

— Само това ми липсваше — промърмори тя. — Полицаят каубой.

Минута по-късно Алтия излезе на паркинга при Бойд. В чантата си носеше касетите и изявлението на Марк.

— И така, Флечър... — Тя постави приятелски ръка на рамото му. — Каква е присъдата?

— Непоклатима като скала, голям инат и много докачлива. — С ръце в джобовете, той се отпусна назад на пети. — Май на това му се казва любов.

ВТОРА ГЛАВА

Добра е, мислеше си Бойд, докато отпиваше от горчивото кафе и наблюдаваше работата на Сила. Работеше с контролното табло с лекота, която показваше големия ѝ опит. Ту пускаше музика, ту предварително записани реклами, ту говореше в микрофона. Спазваше времето с изключителна точност, без да допуска и най-малката грешка. А ноктите ѝ бяха изгризани до кръв.

Самата тя бе като топка от нерви и враждебност. Опитваше се да прикрива нервността, но изобщо не се стараяше да смекчи враждебното си отношение. През двата часа, прекарани с нея в студиото, почти не му бе проговорила. Добър номер, като се имаше предвид, че помещението бе едва три метра и половина на три.

Нищо. В работата си като полицаи бе свикнал да попада на места, където не бе желан. Колкото и да бе странно, това му харесваше.

Обичаше работата си. Чувства като раздразнение, омраза и нетърпимост просто се плъзгаха покрай него. Много просто, с отрицателните емоции човек може да се справи много по-лесно, отколкото с куршум 45-ти калибър. Вече бе имал срещи и с двете.

Въпреки че определението философ щеше да го накара да се почувства неудобно, той имаше навик да анализира нещата до самата им същност. В основата на този навик бе залегнала първичната вяра в правдата и неправдата. Или, въпреки че се колебаеше дали да използва точно тези думи, доброто и злото.

Беше достатъчно разумен и добре разбираше, че престъпленията често пъти носят пари, и то добри пари. Задоволството му идваше от участието в играта, която не позволяваше тези пари да останат в неподходящи ръце за дълго. Бойд бе търпелив човек. Беше му все едно дали ще чака шест часа или шест месеца, за да залови виновника, стига да успее. Добрите винаги печелят. Протегна дългия си крак и продължи да прелиства книгата, заслушан в стелещия се глас на Сила. Този глас го караше да си мечтае за люлка на верандата, за горещи

летни нощи и ромоленето на ленива река. Напрежението и бликащата от нея енергия бяха в пълен контраст с гласа ѝ. Слушаше го с искрена наслада, неспособен да престане да се чуди над тази загадка.

Щеше да полудее. Просто защото той седеше тук. Тя пусна реклама, провери отново списъка с желанията и продължи да го пренебрегва. Поне се опитваше. Не обичаше да има някой с нея зад пулта. Нямаше никакво значение, че след като му бе дала да разбере, че не желае да разговаря, Бойд бе седнал тихо с книгата си, не някой уестърн или екшън, както бе очаквала, а доста поразрѣфано издание на Стайнбек, „На изток от рая“. За нея нямаше значение, че почти от два часа той седеше търпеливо и тихо.

Важното бе, че беше в студиото. Това ѝ стигаше.

Не можеше да се преструва, че обажданията са приключили, че не означават нищо, че животът ѝ си тече както обикновено. Не и докато този висок каубой четеше великия американски роман в ъгъла на студиото, седнал така, че едва ли не се налагаше Сила да пълзи върху него, за да достигне албумите, подредени на по-високите рафтове. Заради него едва успяваше да овладее нервите си.

Мразеше го и заради натрапничеството му, и просто заради това, че бе ченге.

Ала това си е лично мой проблем, повтаряше си тя. Трябваше да си върши работата.

— А сега, посрещнете полунощ с Инексес. Вече е нов ден, Денвър. Двадесет и осми март е, но няма да му се оставим. В дванадесет и две минути навън е осемнадесет градуса, затова бъдете с нас и се веселете. Слушате радио КИП, радиото с най-много нови хитове. Сега ще чуете и новините на новия ден, а след тях — изборът на слушателите. Чакам телефонът ми да зазвъни и започваме веселбата.

Бойд изчака, докато Сила представи новините и се прехвърли на рекламите, след което отбеляза докъде бе стигнал, и стана. Усети как напрежението отново се надигна, когато седна на стола до нея.

— Не искам да го прекъсваш.

Тя се стегна и се постара гласът ѝ да прозвучи безгрижно и саркастично.

— Слушателите ми не си падат много по такива излияния, готин.

— Дръж го на телефона, пусни гласа му в само в студиото, не е нужно да излъчваш в ефир.

— Добре, ала не искам да...

— Пусни реклама или някаква музика — настоя тихо той, — но го задръж на телефона. Може да имаме късмет и да успеем да го проследим. Ако успееш, поддържай телефонната линия свободна до края на предаването, за да има достатъчно време да се прояви.

Ръцете ѝ, отпуснати на скута, се свиха в юмруци, докато наблюдаваше мигащите светлини на таблото. Бойд беше прав. Знаеше, че бе прав и тази мисъл не ѝ хареса.

— Създавате си прекалено много главоболия заради един откачен.

— Не се притеснявай — усмихна се едва забележимо той. — Плащат ми еднакво, независимо от това, дали откачените са на свобода, или не.

Сила погледна часовника, прочисти гърлото си и включи микрофона.

— Здравей, Денвър, аз съм Сила О'Роарк и радио КИП. Слушайте най-страхотната радиостанция в Скалистите планини. А сега зависи от вас тя да стане още по-страхотна. Телефоните за вашите желания са включени. Ще пускам всичко, което пожелаете да чуете, затова ми позвънете на телефон 555-5447 в радио КИП. — Пръстът ѝ леко трепереше, когато натисна първия от светещите бутони. — Сила О'Роарк ви слуша. Вече сте в ефир.

— Здравей, Сила, аз съм Боб от Енгълуд.

Тя затвори очи и потръпна от облекчение. Той бе редовен слушател.

— Здравсти, Боб. Как е при теб?

— Чудесно. Двамата с жена ми празнуваме петнадесетата годишнина от сватбата тази вечер.

— А сигурно са ви казали, че няма дълго да издържите. Какво да ви пусна, Боб?

— Може ли „Копнея“ за Нанси от Боб.

— Чудесен избор. С пожелание за още петнадесет години, Боб.

С химикалка в ръка Сила пое следващото обаждане, а след това и третото. Бойд наблюдаваше как с всяко обаждане тя ставаше все по-

напрегната. Бъбреше, шегуваше се и ставаше все по-бледа. По време на първата пауза извади цигара от пакета, ала не успя да се справи с кибрита. Без да казва нищо, Бойд го издърпа от ръцете ѝ и ѝ запали цигарата.

— Справяш се отлично.

Сила пое бързо и рязко дима. Той я изчакваше търпеливо да каже нещо.

— Трябва ли да ме гледаш?

— Не — усмихна се Бойд широко и бавно, а тя не можа да не отвърне. — Все пак човек трябва да се възползва от малките удоволствия.

— Ако това е най-доброто, което можеш да направиш, готин, май е време да си потърсиш нова работа.

— И тази ми харесва. — Той кръстоса глезена си върху коляното. — Много даже ми харесва.

Сила прецени, че бе много по-лесно да си говори с него, отколкото да се взира в мигащите светлини на телефоните и да се притеснява.

— Отдавна ли си ченге?

— Вече десет години.

Тя го погледна. Опита се да се отпусне, като разглеждаше лицето му. Има спокойни очи, помисли си. Тъмни и спокойни. Това бяха очи, видели много, научили се да живеят с видяното. Там бе стаена скритата сила, която привлича жените, поне някои от тях. Бойд бе човек, готов да защитава и брани. Никога не би започнал битка, но би я довел докрай.

Подразнена от мислите си, Сила извърна поглед към бележките си. Нямаше нужда от човек, който да я защитава и брани, още по-малко от човек, който да се бие за нея. Винаги се бе грижила сама за себе си. Така щеше да е и в бъдеще.

— Гадна работа — каза тя. — Да си ченге.

Той се размърда. Едното му коляно докосна бедрото ѝ.

— В повечето случаи е така.

Съвсем инстинктивно Сила дръпна стола си назад, за да спечели още няколко сантиметра разстояние.

— Не мога да разбера защо тогава някой би се задържал на тази гадна работа цели десет години.

Бойд се усмихна широко.

— Сигурно навикът си казва думата.

Тя сви рамене и се извърна към микрофона.

— Тази песен бе за Бил и Максин. Телефонът ни за желаниа на слушателите работи. Не го забравяйте. 555–5447. — Пое си дълбоко въздух и натисна едно копче. — Вие слушате радио КИП и сте в ефир.

Всичко вървеше толкова гладко, направо невероятно гладко и Сила започна да се отпуска. Приемаше обажданията едно след друго, навлязла в обичайния си ритъм. Малко по малко започна отново да се наслаждава на музиката, на променящите се ритми. Примигващите светлини на телефона вече не изглеждаха заплашителни. В 1:45 бе сигурна, че смяната ще премине безпроблемно.

Това е само една вечер, каза си тя. Ако сега не позвъни, значи всичко е приключило. Погледна към часовника и равномерно отминаващите секунди. Оставаха още осем минути, след което грижата за ефира оставаше в ръцете на Джексън. Щеше да се прибере, да се наслади на една дълга, гореща вана и да се наспи като новородено.

— Радио КИП. Вие сте в ефир.

— Сила.

Съскащият шепот премина като вледеняваща тръпка през нея. Съвсем машинално тя се пресегна, за да прекъсне, ала Бойд я улови за китката и поклати глава. За момент Сила му се противопостави, като се опита да потисне паниката си. Ръката му остана върху нейната, очите му бяха спокойни, вдъхващи увереност.

Той я наблюдаваше как се мъчи да се овладее. Най-сетне пусна рекламен запис. Щом зазвуча игривата весела мелодия, тя включи говорителите.

— Да. — Гордостта я накара да не откъсва очи от Бойд. — Аз съм Сила. Какво искате?

— Справедливост. Искam единствено справедливост.

— Каква справедливост?

— Сети се сама. Искam да мислиш, да се чудиш и да се потиш, докато дойда.

— Защо? — Ръката ѝ потръпваше под дланта на Бойд. Той сплете пръсти с нейните, опитвайки се да я успокои. — Кой сте вие?

— Кой съм аз ли? — Прозвуча смях, който я накара да настръхне. — Аз съм твоята сянка, твоето съзнание. Аз съм твоят палач. Ти трябва да умреш. Когато разбереш, само когато проумееш, тогава ще приключи всичко. Нямам намерение да бързам. Няма да е лесно. Ще си платиш за стореното.

— Какво съм направила? — изкрещя тя. — Какво, за бога, съм направила?

Той избълва истински порой от обидни гадости и прекъсна.

Сила остана замаяна и потресена. Бойд все още държеше ръката ѝ, а с другата набра някакъв номер.

— Проследихте ли го? — попита той, като едва успя да държи ругатнята си. — Да. Ясно. — Затвори, изпълнен с неудовлетворение. — Не бил достатъчно дълъг. — Бойд се пресегна към пребледнялата ѝ буза. — Добре ли си?

Ушите ѝ бучаха толкова силно, че тя едва улови думите му, но кимна. Машинално включи микрофона и изчака рекламата да свърши.

— Това е всичко за тази сутрин. Вече е 1:57. До два ще бъдете с Тина Търнър и неостаряващия рок. Моят приятел Джексън ще прави компания на всички нощни птици чак до 6:00. С вас беше Сила О'Роарк от радио КИП. Не забравяй, скъпи, когато ме сънуваш, да сънуваш само вълшебства.

Тя отблъсна стола си от пулта като насън. Само трябва да се изправя, каза си. Да стигна до колата и да се прибера. Съвсем просто. Правеше го всеки ден. Ала сега продължаваше да седи, уплашена, че краката ѝ ще се подгънат.

Джексън отвори вратата, но остана колебливо на мястото си. Носеше бейзболна шапка, която да прикрива нарастващите места, останали след операцията за присаждане на коса.

— Здравсти, Сила. — Той погледна от нея към Бойд, а след това — отново към нея. — Тежка нощ ли беше?

Тя се стегна и си наложи да се усмихне небрежно.

— Имала съм и по-добри. — Напрегна всяко мускулче в тялото си и се изправи. — Загряла съм ги добре, Джексън. Готови са да те посрещнат.

— Спокойна нощ, дечко!

— Благодаря.

Бученето в ушите ѝ се усилваше, докато отиваше от пулта към закачалката, за да си вземе палтото. Коридорите бяха тъмни, само на места се процеждаха отблясъци от охранителните датчици. Дезориентирана от мрака, Сила премигна. Дори не забеляза кога Бойд пое ръката ѝ и я изведе навън.

Студеният въздух я разбуди. Пое жадно и дълбоко, после издиша тънки валма бяла пара.

— Колата ми е там — каза тя, когато той понечи да я поведе към другия край на паркинга.

— Не си в състояние да караш.

— Нищо ми няма.

— Чудесно! Тогава отиваме да потанцуваме.

— Виж...

— Не, ти виж! — Бойд бе ядосан, бесен. До този момент не го бе осъзнал. Сила трепереше и беше пребледняла, въпреки режещо студения вятър. Оказа се, че бе съвсем различно да слушаш записите на гласа от действителното обаждане, особено докато я наблюдаваше как пребледнява, а страхът вледенява погледа ѝ. Не бе успял да направи нищо, за да предотврати случилото се. — Я се виж, О'Роарк, няма да те пусна да седнеш зад волана. — Той спря до колата си и отвори вратата. — Качвай се. Ще те закарам до вас.

Тя отметна косата от очите си.

— Да служа и да браня, така ли?

— Точно така. Качвай се, преди да съм те арестувал за скитничество.

Чувстваше краката си като желе и затова предпочете да не му противоречи. Искаше ѝ се да заспи сама в някоя малка тиха стая. Идваше ѝ да изпищи. Не, още по-зле, изпитваше желание да заплаче. Вместо това, щом Бойд седна зад волана, Сила се нахвърли върху него.

— Знаеш ли какво мразя повече от ченгетата?

Той запали колата.

— Сигурно и без да се опитвам да позная ще ми кажеш.

— Мъжете, които командват жените само защото са мъже. И това съвсем не е никакъв недостатък, а си е глупост. Май вече ви се натрупаха две черни точки, господин полицай.

Бойд се извърна към нея и се надвеси така, че тя се дръпна назад на седалката. Испита задоволство, щом видя как очите ѝ се разширяват

от изненада, а устните ѝ се разтвориха в готовност да възрази. Задоволството му щеше да е още по-голямо, ако се бе поддадал на импулса си да покрие тази инатлива нахална уста със своята. Знаеше много добре, че вкусът ѝ щеше да бъде също като изречените думи — горещ, сексапилен, опасен. Вместо това се пресегна, дръпна предпазния ѝ колан и го закопча.

Сила изпусна шумно съдържания дъх, когато той отново стисна волана. Нощта бе тежка, напомни си тя. Напрегнато разтърсваща и страшна. При никакви други обстоятелства не би се оставила да седи като глупачка, сплашена от този съвременен каубой.

Ръцете ѝ отново трепереха, нямаше значение защо, лошото бе, че проявяваше слабост.

— Стилът ти не ми допада, готин.

— Не е и нужно. — Сила започваше да му влиза под кожата, осъзна Бойд, докато изкарваше колата от паркинга. Това винаги се оказваше грешка. — Просто прави, каквото ти се казва, и всичко ще е наред.

— Нямам намерение да правя, каквото ми се казва — сопна му се тя. — И нямам нужда някакво си некадърно ченге с комплекс да се прави на Джон Уейн и да ми нарежда. Марк ви повика. Не аз. Нямам нужда от теб, не те искам.

— Много лошо.

— Ако си въобразяваш, че ще рухна просто защото някакъв перко ме обижда и заплашва, не си познал.

— Не съм си и помислял, че ще рухнеш, О'Роарк, както и ако рухнеш, не очаквай от мен да тръгна да те подкрепям.

— Чудесно. И сама мога да се справя с оня, а ако тебе много те кефят подобни гадории... — Сила спря, ужасена от собствените си думи. Вдигна ръце, скри лицето си и пое дълбоко дъх. — Извинявай.

— За какво?

— Изкарах си го на теб. — Тя отпусна ръце в скута си и се загледа в пръстите си. — Би ли спрял за минутка... — Без да продума, той отби до тротоара и спря. — Искам да се успокоя, преди да се прибера. — Твърдо решена да се успокои, Сила отпусна главата си назад и очите ѝ се затвориха. — Не искам да притеснявам сестра ми.

Не можеше да се остави на гнева и недоволството, когато жената до него се бе превърнала от бодлива тел в крехко стъкло. Ала ако беше

прав за Сила, ако усетят му не го лъжеше, прекалено много съчувствие щеше отново да запали искрата у нея.

— Искаш ли кафе?

— Не, благодаря. — Ъгълчетата на устата ѝ за част от секундата се повдигнаха нагоре. — Изпила съм достатъчно, за да събуди и слон. — Тя въздъхна дълбоко. Вече не ѝ беше лошо и цялата замаяност от случилото се преминаваше. — Извинявай, готин. Ти просто си вършеше работата.

— Правилно си разбрала. Защо ми казваш готин?

Сила отвори очи и огледа внимателно лицето му, макар и съвсем за кратко.

— Защото си такъв. — Извърна се отново и бръкна в чантата си, за да се опита да изрови цигарите. — Страх ме е. — Не ѝ беше приятно, че признанието ѝ бе направено с несигурен глас, че ръцете ѝ потрепваха, докато се опитваше да запали клечката кибрит.

— Позволено ти е.

— Не. Искам да кажа, че наистина ме е страх. — Тя бавно изпусна дима, докато наблюдаваше как лимузина последен модел префуча надолу по пътя и се скри в нощта. — Той иска да ме убие. Мисля, че изобщо не го бях разбрала до тази вечер. — Сила потръпна. — Няма ли парно в това подобие на кола?

Бойд включи отоплението докрай.

— По-добре е, когато си уплашена.

— Защо да е по-добре?

— Тогава ще ни сътрудничиш.

Тя се усмихна. Това вече бе цяла усмивка и сърцето му спря за миг.

— Нищо подобно. Това бе само моментно отпускане. Щом се пооправя, ще продължа да ти троя живота.

— Ще се постарая да не свиквам. — Той разбираше, че няма да е лесно да свикне с начина, по който очите ѝ излъчваха топлина, когато се усмихваше, с начина, по който гласът ѝ обгръщаше мъжа и го караше да се чуди. — Вече по-добре ли си?

— Много по-добре. Благодаря. — Сила загаси цигарата щом Бойд потегли. — Доколкото разбирам, знаеш къде живея.

— Нали затова съм детектив.

— Неблагодарна работа. — Тя отметна косата си от челото. Могат да поговорят, реши Сила. Просто да си поговорят. Тогава нямаше да мисли непрекъснато. — Защо не заминеш някъде да пазиш добитък или да дамгосваш бикове? Приличаш на истински каубой.

Той се замисли.

— Не съм сигурен, че това беше комплимент.

— Бързо загряваш, готин.

— Бойд — поправи я той. — Нищо няма да ти стане, ако ми кажеш името. — Тя само сви рамене, а Бойд ѝ хвърли с крайчеца на окото си поглед, изпълнен с любопитство. — Сила. Това сигурно идва от Присила, нали?

— Никой не ми казва Присила повече от веднъж.

— Защо не?

Тя му отправи най-сладката си усмивка.

— Защото им отрязвам езиците.

— Ясно. А искаш ли да ми кажеш защо не понасяш ченгетата?

— Не. — Сила се обърна и се загледа през прозореца. — Обичам нощта — каза тя по-скоро на себе си. — Можеш да вършиш неща, да говориш неща в три сутринта, които в три следобед никога не би изрекъл или направил. Вече дори не мога да си представя как бих работила през деня, когато хората не спират да бомбардират ефира с обаждания.

— Не обичаш много хората, нали?

— Само някои. — Нямаше желание да говори за себе си, за това, което обича и мрази, за успехите си, за провалите. Искаше да говорят за него, за да задоволи любопитството си, за да поотпусне опънатите си до крайност нерви. — От кога работиш нощна смяна, Флечър?

— От около девет месеца — погледна я той. — Срещаш доста интересна... категория хора.

Сила се разсмя, учудена, че все още може да се смее.

— Да не мислиш, че само ти си се натъквал на тях? От Денвър ли си?

— Тук съм роден и отраснал.

— Харесва ми — призна тя за свое учудване.

Дори не се беше замисляла. Това бе просто мястото, където имаше подходящ колеж за Дебора и добри възможности за нея. Но ето

че след шестте месеца, прекарани тук, бе започнала да пуска корени. Още много плитки, ала въпреки това си бяха корени.

— Това означава ли, че ще останеш? — Бойд зави по тиха странична улица. — Направих малко проучване. Изглежда две години на едно място е ненадминатият ти максимум.

— Обичам промените — заяви Сила и сложи край на разговора. Нямаше да позволи на някой да рови в миналото и личния ѝ живот. Когато спря в алеята към къщата, тя вече бе откопчала предпазният колан. — Благодаря ти, че ме докара, готин.

Преди да успее да хукне към входната врата, той бе до нея.

— Дай ми ключовете.

Те вече бяха в ръката ѝ. Сила ги стисна, сякаш за да ги защити.

— Защо са ти?

— За да ти докарат колата утре сутринта.

Тя ги подрънкваше и се мръщеше, докато стоеше под лампата над входа. Бойд се зачуди колко ли различно щеше да бъде, ако я изпращаше след една обикновена среща. Тогава нямаше да държи ръце в джобовете си, помисли си мрачно той. И сигурно щеше да има удоволствието да я целуне пред вратата.

Пред вратата ли? Как ли пък не! Щеше да е вътре, с нея. И щеше да има много повече след целувката за лека нощ.

Но това не беше среща. А и всеки глупак можеше да разбере, че между тях не можеше да има нищо обикновено. Ала нещо щеше да се случи. Това можеше да си го обещае. И то в никакъв случай нямаше да бъде обикновено.

— Ключовете? — повтори Бойд.

След като премисли възможностите, Сила реши, че така бе най-добре. Много внимателно извади един-единствен ключ, изваян като огромна музикална нота.

— Благодаря ти.

— Почакай. — Той постави дланта си на вратата, докато тя отключваше. — Няма ли да ме поканиш на чашка кафе?

Сила не се обърна, само леко изви глава.

— Не.

Има дъха на нощта, помисли си Бойд. Тъмен, дълбок, опасен.

— Що за приятелско отношение?

Усмивката ѝ отново се върна.

— Така е. Ще се видим, готин.

Ръката му се спусна и обхвана здраво и нейната, и дръжката на вратата.

— Ти изобщо ядеш ли?

Усмивката ѝ се стопи. Това не го изненада. Бе учуден от новата ѝ реакция. Объркване. И също така той беше готов да се закълне, че го забеляза, срамежливост. Тя се свърза толкова бързо, че Бойд се зачуди дали не си го бе въобразил.

— Веднъж-дваж пъти седмично.

— А утре? — Ръката му все още лежеше върху нейната. Не беше сигурен в това, което му се стори, че забеляза в очите ѝ, но със сигурност усети ускорения ѝ пулс под пръстите си.

— Може и да хапна нещо утре.

— С мен.

Сама се учуди, когато се поколеба. От години не бе изпитвала това чувство на несигурност, породено от мъж. А изминалите години бяха безпроблемни и спокойни. Да откажеш да излезеш на среща означаваше просто да кажеш не. Поне така ѝ се струваше. Сега се улови, че ѝ се иска да се усмихне и да го попита в колко часа да е готова. Едва не изрече думите, ала в последния момент се спря.

— Много мило от ваша страна, детектив, но съм пас.

— Защо?

— Не излизам с полицаи.

Преди да се бе размекнала, Сила се вмъкна вътре и затвори вратата под носа на Бойд.

Бойд разбърка документите по бюрото си и се намръщи, случаят О'Роарк съвсем не беше единственото му задължение, а не можеше да си наложи да не мисли за него. Не можеш да не мислиш за О'Роарк, помисли си той и му се прииска да си запали цигара.

Само на петдесет сантиметра от бюрото му един от по-възрастните полицаи пушеше като комин, докато говореше с един от информаторите си. Бойд пое дълбоко дима и си пожела да се научи да го мрази също като другите непушачи.

Но тъй като това не се получаваше, той продължи да се самоизмъчва и пое дълбоко желаната миризма, а заедно с нея и много

по-неприятните аромати на управлението. Претопляно кафе, потни тела, евтините парфюми, които се разнасяха около две работещи момичета, седнали с пълно безразличие на една от пейките наблизо.

Това бяха досадни натрапчиви образи, които рядко забелязваше. Тази вечер всичко това му пречеше да се съсредоточи. Миризмите, отмереното потракване на клавиатурите, звъненето на телефоните, скърцането на обувки по линолеума, трепкането на една от лампите на тавана.

Настроението му бе лошо, защото през последните три дни образът на Присила Алис О'Роарк се бе забил в ума му също като трън. Нямаше начин да се отърве от този образ. Може би защото двамата с колежката му се редуваха по време на предаването да я пазят край пулта. Може би защото я бе видял без грижливо поддържаната защитна броня. Може би защото бе почувствал, макар и за миг, реакцията ѝ към докосването му.

Може би е точно това, помисли си недоволно Бойд. А може и изобщо да не бе това.

Той не беше от мъжете, които падат духом, когато им отказват среща. Предпочиташе да мисли, че самочувствието му е добро и че не може да се хареса на всяка жена. Фактът, че го бяха харесвали не една и две през всичките му тридесет и три години, му даваше самоувереност.

Лошото бе, че бе увлечен по една-единствена жена. А тя не искаше и да знае за него.

Ще го преживее.

В момента трябваше да си свърши работата. Чувстваше, че Сила не бе в непосредствена опасност. Ала онзи изрод я притискаше и тормозеше с постоянство и настоятелност. Двамата с Алтия бяха задвижили нещата и вече разпитваха мъже, които имаха досиета, а психологическият им профил приличаше на натрапника. Започнаха да ровят в личния и професионалния живот на Сила още от момента на пристигането ѝ в Денвър и изключително дискретно подпитваха колегите ѝ.

До този момент не бяха успели да открият и най-незначителната следа.

Беше настъпил моментът да се поровят по-надълбоко. В ръката си Бойд държеше пълната справка за Сила. Оказа се доста интересно,

също като жената, за която се отнасяше. Сила бе започнала във второразредна радиостанция в Джорджия, което обясняваше лекия ѝ, но безкрайно очарователен южняшки акцент, и оттам бе поела нагоре по стълбицата, превръщайки се в популярна водеща в Атланта, после в Ричмънд, Сейнт Луис, Чикаго, Далас, докато я бяха посрещнали с отворени обятия и нетърпение в радио КИП в Денвър.

Госпожицата обича да се мести, отбеляза той. Или бяга от нещо? Май това са само два начина да се каже едно и също, а Бойд смяташе да научи истината от първоизточника.

Единственото нещо, в което можеше да е сигурен, и то на базата на справката, бе, че Сила сама бе постигнала всичко по пътя към успеха, въоръжена само с гимназиалната си диплома и много смелост и решителност. Едва ли бе било лесно на една жена, по-скоро момиче на осемнадесет, да пробие в свят, където все още властваха мъжете.

— Доста интересен материал, нали? — Алтия подпря едното си бедро на ъгъла на бюрото му. Никой в цялото управление не смееше да подсвирква, когато види краката ѝ, въпреки че мнозина не можеха да откъснат поглед.

— Сила О'Роарк. — Той подхвърли сведението на бюрото. — Какви са ти впечатления?

— Сериозна жена. — Усмивката ѝ стана широка, когато го каза. Неведнъж бе подхващала шеговито Бойд заради увлечението му по мамещия глас, който се носеше от радиото. — Обича да върши нещата посвоему. Умна, невероятна професионалистка.

Той посегна към кутия карамелизирани бадеми и загреба няколко в шепата.

— И сам успях да стигна до този извод.

— А, слушай. — Алтия взе кутията и внимателно избра най-едрия и лъскав бадем. — Уплашена е до смърт. А освен това има и невероятен комплекс за малоценност.

— Комплекс за малоценност ли? — Бойд изсумтя, облегна се назад на стола и качи крака на бюрото. — Да не си луда?

Със същото внимание, както и преди, Алтия си избра втори бадем.

— Прикрива го зад дебели непрозрачни стени, ала си го има. — Тя постави длан върху носа на ботуша му. — На това му се вика

женска интуиция, Флечър. Затова трябва да си безкрайно благодарен, че съм до теб.

Бойд си дръпна кутията с бадемите, защото много добре знаеше, че ако я остави, Алтия щеше да изяде и последния бадем.

— Ако у тази жена има и един грам несигурност, ще си изям шапката.

— Но ти нямаш шапка.

— Ей сега ще донеса и започвам. — Без да обръща повече внимание на инстинктите на колежката си, Бойд посочи досиетата. — Нашия човек не иска да се покаже и май ще трябва да го търсим някъде другаде.

— Госпожицата не говори много за миналото си.

— Ние ще продължим да настояваме.

Алтия се замисли за момент. След това се извъртя и кръстоса крака.

— Искаш ли да хвърлим ези-тура? Нещо ми подсказва, че тя пък ще продължи да се дърпа.

Той се усмихна развеселен.

— На това разчитам.

— Тази вечер е твой ред в радиото.

— Тогава ти започни с Чикаго — подаде ѝ папката Бойд. — Заеми се с шефа на тамошното радио. — Погледът му се плъзна по листа. Имаше намерение да провери много повече от написаното, ала като начало щеше да разчита на фактите. — И им говори с онова сладичко, убедително гласче. Направо ще ги побъркаш.

— Както и хиляди други. — Алтия погледна лениво към един от колегите, който буташе някакъв заподозрян с разкървавен нос, бълващ ругатни, към един стол. Последва ново спречкване, нов порой псувни, а след тях — едва доловими заплахи. — Боже, как си падам по това място.

— Да, у дома си е най-хубаво. — Бойд придърпа това, което бе останало от кафето, преди Алтия да бе посегнала към него. — Аз пък ще започна от другата страна, от първото радио, където е работила. Тия, ако скоро не открием нещо, капитанът ще ни трие сол на главите.

Тя се изправи.

— Значи трябва да открием нещо.

Той кимна. Преди още да бе вдигнал слушалката, телефонът звънна.

— Флечър на телефона.

— Готин...

Щеше да се намръщи на новия си прякор, но долови страха в гласа ѝ.

— Сила? Какво се е случило?

— Обади ми се — разсмя се нервно тя. — Предполагам, че не ти казвам нищо ново. Аз си бях вкъщи и... По дяволите... Май вече и сенките ме карат да подскачам.

— Заклучи вратата и остани вътре. Тръгвам, Сила — каза Бойд, въпреки че не я чу да му отговаря. — Тръгвам веднага.

— Благодаря ти. Ако минеш тук-там на червено, ще съм ти много задължена.

— Дай ми десет минути. — Той затвори. — Тия. — Бойд я задържа преди още да бе приключила с първото си обаждане. — Мърдай.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато двамата детективи пристигнаха, тя вече се бе посъвзела. Чувстваше се глупаво, че заради някакво си обаждане веднага бе хукнала към полицията, и то при него.

Това са просто телефонни обаждания, повтаряше си Сила, докато крачеше до прозореца и обратно. След като вече цяла седмица се повтаряха, трябваше да е престанала да им обръща внимание. Само ако можеше да ги приеме по-спокойно, да успее да убеди онзи, който звъни, че думите и заплахите му не я вълнуват, тогава той сам ще спре.

Баща ѝ я беше научил, че това е най-добрият начин човек да се справи с хулиганите. Затова пък майка ѝ винаги твърдеше, че подобрият подход е кроше в челюстта. Сила разбираше, че и двата подхода си имат добра страна, но ѝ се струваше, че едно пасивно отношение ще се окаже по-подходящо в случая.

Пред себе си призна, че последния път не се справи както трябва. По време на обичайната му тирада тя едва не изпадна в истерия, започна да крещи, да му се моли и да отвърща на заплахите със заплахи. Добре че Дебора не беше вкъщи да я чуе.

Докато се опитваше да се успокои, тя приседна на страничната облегалка на един фотьойл с изправен гръб, ала дълбоко умислена. След обаждането спря радиото, заключи всички врати и пусна пердетата. Сега, на светлината на лампата, се заслушваше напрегнато, за да долови всеки звук и оглеждаше всяко ъгълче на стаята. Двете с Дебора бяха боядисвали стените, заедно бяха избрали мебелите и бяха спорили за тях. Толкова много познати неща, мислеше си Сила. Всяко едно от тях буди спокойствие.

Ето че само след шест месеца навсякъде имаше дреболии, нещо, което не се бе случвало никога преди. Но този път нито къщата, нито мебелите бяха взети под наем. Всичко си бе тяхно.

Може би тъкмо заради това, въпреки че никога не го бяха обсъждали, започнаха да купуват онези малки ненужни предмети. Порцелановата котка, свила се за вечен сън, бе поставена на

отрупаната с книги библиотека. Не можеше да не забележи безобразно скъпата лъскава бяла купа, с нарисувани по самия ръб цветове на хибискус. Тук бе и жабата, докарана в черна вратовръзка и фрак.

Правеха дома си уютен, мислеше тя. За пръв път, откакто останаха сами, имаха уютен дом. Нямахше никакво намерение да остави онзи злонамерен глас без лице от телефона да разруши всичко.

Как да постъпи? Беше сама и единствено заради това си позволи да се поддаде на отчаянието и да отпусне глава на дланите си. Да се бори ли с него? Ала как да се бори с някого, когото не познава, не вижда и не разбира? Дали да се престори на напълно безразлична? Само че колко ли време ще успее да се преструва, особено ако той продължи да нахлува в часовете за почивка, не само когато е на работа?

И какво ще стане, когато му омръзне да звъни и реши да се срещне с нея лице в лице?

Забързаното почукване на вратата я стресна и Сила притисна ръце между гърдите си, сякаш за да успокои обезумялото си сърце.

„Аз съм твойт палач. Ще те накарам да страдаш. Ще те накарам да си платиш.“

— Сила. Бойд е. Отвори вратата.

Имаше нужда от секунда, секунда, в която да покрие лицето си с длани и да поеме дълбоко въздух. Вече поуспокоила се, тя пристъпи към вратата и я отвори.

— Здравсти. Пристигнахте за рекордно време. — Сила кимна на Алтия. — Здравейте детектив Грейсън. — Покани ги с жест вътре и се облегна на вече затворената врата. — Чувствам се толкова глупаво, че ви накарах да се разкарвате чак до тук.

— Това ни влиза в задълженията — отвърна Алтия. Тази жена сякаш се държи на много тънки нишки, помисли си, а някои от тях май вече са се скъсали. — Имате ли нещо против да поседнем?

— Не, разбира се, извинете... — Сила прокара ръка през косата си. Не успявам да се държа спокойно, помисли си тя. А се гордееше, че при всички обстоятелства успява да запази самообладание. — Мога, ами да, защо да не направя кафе.

— Не се притеснявай. — Бойд седна на бежовото канапе и се облегна на сапфиреносините възглавнички. — Разкажи ни какво се случи.

— Написала съм всичко. — Безпокойството ѝ пролича в резките ѝ движения, когато направи крачка към телефона, за да вземе бележника. — Навик от радиото — обясни Сила. — Щом телефонът звънне, и аз започвам да записвам. — Нямаше никакво намерение да си признае, че не иска да повтори разговора на глас. — Част от нещата са написани на стенографския език на О'Роарк, но има и превод.

Той пое бележника и прегледа думите. Мускулите на стомаха му се стегнаха в странно съчетание от ярост и отвращение. Привидно спокоен, Бойд подаде написаното на колежката си.

Сила не я сдържаше седнала. Стоеше в центъра на стаята, стискаше пръстите си, извиваше ги, а след това се прехвърляше на развлечения си пуловер.

— Много ясно казва какво мисли за мен и какво смята да направи по въпроса.

— За пръв път ли звъни у вас? — попита я Бойд.

— Да. Нямам представа как се е добрал до номера ми. Аз... Ами телефонът ни не е включен в указателя.

Алтия остави бележника и извади своя.

— Кой има домашния ви телефон?

— В радиото го имат — въздъхна малко по-спокойно Сила. С това щеше да успее да се справи. Прости въпроси, които изискваха прости отговори. — Сигурно го имат и в колежа. Също и адвокатът ми, казва се Карл Донъли. Той работи в центъра. Имат го и две от момчетата, с които излиза Деб. Джош Холдън и Дарън Макинли. И няколко приятелки. — Тя отново се замисли. — Май няма други. Основното, което ме притеснява, е... — Завъртя се рязко, когато чу вратата да се отваря. — Деб. — Усети да я залива вълна от облекчение, а след това и раздразнение. — Мислех, че имаш по-късна лекция.

— Имах — отвърна тя и извърна ярките си сини очи към Бойд и Алтия. — Вие от полицията ли сте?

— Дебора — вметна Сила, — знаеш много добре, че не трябва да пропускаш часове. Имаш тест...

— Престани да се държиш с мен като с дете — сопна се Дебора и бутна вестниците, които носеше, в ръката на Сила. — Наистина ли очакваш да се правя, че нищо не се е случило? По дяволите, Сила, ти ми каза, че всичко вече е наред.

Така значи, вече е на първа страници в клюкарските вестници, помисли уморено Сила.

„ПРИНЦЕСАТА ОТ НОЩНОТО ПРЕДАВАНЕ — ПОД ОБСАДА.“

Опита се да не обръща внимание на усилващото се главоболие и потри слепоочията си с пръсти.

— Да, всичко е наред. Ето така се продават вестници.

— Напротив, не е.

— Нали извиках полицията — сопна се в отговор тя и запокити вестника. — Какво друго искаш?

Двете си приличаха, отбеляза Бойд — във формата на устата и в очите. Сила бе привлекателна, сексапилна и всеки мъж би завъртял поглед след нея, докато сестра ѝ бе великолепна, ала по-студена и дистанцирана. Още е млада, помисли си той. Сигурно има осемнадесет. След няколко години с един поглед ще пленява мъжете.

Бойд веднага забеляза и разликите. Косата на Дебора бе по-къса и бухнала, а на Сила бе дълга, пусната свободно. По-малката сестра бе облечена в тъмнолилав пуловер над панталон, напъхан в лъскави боти. Развлеченият пуловер на Сила се набиваше на очи с ярките си, разнообразни цветове.

В горната си част бе пурпурночервен, а в долната — зелен. Обута беше с дебели жълти чорапи и оранжеви чехли.

Вкусовете им може и да бяха коренно различни, но характеристиките им бяха еднакви.

А когато сестрите О'Роарк не бяха в настроение, зрителите ги очакваше страхотно представление.

— Това май не е за пръв път — прошепна Алтия в ухото му, дръпнала се дискретно назад.

Бойд не успя да скрие усмивката си. Защо нямаше пред себе си пуканки и бира! Щеше с удоволствие да изгледа и десетте рунда.

— Ти на коя ще заложиш?

— На Сила — прошепна тя и кръстоса дългите си крака. — Ала сестричето скоро ще я настигне.

Изглежда осъзнала, че няма смисъл да си блъска главата в стената, Дебора се обърна.

— Добре — посочи тя с пръст Бойд. — Ти, кажи ми какво се е случило.

— Ами...

— Ясно — насочи тя вниманието си към Алтия. — Ами ти?

Опитвайки се да сдържи усмивката си, Алтия кимна.

— Ние водим разследването по случая на сестра ви, госпожице О'Роарк.

— Значи вече има случай.

Без да обръща внимание на ядния поглед на Сила, Алтия кимна.

— Да, има. С помощта на управлението сме поставили проследяващо устройство на телефонната линия на студиото. Двамата с детектив Флечър вече разпитахме някои от лицата, които преди са извършвали тормоз по телефона. Както вървят нещата, ще трябва да започнем да подслушваме и домашния ви телефон.

— Както вървят нещата, значи... — Мисълта отне на Дебора само миг. — О, Сила, да не е звънял тук? Нали не се е обаждал тук? — Забравила лошото си настроение, тя веднага прегърна сестра си. — Извинявай.

— Няма защо да се тревожиш. — Усетила, че Дебора се е стегнала, Сила се отдръпна. — Говоря сериозно, Деб. Няма защо да се притесняваме. Нито ти, нито аз. Хората ни пазят и те имат грижа за всичко.

— Точно така! — Алтия стана. — Двамата с детектив Флечър сме от по петнадесет години в полицията. Ще се грижим за сестра ви. Имате ли телефон? Искам да се обадя да уредя няколко неща.

— В кухнята — отговори Дебора, преди Сила да успее да каже и дума. — Ще ви заведе. — Спря за миг и се усмихна на Бойд. — Искате ли да ви направя кафе, детектив?

— Да, благодаря.

Той я наблюдаваше, докато излиза от стаята, а и едва ли някъде имаше мъж, който не би сторил същото.

— Дори и не си го помисляй — изръмжа Сила.

— Какво? — попита той, но широката му усмивка го издаде. Не беше по силите на един детектив да накара една кокошка да не бди над пиленцето си. — Сестра ти, Дебора се казва, нали? Голяма работа е.

— Много си стар за нея.

— Сериозно?

Сила си взе цигара и отново се отпусна на страничната облегалка на стола.

— Така или иначе, двамата с детектив Грейсън сте си lika-прилика.

— Тия ли? — Широка му усмивка отново се появи. През повечето време дори не се сецаше, че партньорът му е жена. — Да, голям съм късметлия.

Сила стисна зъби. Мразеше, когато друга жена я караше да се чувства несигурна, а Алтия Грейсън имаше невероятно присъствие и бе изключителен професионалист. Сила дори беше готова да преглътне факта, че другата жена бе зашеметяващо красива. Всичко у нея бе толкова съвършено.

Бойд се изправи и взе незапалената цигара от ръката ѝ.

— Ревнуваш ли?

— Мечтай си, готин.

— И до мечтите ми ще стигнем по-късно. — Той повдигна брадичката ѝ с крайчеца на пръста си. — Държиш ли се?

— Добре съм. — Искаше ѝ се да стане, ала имаше чувството, че Бойд няма да ѝ направи място, когато се изправи. Ако пък се изправеше, щеше да е много по-лесно да отпусне глава на рамото му и да се почувства спокойна. Но отговорностите и задълженията си оставаха. А също и гордостта ѝ. — Не искам Деб да се замесва във всичко това. Тя е сама тук нощем, докато аз съм на работа.

— Мога да уредя една патрулка да дежури отвън.

Сила кимна с благодарност.

— Не ми е приятно, че някъде съм направила грешка, която може да се окаже заплаха за нея. Тя не го заслужава.

Бойд не устоя и постави ръка на бузата ѝ.

— Нито пък ти.

Беше минало много време, откакто някой я бе докосвал за последен път, дори и така неангажиращо. Сила сви рамене.

— За това все още не съм мислила — въздъхна тихо тя и си пожела да може да затвори очи и да извърне лице към тази силна нежна ръка. — Трябва да се приготвям за радиото.

— Защо не си останеш тук тази вечер?

— И той да си помисли, че ме е уплашил? — скочи Сила. — Няма начин!

— Дори и жената чудо понякога си почива.

Тя поклати глава. Беше права, че Бойд няма да се отдръпне и да й направи място. Пътищата й за бягство бяха напълно отрязани от едната страна от един стол, а от другата — от него. Усети напрежението й отново да се надига. Гордостта я накара да не свежда очи. А той чакаше, мътните го взели. И само ако беше сляп или много тъп, нямаше да разбере, че докосването им, допирът с него я караше да тръпне.

— Притискаш ме, Флечър.

След секунда, след една-единствена секунда, той щеше да се поддаде на импулса и да я привлече към себе си. Тогава щеше да разбере колко близо до действителността са били мечтите му.

— Все още не съм започнал да те притискам, О'Роарк.

Очите й станаха студени.

— Вече получих достатъчно заплахи за един ден. Благодаря, ала стига.

Прииска му се да я удуши заради тези думи. Бавно, без да сваля очи от нея, Бойд пхна палци в джобовете си.

— Това изобщо не беше заплаха, бебчо. Споделих с теб един факт.

Дебора прецени, че бе подслушвала достатъчно дълго и леко се покашля.

— Кафето ви, детектив Флечър... — Тя му подаде димящата чаша. — Тия каза, че го пиете черно, с две лъжички захар.

— Благодаря.

— Ще съм оттатък — каза Дебора предизвикателно, почти сигурна, че сестра й ще започне да спори. — След около час ще дойдат да монтират подслушвателното устройство на телефона. — Тя сложи ръце на раменете на Сила и я целуна по двете бузи. — Не съм изпуснала нито една лекция, Саймън.

— Саймън ли? — учуди се Бойд.

— Легре — отвърна със смях Дебора и отново целуна Сила. — Тази жена е истински надзирател на керван роби.

— Какви ги приказваш? — дръпна се Сила, за да си вземе чантата. — Трябва да наваксваш по американска история. И да си

помислиш все така ли ще я караш по политически науки, да не говорим пък, че нищо не знаеш по психология — нареждаше тя, докато вадеше палтото си от дрешника. — И между другото, подът на кухнята трябва да се лъсне. Сигурна съм, че някъде имах една неизползвана четка за зъби. Ще ти свърши работа за пода. И да нацепиш още дърва!

Дебора се разсмя.

— Я се разкарай!

Сила се усмихна и посегна към дръжката на вратата.

Ръката ѝ попадна върху тази на Бойд. Тя се отдръпна, преди да разбере какво става.

— Ти пък къде тръгна?

— С теб — намигна той на Дебора, докато побутваше Сила навън.

— Това е пълен абсурд — възмути се Сила, докато влизаше в сградата на радиото.

— Кое по-точно?

— Наистина не разбирам защо по време на смените ми трябва да има ченге?

Свали палтото си в движение. Размахва го като плащ на тореадор, помисли си Бойд. Все още намусена, тя отвори вратата на малкия склад, но почти веднага изпищя и се дръпна назад, налитайки върху Бойд, който се бе протегнал да задържи вратата.

— Господи, Били, изкара ми акъла.

— Извинявай — усмихна се гузно посивелият домакин с тънки като пръчки ръце, — свърши ми спрея за прозорците — обясни той и показва празната опаковка.

— Няма нищо. Малко съм нервна.

— Чух какво става.

Домакинът пхна новия спрей в колана си и вдигна кофата и парцала.

— Не се притеснявай, Сила. Ще бъда тук до полунощ.

— Благодаря. Ще слушаш ли предаването тази вечер?

— Няма да го пропусна — отвърна той и се отдалечи с леко накуцване на левия крак.

Сила влезе в склада и видя неизползвана бутилка спрей за стъкла. Извади банкнота от пет долара от чантата си и я пхна в купчина парцали.

— Това пък защо го направи?

— Бил е във Виетнам — отвърна простичко тя и затвори вратата.

Бойд не отговори. Добре разбираше, че бе ядосана, защото я бе видял. Ето че откриваше още едно противоречие.

За да се подготви за смяната си, Сила влезе в малка приемна, където бе дневникът с плана на предаването ѝ. Там добавяше и премахваше идеи, когато решеше. Още преди месеци програмният директор бе престанал да ѝ се кара за този ужасен навик. Сила предпочиташе нощната смяна и заради свободата, която ѝ даваше.

— Тази нова група — измърмори тя.

— Какво? — Бойд се пресегна към една поничка със захарна глазура.

— Тази нова група, Стадс — почука Сила с молива по масата. — Еднодневки. Не си струва да ги пускам.

— Тогава защо ги пускаш?

— Трябва да им се даде шанс. — Погълната от работата си, тя отхапа без дори да се замисля от поничката, която Бойд поднесе към устата ѝ. — След шест месеца никой няма да ги помни.

— Така е при рокендрола.

— Не е. Бийтълс, Бъди Холи, Чък Бери, Спрингстийн, Елвис — те са рокендрола.

Той се отпусна назад, загледан в нея.

— Някога слушаш ли нещо друго?

Сила се усмихна широко и облиза захарта, полепнала по горната ѝ устна.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че има други?

— Винаги ли си такава непреклонна?

— Да. — Тя извади някаква връзка от джоба си. С няколко странни завъртания на китката, косата ѝ бе вързана. — А ти каква музика харесваш?

— Бийтълс, Бъди Холи, Чък...

— Е, не си съвсем безнадежден случай — прекъсна го Сила.

— Моцарт, Лина Хорн, Божоле, Джоун Джет, Ела Фицджералд, Би Би Кинг...

Тя повдигна вежди.

— Леле, колко много знаем.

— И се интересуваме.

Сила се отпусна назад за момент.

— Наистина ме изненадваш, Флечър. Бях те взела за един от онези мъже, които свалят и бягат, пият и те зарязват, без да им мигне окото.

— За музиката ли говориш или в личните отношения?

— И за двете. — Тя погледна часовника. — Време е за шоуто.

Щурия Боб Уилямс, който водеше предаването от шест до десет, тъкмо привършваше. Беше нисък, подпухнал мъж на средна възраст с глас на двадесетгодишен жребец. Поздрави Сила с кратко махване на ръката, когато тя започна да подрежда нужните албуми.

— А-ха, дългокраката кобилка вече е тук. — Натисна едно от копчетата и се чу ускореното туптене на сърце. — Всички от царството на радио КИП, трябва да сте нащрек! Вашата среднощна звезда е вече на хоризонта. Оставям ви да се понесете на колелото на миналото. — Той включи музика — „Хонки тонк умън“ — завъртя се на стола и протегна крака, за да раздвижи невидимите си мускули. — Сладурче, как си?

— Добре — отвърна Сила и нагласи първата плоча.

— Четох вестника.

— Нищо особено, Боб.

— Ей, нали сме едно голямо семейство — стисна я лекичко за рамото той. — Няма да те изоставим.

— Благодаря.

— Вие ченгето ли сте? — обърна се Боб към Бойд.

— Точно така.

— Да го пипнете оня. На всички ни треперят гащите. — Той отново стисна рамото на Сила. — Ако имаш нужда от нещо, веднага да ми кажеш!

— Добре. Благодаря ти.

Не ѝ се говореше за това, не можеше да си позволи да мисли за заплахите тридесет секунди преди да влезе в ефир. Седна удобно, нагласи микрофона, пое си дълбоко дъх няколко пъти, направи две-три проби на гласа си и включи микрофона.

— И така, Денвър, с всички вас е Сила О'Роарк и вие слушате КИП, радиостанция номер едно. Ще бъда с вас от десет до два сутринта. Започваме с награда от сто и девет долара. Очаква ви нашата загадка. Ако успеете да ми кажете заглавието, изпълнителят и годината, печелите! Очаквам ви на телефон 555–5447. Останете с нас, скоро ще разтърсим земята.

Музиката започна и тя се отпусна с удоволствие. Отново контролираше нещата.

— Елтън Джон — чу Сила гласа на Бойд зад себе си. — „Хонки Кет“. Хиляда деветстотин седемдесет и... втора.

Тя завъртя стола към него. Изглежда прекалено доволен от себе си, помисли си Сила. Тази крива усмивка на лицето му, ръцете, пъхнати небрежно в джобовете. Как бе възможно да е толкова привлекателен, това просто не беше честно.

— Брейий, учудваш ме, готин. Подсети ме да те запиша за безплатна тениска.

— Предпочитам вечеря.

— И аз предпочитам порше, ала както виждаш... Ей! — възкликна тя, когато той хвана ръката ѝ.

— Гризала си си ноктите. — Бойд прокара палеца си по кокалчетата ѝ, като наблюдаваше промяната в очите ѝ. — Още един лош навик.

— Имам и много други.

— Това е добре. — Вместо да си седне в ъгъла, той се отпусна до нея. — Нямах време да си взема книга — обясни кратко. — Може ли да те погледам как работиш?

— Може ли да не... — Сила изруга, след което натисна някакво копче на телефона. Заради него за малко да изпусне обаждането. — Тук е радио КИП. Можете ли да ми кажете името на песента загадка?

Печелившият беше едва пети. Опитваше се да не забелязва Бойд. Докато записваше името и адреса на победителя, пусна реклама.

Като че ли не ѝ стигаше всичко, което ѝ се струпало на главата. Как да се съсредоточи над предаването, след като той буквално ѝ дишаше във врата? Беше толкова близо, че спокойно усещаше миризмата му. Не използваше афършейв, само някакъв сапун, който в първия момент ѝ напомняше за дъха на планините, а в следващия я караше да си представя тихи интимни вечери.

Не се интересувахе нито от едното, нито от другото. Единственото ѝ желание бе тази криза да отшуми и животът ѝ да потече както обикновено. Привлекателните мъже идват и си отиват. Знаеше това много добре. Оставаше само успехът, и то само ако си готов да се бориш за него.

Тя се размърда на стола и се протегна за нова плоча. Бедрата им се допряха. Неговото беше дълго и стегнато. Твърдо решена да не се отдръпва, Сила се извърна и го погледна в очите. Бяха на сантиметри един от друг, всеки отправил своето предизвикателство. Не отмести поглед дори когато очите му се плъзнаха към устните ѝ. Почти веднага отново срещнаха нейните, искрящи от желание. В ушите ѝ туптеше ритъмът на музиката от слушалките. Беше ги оставила нарочно, за да не се налага да разговаря с него. Пееха за горещи нощи и неугасващо желание.

Тя се отдръпна внимателно. Когато заговори в микрофона, гласът ѝ бе станал още по-дрезгав.

Бойд се изправи. Разбра, че това бе единственото му спасение. Искаше само да я подразни, да откъсне мислите ѝ от неизбежното телефонно обаждане, което я очакваше преди края на смяната. Искаше да не мисли за натрапника, а да насочи вниманието си към него. Нямаше намерение да отрича, че му се искаше да мисли за него. Но не си беше представял, че когато това се случи, стомахът му ще се свие на възел.

Сила излъчваше аромата на полунощ. Тайнствен и греховен. Гласът ѝ бе като секса. Горещ и мамещ. Щом погледнеше очите ѝ, ако наистина се вгледаше, виждаше неподправена невинност. Мъж, който не би полудял от тази комбинация, или не бе на себе си, или пък вече бе мъртъв.

Отдръпни се малко, каза си той, докато се измъкваше безшумно от студиото. Страшно професионално. Не беше от полза за никой от тях, ако се забъркаше с жената, която трябваше да пази.

Останала сама, Сила си наложи да се отпусне, мускул след мускул. Всичко се дължеше на опънатите ѝ нерви. Това беше удобно обяснение. Реакцията ѝ към Бойд бе просто едно отражение на напрежението, което се трупаше вече повече от седмица. А той се опитваше да я манипулира.

Тя издъхна косата от очите си и пусна на слушателите два хита един след друг, а на себе си остави още няколко минути спокойствие.

Още не можеше да го разбере. Чете Стайнбек и познава Елтън Джон. Говори бавно и спокойно, ала мисли бързо. Носи скапани ботуши и сако за триста долара.

Всъщност какво значение има, запита се Сила и се опита да се настрои за следващите двадесет минути от предаването. Не се интересуваеше от мъже. А този бе истински мъж. Това първо. Второ, никога нямаше да се забърка с ченге. Трето, всеки с очи на главата си ще забележи, че има връзка, интимна връзка с невероятно красивата си партньорка. А Сила никога не бе посягала към чужд мъж.

По тези три пункта направо излизаше от играта.

Тя затвори очи и се понесе с музиката. Това винаги ѝ помагаше, успокояваше я, повдигаше ѝ настроението или просто ѝ напомняше каква бе щастливка. Не беше напориста и трудолюбива като Дебора. Нито пък притежаваше себеотдаването на родителите си. Образованието ѝ бе малко повече от онова, което законът я задължаваше да има, а работеше точно това, за което бе мечтала.

Животът я научи на един особено важен урок. Нищо не е вечно. И доброто, и злото отминават. Сегашният кошмар, колкото и черен да беше, в края на краищата щеше да свърши. Трябваше само да издържи, ден след ден.

— Слушайте Джоан Джет, която ви събуди малко преди единадесет и тридесет. Сега е ред на новините, а след това ни чакат Стив Уинуд и Фил Колинс, с които ще започнем следващия половин час преди полунощ. Слушайте радио КИП, а новините представят за вас Уайлдуд Рекърдс.

Сила включи предварително записаната касета и прегледа написаните обяви и реклами, които трябваше да прочете. Когато Бойд се върна, тя представяше следващия музикален блок и бе станала, за да се пораздвижи.

Той остана на място и се опита да потисне стона си, докато я наблюдаваше как протяга ръце към тавана и завърта ханша си. Сигурно в такт с музиката, каза си Бойд, когато Сила се наведе, за да хване глезените си и бавно изправи колене.

Тези упражнения вече му бяха познати. Правеше ги веднъж-дваж пъти по време на четиричасовата си смяна. Но сега си мислеше, че бе

сама и влагаше повече ритъм. Докато я наблюдаваше, разбра, че десетте минути, които бе стоял далече от нея, съвсем не са му били достатъчни.

Тя седна отново и поговори малко с публиката. След това свали слушалките и усили музиката за свое собствено удоволствие. Поклащаше се в такт с лееция се ритъм.

Когато той постави ръка на рамото ѝ, Сила скочи стреснато.

— Спокойно, О'Роарк. Донесох ти малко чай.

Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Докато се успокои, тя се облегна на масата.

— Какво каза?

— Чай — повтори Бойд и ѝ подаде чашата. — Донесох ти чай. Пиеш прекалено много кафе. Този е билков. Жасмин или нещо такова.

Беше успяла да се овладее и погледна чашата с отвращение.

— Не пия цветя.

— Поне пробвай. Така може и да не скочиш до тавана следващия път, когато някой те докосне.

Той отпи малка глътка от бутилката си.

— Предпочитам от това.

Бойд отпи втора глътка, този път по-голяма, и ѝ подаде бутилката.

— Половината от смяната ти вече мина.

Също като него погледна към часовника. Беше почти полунощ. Преди това беше любимата ѝ част от предаването. Сега, докато наблюдаваше как секундите отминават, усети, че дланите ѝ се потят.

— Може пък да не се обади тази вечер. Нали вече ми звъня вкъщи.

Той отново седна до нея.

— Възможно е.

— Ала не ти се струва вероятно.

— Ще разберем. — Бойд постави ръка отзад на врата ѝ. — Опитай се да се държиш спокойно и да го задържиш по-дълго. Задавай му въпроси. Каквото и да говори, питай го за различни неща. Може да отговори на някой въпрос и да ни даде следа.

Сила кимна и продължи работата си още десет минути.

— Искан да те попитам нещо — каза най-сетне тя.

— Добре.

Без да го поглежда, Сила изпи последната глътка от студеното безалкохолно, за да облекчи пресъхналото си гърло.

— Колко време ще бъда с бавачка?

— Не се притеснявай.

— Да допуснем, че знам нещичко за това, как се процедира в полицията. — В гласа ѝ отново се прокрадна онази нотка на горчивина и съжаление. — Няколко гнуснички обаждания не са основание за който знае какво внимание.

— Имаше заплаха за живота ти — отвърна той. — От голяма помощ е и това, че си звезда, и че случаят е вече обществено достояние. Ще бъда с теб известно време.

— Страхотно — измърмори тя и се зае с желанията на слушателите.

Натрапникът не пропусна обаждането, както и самата Сила предполагаше, но този път беше рано. На петото позвъняване тя разпозна гласа, потисна желанието си да изпищи и пусна музика. Без да съзнава, Сила се пресегна и стисна ръката на Бойд.

— Много сте упорит.

— Искам да те видя мъртва. Вече съм почти готов.

— Познавам ли ви? Все си мислех, че познавам всички, които имат желание да ме убият. — Тя се сви, докато слушаше имената, с които я наричаше непознатият, и се опита да се съсредоточи в лекия натиск, който пръстите на Бойд упражняваха на врата ѝ. — Олеле! Май наистина съм те ядосала. Знаеш ли, приятелче, ако това предаване не ги харесва, защо не превключиш на друго?

— Ти го прелъсти. — Чу се плач, зад който бе стаен гняв. — Прелъсти го, изкуши го, даде му обещания. След това го уби.

— Аз... — Този път Сила остана много по-шокирана, отколкото от грозните имена, с които я бе наричал. — За кого става въпрос? Не разбирам нищо. Моля ви, кой...

Връзката се разпадна.

Докато седеше озадачена и смълчана, Бойд грабна телефона.

— Някакъв резултат? По дяволите. — Той стана, натъпка ръце в джобовете си и започна да крачи. — Само още десет секунди. Щяхме да го пипнем след десет секунди. Сигурно знае, че го записваме. — Обърна се рязко, когато влезе Ник Питърс, с ръце, заети от чашите кафе. — Какво има?

— Аз... Ами... Аз... — Адамовата му ябълка подскочи, докато преглъщаше. — Марк ми каза, че няма проблем, ако искам да остана по време на предаването. — Той преглътна отново. — Мислех, че Сила ще иска кафе.

Бойд насочи палеца си към масата.

— Ще ти кажем. Можеш ли да й помогнеш до края на предаването?

— Нямам нужда от помощ — прозвуча леденостуденият, спокоен глас на Сила. — Чувствам се чудесно, Ник. Няма за какво да се безпокоиш. — Тя постави ръка на микрофона. — Тази песен бе за Чък от Лори, изпратена с много любов. — Сила погледна уверено Бойд преди отново да вдигне слушалката. — Радио КИП, вече сте в ефир.

Успя да издържи до края на предаването. Това беше най-важното. И нямаше да рухне, както предишния път. Сила бе доволна, че се държа. Само трябваше да си мисли, че всичко е наред.

Дори не се опита да възрази, когато Бойд седна зад волана на колата й. Това, че не й позволява да кара, бе последната й грижа.

— Ще дойда с теб — каза Бойд, след като паркира колата.

Сила само сви рамене и се упъти към входа.

Като робот свали палтото и изрита обувките си. След това седна, без да промълви и дума, и запали цигара. Дебора спокойно спеше.

— Виж — започна тя, след като бе избистрила мислите си. — Наистина няма смисъл да се занимаваме с това. Мисля, че разбрах къде е проблемът.

— Сериозно? — отвърна той, без да сяда. Невероятното й спокойствие го притесняваше много повече, отколкото някой истеричен пристъп или проявите на гняв. — Тогава ми обясни и на мен.

— Очевидно онзи е направил грешка. Бърка ме с някоя друга. Просто трябва да му обясня.

— Просто да му обясниш — повтори Бойд. — И как смяташ да стане това?

— Следващия път, когато се обади, ще го накарам да ме изслуша. — Сила обхвана с длан рамото си и започна да го разтрива, сякаш бе измръзнало. — За бога, Флечър, не съм убила никого.

— Значи смяташ да му го кажеш и той като един разумен човек ще ти поднесе извиненията си заради причиненото безпокойство.

Спокойствието ѝ започваше да отстъпва.

— Ще го накарам да разбере.

— Сила, ти се опитваш да се убедиш, че става въпрос за разумен човек, а той не е.

— И какво, според теб, трябва да направя? — попита тя, а цигарата, която гасеше, се пречупи на две. — Разумен или не, трябва да го накарам да разбере, че е станала грешка. Никога не съм убивала човек — изсмя се Сила, докато сваляше лентичката, която придържаше косата ѝ. — Никога не съм прелъстявала когото и да било.

— Я стига!

Гневът я накара да скочи от стола.

— Ти за каква ме вземаш? Да не си мислиш, че съм някоя черна вдовица, която подмамва мъжете, а щом приключи с тях, ги ликвидира? Я се стегни, Флечър. Аз съм само един глас, и то дяволски добър. Това е всичко.

— Ти си много повече от един глас, Сила. И двамата го знаем. — Той спря, като я изчака да го погледне отново. — Знае го и той.

Нещо у нея потръпна — отчасти страх, отчасти копнеж. Не искаше нито едното, нито другото.

— Може да съм всякаква, ала не съм прелъстителка. Всичко е една преструвка, роля, и няма нищо общо с действителността. Бившият ми съпруг ще бъде първият, който ще потвърди, че дори нямам желание за секс.

Погледът на Бойд я прониза.

— Никога не си споменавала, че си била женена.

Нямаше и намерение да споменава, мислеше си Сила, докато се опитваше да среши с пръсти косата си.

— Това беше преди сто години. Какво значение има?

— Всичко има значение. Искam името и адреса му.

— Дори му нямам адреса. Не изкарахме женени и година. Та аз бях само на двадесет.

Тя започна да разтрива челото си.

— Кажи ми името му, Сила.

— Пол. Пол Ломакс. Не съм го виждала от около осем години... Откакто се разведе с мен.

Тя се обърна към прозореца и след това отново към Бойд.

— Искях да кажа, че този тип е попаднал на погрешна честота. Набил си е в главата, че аз... Какво аз? Че използвам евтини номерца, за да омотая някакъв мъж и не го пускам.

— Очевидно е, че той мисли точно това.

— Значи мисли грешно. Аз не успях един-единствен мъж да направя щастлив, камо ли да прелъстя десетки други.

— Забележката беше глупава, дори и от твоите уста.

— Да не мислиш, че ми е много приятно да си призная, че всичко е една преструвка, че съм пълно дърво в леглото? — изсъска думите Сила, докато крачеше напред-назад. — Последният, с когото излизах, ми каза, че във вените ми има замръзнала вода, вместо кръв. И въпреки това не го убих. — Тя се поуспокои малко, дори се развесели. — Мислих, много мислих за всичко това.

— Аз пък мисля, че е крайно време да приемеш случая на сериозно. И е крайно време да започнеш и себе си да приемаш на сериозно.

— О, аз се приемам достатъчно на сериозно.

— В професионално отношение, да — съгласи се той. — Знаеш много добре какво да направиш и как да го направиш. Аз лично... Ти си първата жена, която си признава по своя воля, че не може да накара един мъж да ѝ свири по гайдата.

— Аз съм реалистка.

— Аз пък мисля, че си пълза.

Брадичката ѝ веднага се вдигна.

— Я се разкарай.

Той нямаше никакво намерение да отстъпва. Смяташе да ѝ докаже нещо, да го докаже и на двамата.

— Мисля, че се страхуваш да допуснеш някой мъж до себе си, страхуваш се да откриеш какво има под повърхността. Може да откриеш, че там има нещо, което не си в състояние да контролираш.

— Няма нужда да ми ги приказваш тези неща. Просто разкарай онзи от мен.

Тя скочи и се опита да профучи покрай него, но Бойд я сграбчи за ръката.

— Какво ще кажеш да направим един експеримент.

— Какъв експеримент?

— Пробвай, О'Роарк, с мен. Няма да има никакъв проблем, тъй като едва ме изтрайваш. Това ще бъде само един опит — обясни той и хвана и другата ѝ ръка. — При това без никакъв риск. — Бойд усети напирания гняв в гърдите ѝ. Това вече беше по-добре. Господ знае защо, но той бе ядосан не по-малко от нея. — Залагам пет към едно, че няма да изпитам нищо — каза Бойд и я привлече по-близо до себе си. — Искаш ли да ми докажеш, че греша?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Двамата стояха един до друг. Сила бе повдигнала едната си ръка в несъзнателен опит да се защити и сега пръстите ѝ лежаха на гърдите му. Под дланта си усещаше бавните ритмични удари на сърцето на Бойд. Опитва се да насочи негодуванието си към този отмерен ритъм, докато собственото ѝ сърце трескаво блъскаше в гърдите.

— Не е нужно да ти доказвам каквото и да било.

Той кимна. Беше му много по-лесно да се справя с гнева, скрит в очите ѝ, отколкото със страха, който забеляза преди малко.

— Докажи го на себе си тогава — усмихна се нарочно Бойд, поднасяйки ѝ примката. — Какво има, О'Роарк? Да не би да се уплаши от мен?

Беше натиснал точното копче. И двамата го разбраха веднага. За него нямаше значение, че ядът я бе тласнал напред. Важното бе, че тя направи първата крачка.

Сила отметна косата си назад и бавно, съвсем целенасочено плъзна ръка от гърдите му към рамото. Искаше да предизвика у него някаква реакция, искаше ѝ се да го удуши. Той само повдигна едната си вежда, докато я наблюдаваше с тънка усмивка.

Значи иска му се да играе игрички, помисли си тя. Добре тогава, тя също е готова. Захвърлила здравия разум, Сила притисна устни към неговите.

Усети ги твърди и хладни. И напълно безучастни. С отворени очи го наблюдаваше как остава равнодушен, спокоен и, колкото и да ѝ беше неприятно да го признае, личеше му, че се забавлява. Ръката ѝ се сви в юмрук на рамото му и тя отдръпна глава назад.

— Сега доволен ли си?

— Как ли пък не! — Очите му си бяха останали спокойни. Това го постигаше благодарение на самоконтрола и волята си. Но ако бе докоснала мястото над сърцето му, щеше да усети трескавите удари. — Никак не се стараяш, О'Роарк. — Бойд плъзна ръка към бедрото ѝ и я

измести лекичко, така че да се отпусне на една страна. — Да не се опитваш да ме убедиш, че това е най-доброто, на което си способна?

Гняв и унижение я сграбчиха за гърлото. Готова да го наругае, тя привлече устните му към своите и вложи цялото си сърце и душа в целувката.

Устните му все още бяха твърди, ала не и хладни, нито пък безучастни. В миг изпита изкушението да прекрати всичко това. Но веднага след това желанието, отдавна забравеното желание, я понесе. Порой от копнежи, ураган от страст. Погълната от тях, Сила се напегна до него и се остави на искрите и топлината, които преминаваха през нея и ѝ напомняха какво е страст.

Всички други мисли и намерения изчезнаха. Усещаше високото му слабо тяло, притиснато в нейното, бавните нежни ласки на ръцете, които се плъзгаха по гърба и нагоре към косата ѝ. По устните му вече нямаше спокойствие, те поемаха нейните безспир, докато кръвта забушува като ураган в главата ѝ.

Той знаеше, че тя ще бъде като огън. Беше си мислил, че е подготвен за усещането. От първия ден, когато се запознаха, не спираше да си представя как усеща вкуса ѝ. Представяше си как ще я притисне до себе си, чуваше въздишките ѝ, улавяше мириса на кожата ѝ, когато поемаше устните ѝ.

Реалността се оказа много по-завладяваща от всичките му мечти и сънища.

Сила успя да разпали всяка малка искрица у него. Тя беше като жив динамит, като природна стихия, смъртоносна като тях. Нейният заряд и желание се възпламеняваха и преминаваха у него. Бойд остана без дъх, замаян, изпълнен с копнеж. Когато улови собствения си стон, изпълнен с омая, той я усети как се извива под силата на желанието, разгоряло се в сърцето ѝ.

Сила потръпна и Бойд чу гласа ѝ, нещо като протест, нещо като объркване, след което тя се опита да се измъкне.

Той бе вплел пръсти в косата ѝ. Трябваше само да подръпне леко и главата ѝ щеше да се отпусне назад, за да срещне замъглението ѝ от преживяното поглед.

Бавно плъзна очи по лицето ѝ. Тогава го видя, онзи съвсем естествен копнеж. Усмихна се, когато тръпнещите ѝ устни се отвориха леко и усети накъсания ѝ дъх.

— Още не съм свършил — уведоми я Бойд, а след това я привлече към себе си и отново плени устните ѝ.

Сила имаше нужда от време, за да помисли, ала мислите ѝ не успяваха да си проправят път през преплетените усещания. А те се бяха наслоили едно над друго, тънки, копринено нежни и сякаш я обгръщаха, замъгляваха разума ѝ, притъпяваха волята. Преди да позволи на паниката да се промъкне, тя отново се устреми нагоре, притисна се към Бойд, отвори се за него, готова да иска и да настоява.

Той знаеше, че никога няма да се наслади напълно. Не можеше да изпита насита, докато устата ѝ бе гореща и влажна, напъпила като цвят. Разбираше добре, че дори и да я държи в ръцете си, никога няма да я подчини. Не можеше да го стори, докато тялото ѝ тръпнеше от една вълна, която двамата заедно бяха събудили за живот. Беше открил обещанията, които звучаха в гласа ѝ и искряха в очите ѝ.

Не успя да се сдържи и пхна ръце под пуловера ѝ, за да докосне топлатата, сатенено гладка кожа. Бойд завладяваше, проучваше, покоряваше, докато болката се плъзна по цялото му тяло и се превърна в мъчение.

Прекалено бързо, отправи той предупреждение към себе си. Прекалено скоро. И за двамата. Притисна я към себе си, повдигна глава и я изчака да се съвземе.

Сила отвори очи с усилие и пред себе си видя лицето му. Пое си забързано въздух и се усети обгрънатата от неговия мирис. Все още зашеметена, тя притисна ръка към слепоочието си, а след това я отпусна.

— Аз... Аз искам да седна.

— И аз. — Бойд я хвана за ръка, поведе я към канапето и седна до нея.

Сила се опитваше да успокои дишането си, загледана в тъмния прозорец отпред. Може би като минеше достатъчно време, когато се отдалечеше достатъчно, щеше да успее да се убеди, че случилото се току-що не бе променило живота ѝ.

— Беше глупаво.

— Беше толкова много неща — изтъкна той. — Само за глупаво не се бях сетил.

Тя отново си пое дълбоко въздух.

— Ти ме ядоса.

— Това не е много трудно.

— Слушай, Бойд...

— Значи можеш все пак да го кажеш. — Преди да успее да го спре, той прокара ръка през косата ѝ с небрежна интимност, която отново накара вълната в нея да забушува. — Това означава ли, че не наричаш един мъж на име, преди да те е целунал?

— Това не означава нищо. — Сила скочи с надеждата, че ако се движи, силата в краката ѝ ще се върне по-бързо. — Май излязохме от правия път.

— Той не е само един.

Бойд се отпусна на канапето и си помисли, че бе истинско удоволствие да я гледа човек. Имаше нещо прекрасно, нещо елегантно да гледаш полюшването на дълги женствени крака. Докато тя крачеше, превърнала се в кълбо от нерви, той прехвърли ръка на облегалката и протегна крака.

— За мен е само един. — Сила му хвърли поглед през рамо. — По-добре веднага да си го набиеш в главата.

— Добре, ще го приема поне за момента. — Можеше да си позволи да почака, тъй като възнамеряваше съвсем сериозно да промени нещата, и то скоро. — Изглежда си си внушила смахнатата идея, че единственото, което привлича мъжете към теб, е гласът ти, шоуто, което правиш. Мисля, че току-що доказах, че грешиш.

— Това, което се случи, не доказва нищо. — Ако съществуваше нещо по-дразнещо от тази ленива, търпелива усмивка, сигурно тепърва предстоеше да го открие. — Както и да е, това няма нищо общо с мъжа, който ми звъни.

— Ти си умна жена, Сила. Използвай ума си. Той те е набелязал, но не за себе си. Исква да ти го върне заради нещо, което си сторила на друг мъж. Някой, когото си познавала — продължи Бойд, когато тя се застоя на едно място достатъчно дълго, за да си вземе цигара. — Мъж, с когото си имала нещо общо.

— Вече ти казах, че няма никой.

— Сега няма никой.

— Нито сега има някой, нито преди е имало някой, години наред не е имало никой.

След като вече бе изпитал тази помитаща вълна от страст, на Бойд му бе трудно да повярва. Въпреки това кимна.

— Значи не е означавал кой знае какво за теб. Може би точно в това е проблемът.

— За бога, Флечър, аз дори не ходя на срещи. Нямам нито време, нито желание.

— По-късно ще си поговорим за желанията ти.

Сила уморено се извърна и се втренчи неவிждащо през прозореца.

— Върви по дяволите, Бойд. Изчезвай от живота ми!

— Ами нали точно за живота ти говорим в момента. — В гласа му прозвуча упрек, който я накара да преглътне пиперливата забележка, която смяташе да направи.

— Ако не е имало никой в Денвър, ще потърсим назад. Ала те моля да помислиш, много да помислиш. Кой е проявявал интерес към теб? Някой обаждал ли се е в радиото по-често от нормалното? Кой те е канил на срещи и ти е задавал лични въпроси? Някой е бил близо до теб, канил те е да излезете, опитвал е да се сближите.

Тя се засмя кратко, без да влага и капка хумор.

— Ти например.

— Напомни ми да си пусна проверка. — Гласът му прозвуча меко, но Сила не пропусна да улови скритото раздразнение и разочарование. — Кой друг, Сила?

— Няма никой, с никого не съм била близка. — Прииска ѝ се за миг, само за един-единствен миг да остане спокойна, спокойна и уравновесена, и притисна длани към слепоочията си. — Всякакви се обаждат. Нали това е идеята. Има и такива, които ме канят на срещи, други ми изпращат подаръци. Нали разбираш, бонбони, цветя, такива неща. Не виждам нищо зловещо в един букет рози.

— Смъртните заплахи са достатъчно зловещи.

Искаше ѝ се да му отговаря спокойно и разумно, ала не успяваше да сдържи заядливите нотки.

— Не си спомням да е имало човек, който да е флиртувал с мен в ефир. Тези, които съм отблъснала, си остават отблъснати.

Той само поклати глава. За него си оставаше необяснимо как една толкова умна в много отношения жена можеше да е същевременно толкова наивна в други.

— Добре, да подходим по друг начин. Работиш с мъже, нали почти всички около теб в радиото са мъже?

— Ние сме професионалисти — сопна се тя и загриза един нокът. — Марк е щастливо женен. Боб е щастливо женен. Джим ми е приятел, и то много добър.

— Забрави Ник.

— Ник Питърс ли? Какво за него?

— Той е луд по тебе.

— Какво? — Сила бе толкова изумена, че се обърна. — Това е смешно. Та той е още дете.

След един дълъг поглед Бойд въздъхна.

— Ти май наистина не си забелязала, а?

— Какво има да забелязвам? — Много по-притеснена, отколкото показваше, тя отново се обърна. — Слушай, готин, не стигаме до никъде, а аз...

Думите ѝ заглъхнаха и ръката ѝ бавно се плъзна нагоре към гърлото.

— Ти какво?

— От другата страна на улицата има някакъв мъж. Гледа към къщата.

— Дръпни се от прозореца.

— Защо?

Той скочи и я дръпна рязко от прозореца.

— Не се доближавай до прозорците и дръж вратите заключени. Да не си посмяла да отвориш, преди да се върна.

Сила кимна и тръгне след него към вратата. Стисна устни, докато го наблюдаваше как изважда пистолета си. Това движение бързо я върна към действителността. Бойд бе посегнал плавно, дори не толкова по навик, колкото инстинктивно и от необходимост. Личеше, че бе вадил пистолет, за да стреля, и преди.

Нямаше нужда да му казва да внимава. Тези думи бяха напълно излишни.

— Ще отида да огледам. Заклучи след мен.

Спокойният мъж, който преди малко я бе привлякъл в прегръдката си, изведнъж изчезна. Само един поглед към лицето му ѝ беше достатъчен, за да разбере, че в този момент бе единствено и само полицаи. Дори очите им се променят, помисли си тя. Чувствата изчезват от погледа. Когато държиш пистолет, няма място за чувства.

— Ако не се върна до десет минути, да се обадиш на 911 за подкрепление. Разбра ли?

— Да. — Сила се поддаде на желанието си да докосне ръката му. — Да — повтори тя.

След като той излезе, Сила пусна резето и зачака.

Не си беше закопчал палтото и пронизващият вятър в ранните часове проникна под ризата. Оръжието, затоплено от кобура, притиснат до него, прилягаше точно в ръката му. Огледа се надясно, после наляво, но не видя никой на улицата, напълно притихнала и тъмна, освен на онези светли петна, очертани от уличните лампи, разположени на равни интервали. Кварталът бе притихнал, унесен в уюта на съня преди настъпването на зората. Нощният вятър свистеше в клоните на голите дървета, подобно на тихи стонове.

Не се съмняваше в думите на Сила, нямаше да се усъмни дори и ако не беше зърнал през прозореца самотната фигура на тротоара от другата страна на улицата.

Който и да бе стоял там, вече го нямаше, вероятно предупреден в мига, когато тя го бе забелязала.

Сякаш за да потвърди мислите на Бойд, на една или две пресечки се чу ръмженето на автомобилен двигател. Той изруга, ала не си направи труда да преследва колата. С такава преднина щеше само да загуби време. Вместо това повървя в едната посока, след това и в другата, а накрая внимателно обиколи къщата.

Когато почука на вратата, ръката на Сила бе на телефонната слушалка.

— Всичко е наред. Аз съм, Бойд.

С три бързи крачки тя бе при вратата.

— Видя ли го? — попита Сила веднага щом той влезе.

— Не.

— Там беше. Кълна се.

— Знам. — Бойд сам заключи вратата. — Опитай се да се успокоиш. Вече го няма.

— Как да се успокоя? — През последните десет минути бе имала достатъчно време, за да превърне притеснението си в терзание. — Та той знае къде работя, къде живея. Как, за бога, да се успокоя? Ако не го беше уплашил, той сигурно щеше да... — Тя прокара ръце през

косата си. Не искаше да мисли какво можеше да се случи. Не смееше дори да си помисли.

Бойд остана смълчан за малко. Наблюдаваше я как бавно и болезнено си налага да се овладее.

— Защо не си вземеш отпуска за няколко дни? Ще уредим патрулна кола да обикаля района.

Сила се отпусна на един стол.

— Каква е разликата дали съм тук, или в радиото? — Тя поклати глава, преди той да отговори. — Ако си остана тук, ще се побъркам да мисля за това и ще се притеснявам. Поне докато работя, на главата си имам други неща.

Не беше и очаквал Сила да се съгласи.

— Ще поговорим по-късно. Вече си уморена. Защо не си легнеш? Аз ще спя на канапето.

Искаше ѝ се да прояви достатъчно смелост и да му каже, че това не бе необходимо. Тя нямаше нужда от някой да я пази. Но ето че благодарността, която изпита от думите му, я заля и я остави безпомощна.

— Ще ти донеса одеяло.

Успя да се добере до къщи едва на зазоряване. Наложил се да шофира дълго — от един спящ квартал до друг, през необичайно притихналият център. Трябвало да заличи следите си. През първия час паниката не искаше да го пусне, ала след това той я потисна, помъчи се да кара по-бавно, по-внимателно. Ако случайно го спреше някоя патрулна кола, това би объркало всичките му планове.

Под дебелия шал и шапката вече се потеше, а краката му в тънките гуменки бяха като лед. Беше прекалено свикнал с неудобствата, за да обръща внимание.

Заклатушка се към банята, без да включи нито една лампа. С лекота избегна монтираните алармени устройства. Тънка телчица бе опъната от дръжката на стола с високата облегалка до дръжката на избелялото канапе. На самата врата на банята бе издигната истинска кула от празни консервни кутии. Виждаше чудесно и през нощта. Винаги се бе гордял с това си умение.

Взе душ на тъмно и остави студената вода да облива напрегнатото му тяло. Когато започна да се отпуска, се остави да се наслади на аромата на сапуна — любимата му миризма. Използваше груба четка с дълга дръжка, която изстъргваше грижливо всеки сантиметър от кожата му.

Докато се къпеше, мракът започна да се разсейва при първите блиснали лъчи на зората.

Над сърцето му имаше сложна татуировка на две ками с пресечени остриета във формата на Х. Той ги погали с върховете на пръстите си. Спомни си времето, когато татуировката все още беше нова, когато я показва на Джон. Джон бе така впечатлен, така очарован.

Образът се появи ясен и бистър. Тъмните развълнувани очи на Джон. Гласът му — говореше толкова бързо, че думите почти се сливаха една с друга. Понякога седяха в тъмното и разговаряха часове наред, крояха планове, споделяха надежди. Щяха да пътуват заедно, да извършат велики дела.

И тогава светът се намеси. Животът се намеси. Жената се намеси.

Излезе изпод душата, а водата все още се стичаше по него. Кърпата си стоеше точно там, където я беше оставил. Никой не влизаше в стаята му, в нито една от стаите му, за да разбутва грижливата подредба. Щом се изсуши, издърпа избеляла пижама. Тя му напомняше за детството, което му бе отнето.

Когато слънцето изгря, мъжът си направи два огромни сандвича и ги изяде прав в кухнята, надвесен над мивката, за да не падат трохите по пода.

Отново се почувства силен. Силен и сит. Беше надхитрил полицаите, беше успял да ги направи на глупаци. А това го караше да се гордее. Плашеше жената, превръщаше всеки ден от живота ѝ в безкраен ужас. Това го възбуждаше. Когато дойдеше времето, щеше да изпълни всичко, което ѝ обеща.

И това нямаше да е достатъчно.

Влезе в спалнята, затвори вратата, дръпна щорите и взе телефона.

Дебора бавно излезе от стаята си, облечена в бяла къса нощничка, над която бе наметнала син халат до средата на бедрата, оставен отворен. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в ярко цикламено. Беше се лакирала предишната вечер, за да се позабавлява, докато зубреше за един изпит.

Мърмореше под носа си въпросите, които си мислеше, че ще се паднат на теста в девет. Въпросите се лееха един след друг, но отговорите продължаваха да се инатят, напълно неподатливи, забравени на някакъв забутан кръстопът между съзнателното и подсъзнателното. Надяваше се да им даде зелена улица с една бърза доза кофеин.

Прозяваше се, когато се спъна в някакъв ботуш, наклонен към канапето, а веднага след това изписка приглушено, защото ръката ѝ докосна друга топла ръка.

Бойд скочи като пружина и посегна към оръжието. Той остана загледан в Дебора, в млечнобялата кожа, огромните сини очи, разрошената тъмна коса и разбра кой бе пред него.

— Добро утро.

— Аз... Детектив Флечър?

Бойд потърка с ръка очите си.

— Поне така ми се струва.

— Моля да ме извините. Не знаех, че сте тук. — Тя прочисти гърлото си и, макар и малко късно, се сети да си завърже халата. Докато се бореше с объркването си, погледна нагоре по стълбата и сниши гласа си. Сестра ѝ никога не спеше дълбоко, дори и когато нямаше проблеми. — Защо сте тук?

Той размърда схваналото се през нощта рамо.

— Нали ти казах, че ще пазя Сила.

— Да, така беше — присви очи Дебора и го загледа. — Приемате работата си много сериозно.

— Много.

— Радвам се — усмихна се доволно тя. Покрай забързания си, наситен живот на деветнадесет, Дебора се бе научила да преценява бързо характера на хората. — Щях да правя кафе. Часовете ми започват рано. Да ви донеса ли?

Ако приличаше поне малко на сестра си, едва ли щеше да успее да заспи, преди да бе отговорил на въпросите, които се рояха в главата

й.

— Да, благодаря.

— Предполагам, че ще искате да вземете и горещ душ. Май двадесетина сантиметра са ви в повече, за да се чувствате удобно на това канапе.

— По-скоро тридесет — отвърна Бойд, докато разтриваше схванатия си врат. — Май наистина са тридесет.

— Можете да използвате всичката топла вода. Аз се заемам с кафето. — Докато тръгваше към кухнята, телефонът звънна. Макар да знаеше, че Сила ще се обади още преди второто позвъняване, тя посегна машинално.

Бойд поклати глава. Пресегна се, вдигна слушалката и се заслуша.

Стиснала с ръце реверите на халата си, Дебора го наблюдаваше. Лицето му си остана безизразно, ала тя забеляза проблесналия в очите му гняв. Макар и само искрица, той бе толкова силен, че Деб веднага позна кой се обажда.

Когато разговорът прекъсна, Бойд веднага набра някакъв телефон.

— Нещо? — Дори не направи усилие да изругае, когато чу отрицателния отговор. — Ясно. — Остави слушалката и погледна Дебора. Тя стоеше до канапето, стиснала ръце и пребледняла. — Ще се кача горе — каза ѝ той. — Не съм се отказал от кафето.

— Тя ще е много разстроена. Искам да поговоря с нея.

Той отметна одеялото и стана, обут само в джинсите си.

— Ще съм ти много благодарен, ако ме оставиш сам да се оправя този път.

Дебора се канеше да възрази, но нещо в очите му я спря. Тя кимна.

— Добре, ала внимателно. Тя не е толкова твърда, колкото ѝ се иска хората да си мислят.

— Знам.

Качи се на втория етаж, мина покрай една отворена врата, където леглото бе грижливо оправено. Сигурно бе на Дебора, реши Бойд, когато забеляза преобладаващите розово и бяло и нежните дантели. Поспря пред съседната врата, почука и влезе, без да изчака отговора.

Сила седеше в средата на леглото, коленете ѝ свити към гърдите, подпряла глава на тях. Чаршафите и одеялото бяха на топка, доказателство за часовете неспокоен сън.

Тук нямаше дантели, нито пък нежни млечни цветове. Тя предпочиташе изчистените линии, по-обикновените неща пред всичко натруфено. Цветовете бяха свежи, но съвсем не даваха усещане за покой. Сред искрящите сини и зелени цветове Сила изглеждаше още по-уязвима.

Тя не вдигна глава, докато Бойд не седна на леглото и не докосна косата ѝ. Сила бавно се изправи. Той веднага видя, че не плаче. Вместо очаквания гняв, в очите ѝ се таеше непоносима умора, която го накара да се притесни.

— Той се обади — промълви тя.

— Знам. Слушах на другия телефон долу.

— Значи си чул. — Сила отвърна поглед към прозореца и слънцето, което се опитваше да пробие облаците. — Той е бил снощи. Каза, че ме е видял. Видял ни е и двамата. Така извъртя всичко, че изглежда отблъскващо.

— Сила...

— Той ни е наблюдавал! — изстреля тя думите. — Каквото и да кажа, каквото и да направя, нищо няма да го спре. Ако се добере до мен, ще направи всичко, което казва, че ще направи.

— Няма да се добере до теб.

— И докога ще е така? — попита Сила. Ръцете ѝ стискаха и отпускаха чаршафа, а очите ѝ не се откъсваха от неговите. — Колко дълго ще си с мен? Той просто ще изчаква. Ще чака, ще звъни и ще наблюдава. — Нещо у нея се пречупи, тя грабна телефона и го запокити в другия край на стаята. Апаратът се блъсна в стената, отскочи и тупна на пода. — Не можеш да го спреш. Нали го чу. Каза, че нищо не може да го спре.

— Така му се иска. — Бойд я хвана за ръцете и лекичко я разтърси. — Той чака да загубиш самообладание. Исква да знае, че сам те е довел до това състояние. Ако му позволиш да го направи, значи му помагаш.

— Не знам какво да направя — прошепна едва-едва Сила. — Наистина не знам какво да направя.

— Трябва да ми имаш доверие. Погледни ме, Сила. — Тя едва успяваше да си поеме дъх, ала вдигна очи към него. — Искам да ми имаш доверие — каза тихо Бойд. — Вярвай ми, когато ти казвам, че няма да позволя нищо да ти се случи.

— Не можеш вечно да си до мен.

Той сви устни. Пусна пръстите ѝ и прокара нежно длани нагоре-надолу по ръцете ѝ.

— Напротив, мога.

— Искам... — Тя стисна очи. Как мразеше да моли. Мразеше да има нужда от нещо.

— Какво?

Устните ѝ потрепераха, докато се бореше да се овладее.

— Трябва да имам някаква опора — въздъхна несигурно Сила. — Моля те.

Бойд не отговори. Привлече я до себе си и притисна главата ѝ към рамото си. Ръцете ѝ, свити на юмруци, останаха на гърба му. Тя трепереше неудържимо и се бореше с напиралите сълзи.

— Горе главата, О'Роарк — прошепна той. — Отпусни се малко.

— Не мога. — Сила продължаваше да държи очите си затворени и да се притиска към него. Бойд ѝ даваше стабилност, топлина и сила. Ставаше зависима от него. — Боя се, че ако се отпусна, няма да успея отново да се взема в ръце.

— Добре, да пробваме тогава така — отвърна той, наведе главата ѝ назад и докосна нежно устните ѝ. — Мисли за мен, тук, сега. — Устните му отново докоснаха нейните. — В този момент. — Бавно и внимателно Бойд погали изпънатия ѝ гръб. — Само за мен.

Усети състраданието му. Никога не си бе представяла, че целувката на един мъж може да има подобно въздействие. По-скоро лека, отколкото нежна, тя приглаждаше изпънатите ѝ нерви, разтопяваше ледените страхове и изблъскваше отчаянието ѝ. Свитите ѝ ръце се отпуснаха, мускулче по мускулче. В тази целувка нямаше настойчивост, нито пък в лекия допир на устните му по лицето ѝ. Само разбиране.

Беше толкова просто да върши онова, което той ѝ казваше. Мислеше само за него.

Малко неуверено Сила вдигна ръка към лицето му и остави пръстите си да проследят наболата по бузата му брада. Усети как се

отпуска. Пулсиращата болка в главата ѝ започна да изчезва. Тя прошепна името му като въздишка и се разтопи в прегръдката му.

Трябваше да е внимателен. Много внимателен. Пълното ѝ отдаване само възпламени собственото му желание. Той го пренебрегна. В този момент Сила се нуждаеше от утеха, не от страст. Нямаше значение, че всичко у него се стремеше към нея, към това топло тяло, към влажните устни. Нямаше значение, че въздухът бе натежал и с всяко вдишване поемаше и нейния мирис.

Знаеше, че само трябва да я положи назад на леглото върху смачкания чаршаф и да се отпусне върху нея. Тя нямаше да се съпротивлява. Сигурно щеше да приеме това безумие. Но стореното щеше да е само временно откъсване от истината. А Бойд искаше да е много повече за нея.

Той се опита да укроти демоните в гърдите си и притисна устни към челото ѝ, а след това опря бузата си на косата ѝ.

— По-добре ли си?

Сила си пое накъсано дъх и кимна. Не беше сигурна, че ще успее да заговори. Как да му каже, че единственото ѝ желание бе да остане така, да го прегръща, да чува как сърцето му тупти до нейното? Сигурно щеше да си помисли, че е пълна глупачка.

— Аз... Ами... Не знаех, че можеш да си толкова мил, Флечър.

Искаше му се да въздъхне, ала вместо това се усмихна широко.

— И аз си имам добри моменти.

— Да бе. Това не беше ли малко повече?

Може би, предположи Бойд, тя не се опитваше да го дразни. Отдръпна се, постави ръка под брадичката ѝ и задържа главата ѝ изправена.

— Не го правя по служебно задължение. Когато те целувам, това няма нищо общо с работата ми. Разбра ли ме?

Искаше само да му благодари, нямаше намерение да го дразни. В очите му прочете предупреждение, което я накара да се намръщи.

— Разбира се.

— Разбира се — повтори след нея той, а след това се изправи и напъха разочарован ръце в джобовете си.

За пръв път забеляза, че носи джинсите си без колан, ниско под талията. Внезапното свиване на стомаха ѝ нямаше нищо общо със страха и за момент Сила не намери какво да каже.

Желаше го. Искаше не само да го прегърне, не няколко изгарящи целувки. Не го искаше единствено за да я утешава. Искаше го в леглото си, и то така, както не си спомняше някога да бе пожелавала мъж. Можеше да го гледа — стройното слабо тяло, което бе като изваяно, тесните бедра, танца на мускулите по ръцете му, когато свиваше юмруци — и можеше да си представя какви усещания ще се събудят, когато го докосва и когато Бойд я докосва, когато се отпуснат в леглото, вплетени в страстта си. Да обладава и да бъде обладана.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Моля?

С присвити очи той се отпусна на пети, докато тя го гледаше озадачено.

— Да не си решила да се отклониш от правия път, О'Роарк?

— Аз, ъ-ъ...

Устата ѝ бе пресъхнала, а стомахът ѝ бе свит на възел. Какво ли би казал, ако му признаеше къде се бяха зареяли мислите ѝ, къде ги бяха отвели и двамата? Сила затвори очи.

— Господи — прошепна тя. — Имам нужда от кафе — и едно бързо гмурване в леденостудено езеро.

— Сестра ти приготвя. — Бойд се намръщи, докато я наблюдаваше. За момент се замисли за Дебора, как едва не падна върху него, облечена само в бяла дантела. Веднага бе забелязал слабите ѝ дълги крака. Кой ли мъж не би им обърнал внимание? Но когато я погледна, не бе почувствал нищо.

А пред него сега бе Сила, с помръкнали очи, облечена в развлечена пижама, при това поне два номера по-голяма. Яркоранжевото памучно трико едва ли можеше да бъде наречено възбуждащо бельо. Ако останеше загледан в нея още само миг, щеше да се отпусне на колене и да я моли за милост.

— Какво ще кажеш за закуска? — попита той рязко, без дори да се постарее гласът му да прозвучи приятелски. Ала това ѝ помогна да стане такава, каквато бе обикновено.

— Не ям такива неща.

— Днес ще ядеш. И имаш десет минути.

— Слушай, готин...

— И направи нещо с косата си — подметна Бойд, докато излизаше от стаята. — Изглеждаш ужасно.

Дебора, вече напълно облечена, сипваше кафе в кухнята. Беше ясно, че го чака. Щом прекрачи вратата, тя скочи от стола си.

— Добре е — каза веднага той. — Ще ѝ приготвя закуска.

Въпреки че веждите ѝ се вдигнаха учудено, когато чу това, Дебора кимна.

— Слушай, защо не седнеш? Ще направя закуска и за двамата.

— Нямаше ли часове?

— Ще ги пропусна.

Бойд посегна към кафето.

— И тогава ще побеснее и заради двамата.

Дебора не сдържа усмивката си, докато той си сипваше кафе и ровеше в едно чекмедже за лъжичка и захар.

— Вече я познаваш много добре.

— Не достатъчно. — Бойд преполови чашата си и се почувства почти като човешко същество отново. Трябваше да мисли за Сила. Всичко щеше да е напълно безопасно, ако тези мисли си останеха само на професионално ниво. — Колко време имаш?

— Около пет минути — отвърна тя и погледна часовника си.

— Разкажи ми за бившия ѝ съпруг.

— Пол ли? — В очите ѝ блесна изненада, която пролича и в гласа ѝ. — Защо? — Дебора поклати глава, преди той да успее да отговори. — Нали не мислиш, че Пол има нещо общо с това, което става сега?

— Проверявам всички възможности. Разводът... Приятелски ли беше?

— Има ли изобщо такъв развод?

Беше още млада, помисли си Бойд, но умът ѝ сечеше бързо.

— Ти как мислиш?

— Ами, в този случай ми се струва, че беше приятелски, или поне протече в пълно безразличие. — Тя се поколеба, несигурна как да отговори. Ако трябваше да защитава Сила или поне да е на нейна страна, щеше да предпочете да я защити. — Тогава бях на около дванадесет, а Сила никога не говореше много за отношенията им, ала ми се струва, че той настояваше да се разведат.

Бойд се облегна на плота.

— Защо?

Изпълнена с неудобство, Дебора помръдна рамене.

— Беше влюбен в друга. — Тя изпусна дъха си със съскане и се помоли наум Сила да не приеме този разговор като предателство. — Беше очевидно, че имат проблеми още преди да отида да живея при тях. Взеха ме, когато родителите ни починаха. Сила се беше оженила само преди няколко месеца, но... Ами да кажем, че меденият им месец беше приключил. Тя вече си бе създала име в Атланта, а пък Пол беше... Доста консервативен, с една дума, голям тъпак. Беше решил да се кандидатира в градския съвет, май за там беше, а имиджът на Сила никак не му подходеше.

— На мен ми звучи точно обратното.

Тя му хвърли една красива усмивка и се приближи, за да му допълни чашата.

— Спомням си колко упорито работеше, за да се задържи и издигне на тази работа, за да постигне каквото иска. Беше ужасно време за всички. Съвсем не става по-лесно, когато трябва да поемеш отговорността и за едно дванадесетгодишно дете. Това допълнително натоварване, ами... Може да се каже, че то ускори неизбежното. Два месеца след като се преместих при тях, той се изнесе и подаде молба за развод. А Сила не му се противопостави.

Бойд се опита да си представи как е било. На двадесет години бе загубила родителите си, поела бе грижата и отговорността за едно момиченце по време, когато бракът ѝ се бе разпаднал.

— Струва ми се, трябва да е доволна, че се е отървала от него.

— Сигурно няма да навреди, ако си призная, че никога не съм го харесвала много. Беше толкова безличен и скучен.

— Защо тогава се е оженила за него?

— Мисля, че ще е по-добре да попиташ мен — обади се Сила от вратата.

ПЕТА ГЛАВА

Наистина се бе погрижила за косата си, ала колкото да я върже на опашка. Лицето ѝ бе открито и така му бе по-лесно да забележи гнева в очите ѝ. Към бархетната пижама бе добавила долнището на жълт анцуг. Комбинацията създаваше измамна веселост. Ръцете ѝ бяха дълбоко пъхнати в огромните джобове, докато стоеше, насочила недоволството си към Бойд.

— Сила... — Дебора пристъпи напред, защото добре разбираше кога бе моментът да се спори и кога да отстъпи. — Ние само...

— Чух какво *само* — отвърна тя и премести поглед към сестра си. Недоволството ѝ започна да се стопява. — Не се притеснявай. Ти не си виновна.

— Няма виновни — прошепна Дебора. — Загрижени сме какво става с теб.

— Нищо няма да стане. Хайде, Деб, трябва да тръгваш, иначе ще закъснееш. А на мен ми се струва, че двамата с детектив Флечър имаме доста неща, за които да си поприказваме.

Дебора вдигна ръце и ги пусна. Погледна съчувствено Бойд и целуна сестра си по бузата.

— Както кажеш. Знам, че в този час никога не се вслушваш в гласа на разума.

— Да изкараш шестица — отвърна Сила.

— Абсолютно задължително. С Джош ще изядем по един сандвич и ще отидем на кино, но ще се прибера, преди да си се върнала.

— Да прекараш добре. — Сила изчака затварянето на входната врата, без да помръдне. — Как може да си толкова нахален, Флечър!

Той само се обърна и взе още една чаша от стойката зад котлона.

— Нали искаш кафе?

— Не ми е приятно да подпитваш сестра ми.

Бойд напълни чашата и я остави.

— Забравил съм си бележника със записките в другия костюм.

— Да се разберем веднъж и завинаги — пристъпи към него тя, нарочно пъхнала ръце в джобовете си. Беше сигурна, че ако ги извади, ще го удари. — Ако имаш някакви въпроси за мен, ще се обръщаш директно към мен. Дебора няма нищо общо.

— Тя е много по-открита от сестра си. Има ли тук яйца? — попита той, докато отваряше хладилника.

Сила едва се удържа да не блъсне вратата в главата му.

— Знаеш ли, че докато беше горе, успя да ме заблудиш. Наистина си помислих, че имаш сърце, че си способен да проявиш състрадание.

Бойд откри шест яйца, малко сирене и няколко тънки парчета бекон.

— Защо не седнеш, О'Роарк, и не започнеш да си пиеш кафето? — Тя го наруга с настървение. В очите му проблесна нещо, нещо като опасна мълния, ала той взе лопатката и спокойно започна да пържи бекона. — Ще трябва да се постараяш повечко — отвърна след малко Бойд. — След десет години в полицията не са много определенията, които можеш да ми прикачиш и да успееш да ме изненадаш.

— Нямаше никакво право — прозвуча тихият ѝ глас, но чувствата, които се таяха, бяха много по-силни. — Никакво право да я връщаш към тези неща. Та тя беше дете, нещастно, уплашено до смърт. Цялата тази година беше истински ад за нея, а ти я караш да си спомня.

— Справи се много добре. — Той счупи едно яйце в купата, а след това смачка черупката с ръка. — Май ти си тази, която не може да се справи с проблемите.

— Махай се!

Бойд хвана ръката ѝ в силната си длан толкова бързо, че не ѝ остана време да се дръпне. Гласът му бе мек, ала смъртоносен, готов всеки момент да избухне.

— Няма начин.

— Онова, което се случи тогава, няма нищо общо с проблема сега, а той е единственото, което трябва да те интересува.

— Моя работа е да преценя — отвърна Бойд и с истинско усилие се овладя. Не можеше да си спомни някой да го бе докарвал толкова близо до състояние да загуби самообладание. — Ако искаш да

престана, ще трябва да ми го представиш в писмен вид. Бившите съпрузи са от най-предпочитаните заподозрени.

— Това е отпреди осем години. — Сила се отдръпна и тъй като не знаеше какво да прави с ръцете си, се протегна към кафето. То се плисна към ръба на чашата и се разля по плотта.

— Как предпочиташ, да науча от теб или от някой друг? В края на краищата, ще науча това, което ми трябва.

— Да ти го напиша ли искаш? Да ме разголиш цялата ли? Чудесно. Вече пет пари не давам. Бях на двадесет и бях глупава. Той беше красив, чаровен и умен — всички онези качества, които търсят двадесетгодишните глупачки. — Тя отпи голяма глътка горещо кафе, а след това се протегна към гъбата, за да попие разлятото. — Познавахме се от два месеца. Той беше много настоятелен, невероятно романтичен. Ожених се за него, защото исках сигурност, нещо истинско. Мислех си, че ме обича. — Вече се бе поуспокоила. Сама не беше разбрала, че гневът се бе изпарил. Въздъхна, обърна се и машинално се пресегна към чиниите. — Нищо не се получи, почти от първия ден. Пол бе разочарован от мен физически, а се разочарова още повече, когато разбра, че за мен работата бе толкова важна, колкото и той самият. Надяваше се да ме убеди да си сменя работата. Не настояваше да напусна. Не беше против да градя кариера, дори и в радиото, стига да не пречи на плановете му.

— И какви бяха те? — попита Бойд, докато вадеше бекона, за да се отцеди мазнината.

— В политиката. Запознахме се на една благотворителна вечеря, организирана от радиото. Опитваше се да си спечели гласове. Аз пък водех програмата. Това се оказа основният проблем — измърмори Сила. — Бяхме се запознали, когато се представяхме в ролите на обществени личности.

— Какво стана?

— Оженихме се... Прекалено прибързано. И нещата се объркаха... Пак прекалено бързо. Дори обмислях идеята му да се прехвърля в някоя маркетингова компания или да се заема с продажби. Поне си въобразявах, че няма да е зле да опитам. Тогава родителите ми... Загубих родителите си и взех Дебора при мен.

Тя замълча за момент. Не можеше да говори за онова време, не можеше дори да изкаже страховете и тъгата, мъката и съжалението.

— Сигурно е било много трудно.

Сила сви рамене при думите му.

— С две думи, нямаше да мога да се справя с нови трудности. Трябваше да работя. Напрежението разби докрай клатушкащата се основа, на която бяхме стъпили двамата. Той си намери друга, с която беше по-щастлив, и ме напусна. — Тя отново напълни чашата си с кафе, въпреки че вече не ѝ се пиеше. — Това е краят на този епизод.

Какво да ѝ отговори, чудеше се Бойд. Лошо се е получило, малката ми? Всички правим грешки? Добре че се е разкарал този скапаняк? Не бива да правиш лични забележки, напомни си той. И двамата бяха достатъчно изнервени.

— Някога заплашвал ли те е?

— Не.

— Малтретирал ли те е?

Сила се засмя уморено.

— Не. Не. Опитваш се да го изкараш негодник, Бойд, но няма да се получи. Просто направихме грешка, като се оженихме, преди да знаем какво искаме.

Той се замисли, докато сипваше яйцата в чинията ѝ.

— Понякога хората държат някого отговорен, макар и несъзнателно. И някой ден чувствата им просто избиват.

— Той не ме мрази и не ме смята за виновна. — Тя седна и си взе парче бекон. Огледа го добре и го скъса на две. — Пол не би се задълбочил чак толкова. Това е тъжната истина — усмихна се Сила, ала в очите ѝ нямаше и следа от веселост. — Знаеш ли, той смяташе, че съм като жената от радиото — прелъстителна, изтънчена и сексапилна. Такава жена искаше в леглото си. А извън леглото искаше добре възпитана дама с безупречни обноски, която да му обръща внимание и да поддържа дома му. Аз не отговарях на нито едно от изискванията му. — Тя сви рамене и пушна бекона в чинията. — Тъй като Пол не се оказа внимателният, изпълнен с разбиране мъж, на когото може да се разчита, и двамата бяхме доволни да се разделим. Разведохме се кротко, без много шум, стиснахме си ръцете и всеки пое по своя път.

— Ако не е имало нищо повече от това, защо все още се чувстваш наранена?

Сила го погледна, без да крие мрачното си изражение.

— Никога ли не си бил женен?

— Никога.

— Значи няма смисъл да започна да ти обяснявам. Ако си решил да проверяваш Пол, давай, но само ще си загубиш времето. Убедена съм, че дори не се е сетил за мен, след като напуснах Атланта.

Той искрено се съмняваше, че мъж, който бе бил близо до нея, би могъл да я забрави, ала реши, че няма да мисли за това точно сега.

— Яйцата ти ще изстинат.

— Нали ти казах, че не закусвам.

— Не може да бъде! — Бойд се пресегна, загреба с вилицата и поднесе хапката към устата ѝ.

— Голям си досадник — каза тя, след като ги беше преглътнала.

— Не трябва ли да се обадиш в службата си или нещо такова?

— Още снощи се обадох, след като си легна.

Сила ровеше храната в чинията си и похапваше по някоя трохичка, само и само да не ѝ прави забележки. Останал е, каза си тя, много след като смяната му е приключила. Беше му задължена за това. А Сила винаги си плащаше дълговете.

— Виж, много съм ти благодарна, че остана с мен и знам, че работата ти е да задаваш всякакви неудобни и лични въпроси. Но много те моля, дръж Дебора настрана.

— Доколкото е възможно.

— Скоро ще започне пролетната ваканция и ще се опитам да я накарам да отиде до крайбрежието.

— Стискам палци — отвърна той, докато отпиваше кафе и я наблюдаваше над ръба на чашата. — Ще ти се отрази добре, ако отидеш с нея.

— Няма да избягам безславно. — Тя побутна недоядените яйца и се подпря с лакти на масата. — След това обаждане рано сутринта бях готова да го направя. Помислих малко и разбрах, че няма да престане, докато не изясним нещата. Искам да си живея както преди, а няма да мога, преди да разберем кой е той и защо ме преследва.

— Моя работа е да го намеря.

— Знам. Затова реших да ти съдействам.

Бойд остави чашата.

— Наистина ли?

— Да. От сега нататък животът ми е като отворена книга. Питай каквото искаш и ще ти отговоря.

— И ще правиш каквото ти се каже?

— Няма — усмихна се Сила. — Ще правя каквото ми се казва, ако преценя, че е разумно. — И двамата се учудиха, когато тя се пресегна и докосна ръката му. — Изглеждаш уморен, готин. Тежка нощ ли имаше?

— Прекарвал съм и по-добри. — Той сплете пръсти с нейните, преди да успее да се отдръпне. — Изглеждаш страшно добре тази сутрин, Сила.

Ето че се появи отново — онзи трепет в гърдите, който се пренасяше към стомаха.

— Нали само преди малко ми каза, че на нищо не приличам.

— Промених си мнението. Преди да тръгна на работа, бих искал да си поговорим за снощи. За теб и мен.

— Идеята ти не е много добра.

— Наистина не е — отвърна Бойд, ала не пусна ръката ѝ. — Аз съм ченге, а ти си ми задачата. Няма как да избегнем това. — Тя въздъхна с облекчение, преди той да продължи. — Не мога и да отрека, че те желая до болка.

Сила притихна и ѝ се стори, че чува ударите на сърцето си, които отекуват чак в главата ѝ. Много бавно премести очи, само очите си към неговите. Сега в погледа му го няма обичайното спокойно изражение, помисли си тя. Там гореше едва сдържан огън. Стори ѝ се възбуждащо, нетърпимо възбуждащо.

— Избрал съм неподходящ момент — продължи Бойд, когато Сила не каза нищо. — Но човек май невинаги успява да подбере подходящото време и място. Аз ще си свърша работата, ала мисля, че трябва да знаеш, че не успявам да съм обективен. Ако искаш да назначат друг по случая, сега е моментът да го кажеш.

— Не искам — изрече тя толкова бързо, че се наложи да обясни. — Няма да съм в състояние да пречупя още едно ченге. — Опитай се да омаловажиш нещата, каза си Сила. — Не настоявам някой да ме придружава непрекъснато, но мисля, че свикнах с тебе. — Тя усети, че отново гризе нокътя на палеца си и бързо дръпна ръка в скута си. — Що се отнася до другото, вече не сме деца. Можем да... да се справим.

Той знаеше, че не трябва да очаква от нея да си признае, че желанието му е споделено. Затова беше готов да почака още малко.

Когато Бойд стана от масата, Сила скочи толкова бързо, че той се разсмя.

— Само исках да измия чиниите, О'Роарк, нямах намерение да ти се нахвърля.

— Аз ще ги измия. — Беше готова да се ощипе. — Единият готви, а другият мие. Това са правилата на О'Роарк.

— Браво. Нали не си забравила, че имаш среща на обяд?

— Ти пък как разбра?

— Проверих ти програмата. Остави малко време, за да минем през нас. Искam да се изкъпя и да се преоблека.

— Ще бъдем в търговския център и там ще има десетки хора — започна тя. — Не мисля, че...

— Аз пък мисля — пресече я Бойд и я остави сама в кухнята.

Бойд се излежаваше на канапето с вестник в ръка и последната чаша кафе, когато Сила слезе от втория етаж. Той погледна към нея и небрежната забележка, която се канеше да направи за това, колко бързо се бе приготвила, замръзна на устата му. Беше доволен, че бе седнал.

Те беше облечена в червено. Наситено, забелязващо се червено. Късата кожена пола прилепваше плътно по бедрата и ги покриваше едва до половината. Обичайните джинси не го бяха подготвили, че краката ѝ са толкова дълги, нито че са като изваяни. Сакото от същата кожа се прихлупваше точно отпред и се закопчаваше с две каишки отстрани на талията. Докато го гледаше, Бойд се зачуди какво ли носи отдолу.

Беше направила нещо с косата си. Пак си беше рошава, ала поне имаше по-артистичен и представителен вид. Ами лицето ѝ, мислеше той, докато се изправяше. Беше се занимавала и с него, достатъчно, за да подчертае скулите, да накара очите да изпъкват и устните ѝ да станат по-пухкави.

— Каква глупост — мърмореше Сила, докато се опитваше да се пребори с обещите. — Никога не успях да разбера как тези висящи неща от ушите ти те правят по-красива — въздъхна тя, докато

оглеждаше златния накит в дланта си. — Или тези са дефектни или аз. Ще можеш ли да се справиш?

Сила се приближи към него и му ги подаде. Парфюмът ѝ му замайваше главата.

— С кое?

— Да ми го сложиш. Не ги нося седмици наред и когато трябва да си го сложа, все не успявам. Помогни ми, хайде!

Бойд се стараеше да диша бавно, спокойно, на равномерни глътки.

— Искаш да ти ги сложа, така ли?

Тя вдигна очи към тавана, за да прикрие нетърпението си.

— Много бавно загреваш, готин. — Сила пусна обещаните в дланта му, а след това заметна косата си така, че да открие дясното ѝ ухо. — Само трябва да пъхнеш щифтчето, а след това да го защипеш с малката джаджа отзад. Точно с това не мога да се справя.

Той измърмори нещо и се зае със задачата. В гърдите му се събираше напрежение и продължаваше да расте. Мислеше си, че този парфюм завинаги ще остане у него. С тиха ругатня се опита да се справи с малката закопчалка, като я докосваше внимателно с върховете на пръстите си.

— Що за глупава система?

— Много, нали — едва успя да прошепне тя. В мига, в който я докосна, разбра, че бе направила огромна грешка. Взрив от най-различни усещания и образи нахлуха в нея. Можеше единствено да стои неподвижна и да се моли Бойд да побърза. Палецът му се триеше нагоре-надолу по челюстта ѝ. Върховете на пръстите му нежно драскаха чувствителното място зад ухото ѝ. Усещаше топлия му дъх по кожата си и най-сетне прехапа устни, за да не изстене. Сила вдигна ръка. — Слушай, защо просто не я оставиш?

— Почти съм готов — въздъхна той и се отдръпна на няколко сантиметра. Беше като разбит. Част от напрежението се разсея, когато я погледна и видя, че допирът им съвсем не я бе оставил безразлична. Успя да се усмихне и побутна с пръст полюшващата се златна висулка. — Ще трябва пак да опитаме... Когато имам повече време.

Нито един отговор не ѝ се струваше безопасен и тя предпочете да замълчи. Вместо това посегна към палтото му и към своето. Остави неговото и го зачака да си сложи ремъците на кобура. Докато го

наблюдаваше как бързо оглежда оръжието с обигран поглед, в главата ѝ нахлуха спомени, които не искаше да вижда отново и които бе заключила дълбоко в съзнанието си. Отвори вратата и излезе да го чака на слънце, докато се пригответи.

Не каза нищо, когато Бойд пристъпи до нея.

— Имаш ли нещо против да пусна моето радио? — попита Сила, когато седнаха в колата.

— Запометено е. Номер три.

Тя доволно го включи. Сутрешният екип жизнерадостно говореха и подчертаваха шегите си със звукови ефекти. Представяха предстоящ концерт с обещанието да дадат още два билета през следващия един час, а след това поканиха всички слушатели да отидат в търговския център, за да видят Сила О'Роарк на живо и да се запознаят с нея лично.

— Тя ще раздава албуми, тениски и билети за концерти — обяви Дивия Фред.

— Я, стига, Фред — прекъсна го колегата му. — Знаеш много добре, че онези приятелчета там, вън, пет пари не дават за никакви си тениски. Искат им се да... — Той демонстрира тежко дишане. — Да видят Сила. — Последва истински хор от вълчи звуци, ръмжене и стонове.

— Страхотно — измърмори Бойд, а Сила се изкиска.

— Би трябвало да се държат противно — изтъкна тя. — Хората обичат абсурдните ситуации сутрин, когато се измъкват от леглото или се влачат по светофарите. Рейтингът от последното тримесечие, който ни го прави Арбитрон, показва, че ги слушат двадесет и четири процента от публиката.

— Сигурно ти е много гот, когато слушаш как някакъв диша тежко заради теб.

— Това е смисълът на живота ми — отпусна се назад Сила, прекалено развеселена, за да се обиди. Забеляза, че той кара прекалено скъпа кола за един полицаи. Беше спортна, вносна и миришеше на чисто нова. Не познаваше добре нито марките, нито моделите. — Я стига, готин, това си е част от шоуто.

Бойд се спря, преди да заговори отново. Правеше се на глупак. Беше проучил и двамата водещи на сутрешния блок и те бяха женени мъже със спретнати къщи в предградията. Дивия Фред и жена му

очакваха първото си дете. Водещите работеха за радио КИП почти от три години, а Бойд не успя да открие никаква връзка от миналото им със Сила.

Тя се отпусна, когато зазвуча музика и погледна през прозореца. Денят се очертаваше да бъде топъл и слънчев. Сигурно щеше да донесе полъха на пролетта. Очакваше я първата ѝ пролет в Колорадо. Имаше слабост към този сезон. Обичаше да наблюдава как листата се разпукват и растат, как напъпват цветята.

Всяка пролет я караше да мисли за Джорджия. Представяше си магнолиите, камелиите и глициниите. Всяка една от тях, със своя омайващ аромат.

Спомни си една пролет, когато бе на пет или шест. В топла неделна сутрин двамата с баща ѝ сядяха божури, а по радиото предаваха четиридесетте хита на седмицата. Чуваше песните на птиците, без дори да се заслушва, усещаше влажната почва между пръстите си. Тогава той ѝ обясни, че посадените растения ще разцъфват всяка пролет и тя ще ги вижда от прозореца си.

Зачуди се дали все още са там и дали, който живееше в тяхната къща, се грижи за цветята.

— Сила?

Тя се извърна рязко.

— Какво?

— Всичко наред ли е?

— Разбира се. Всичко е наред.

Загледа се около себе си. От двете страни на улицата растяха огромни дървета, които сигурно хвърляха дебела сянка през лятото. Навсякъде се виждаха грижливо подкастрирани живи плетове, за да пазят усамотението на собствениците. Дълга алея под лек наклон ги отведе до елегантна триетажна къща от камък и дърво. Десетки високи прозорци проблясваха на слънцето.

— Къде сме?

— Това е моята къща. Забрави ли, че трябва да се преоблека?

— Твоята къща ли? — повтори Сила.

— Точно така. Нали всеки живее някъде.

Самата истина, помисли си тя и отвори вратата на колата. Само че нито едно от ченгетата, които познаваше, не живееше толкова богато. Огледа се внимателно и забеляза, че кварталът бе стар,

установен и богат. Квартал, където живеят само хора с членство в различни елитни клубове.

Доста объркана, Сила последва Бойд по каменната пътека към сводестата врата, украсена с витраж.

Вътре антрето бе широко, подовите в блестящо черешово, а таваните — куполообразни. По стените бяха закачени картини на известни художници от двадесети век. Масивно стълбище се извиваше към втория етаж.

— Браво — каза тя. — Аз защо ли си мислех, че си честно ченге.

— Такъв съм — отвърна той, свали палтото от раменете ѝ и го прехвърли на перилата.

Сила не изпитваше съмнения към честността му, но къщата и всичко, което олицетворяваше, я притесняваха.

— Сигурно си наследил всичко това от някой богат чичо.

— Баба — пое ръката ѝ Бойд и я поведе през извисяващия се свод.

В хола очите ѝ веднага бяха привлечени от каменна камина с богато гравирани дървена полица. Атмосферата тук бе приятна с тройка прозорци, всеки разположен на една от външните стени. Имаше различни старинни предмети, съчетани с модерни скулптури. От хола се виждаше друга стая, която тя прецени, че е трапезария, и в която се влизаше през друг свод.

— Страхотна баба.

— Наистина беше страхотна. Управляваше предприятията на Флечър до седемдесетата си годишнина.

— Какви са предприятията на Флечър?

Той само сви рамене.

— Семейният бизнес. Недвижими имоти, добитък, минно дело.

— Минно дело — изпусна съдържания си въздух Сила. — Като например злато?

— Не само това.

Тя сплете пръсти, за да не започне да си гризе ноктите отново.

— Защо тогава не си пресмяташ лихвите от златото, вместо да работиш като полицаи?

— Обичам да съм полицаи. — Бойд взе неспокойната ѝ ръка в своята. — Какво не е наред?

— Нищо. По-добре отивай да се преоблечеш. Трябва да отидем по-рано, за да се подготвя.

— Няма да се бавя.

Сила го изчака да излезе от хола и се отпусна в едно от двойката канапета. Предприятая Флечър, замисли се тя. Звучеше доста внушително. Направо впечатляващо. След като порови в чантата си за цигара, отново обходи стаята с поглед.

Еlegantност, вкус, небрежна изтънченост. Много далече от нейната категория.

Беше достатъчно трудно дори когато си мислеше, че са от една черга. Не ѝ беше приятно да си го признае, ала бе потиснала мисълта за евентуална връзка между тях някъде дълбоко в съзнанието си. Не, по-скоро приятелство. Не можеше да си позволи сериозна връзка с човек, който работеше в полицията.

Но ето че той не беше истинско ченге. Оказа се богато ченге. Сигурно името му бе включено в някой елитен регистър. Хората, които живеят в такива къщи, обикновено имат римски цифри след имената си.

Бойд Флечър III.

А тя беше Присила Алис О'Роарк, родена в забутано градче в Джорджия, което може и да не бе отбелязано на картата. Наистина, сама бе постигнала всичко, ала човек не се откъсва от корените си просто така.

Сила стана и се приближи до камината, за да изхвърли цигарата.

Искаше ѝ се Бойд да побърза. Нямаше търпение да излезе от тази къща и да се заеме с работата си. Изгаряше от желание да забрави за кашата, в която съвсем ненадейно се бе превърнал животът ѝ.

Налагаше се да мисли за себе си. Накъде отива. Как ще преминават дългите дни и още по-дългите нощи, докато отново сложи ред в живота си. Нямаше време и не можеше да си позволи лукса да анализира чувствата си към Бойд. Каквито и чувства да изпитваше, или пък си въобразяваше, че изпитва, беше най-добре да бъдат пренебрегнати.

Сила не можеше да си представи други двама на този свят, които да си подхождат по-малко. Сигурно той бе пробудил нещо у нея, бе докоснал струна, за която тя си е мислила, че ще остане беззвучна. Това не означаваше нищо. Единствено доказваше, че бе жива и че все

още чувстваше и действаше като човешко същество. По-точно като жена.

Тук бе както началото, така и краят.

В минутата, когато непознатият със заплахите бъдеше заловен, всеки от тях щеше да поеме по пътя си и щеше да се върне към ежедневието си. Сегашната им близост бе породена от необходимост. А когато необходимостта да са заедно преминеше, щяха да се разделят и да се забравят. Нищо, напомни си Сила, не можеше да остане вечно.

Стоеше до прозореца, когато Бойд се върна. Светлината падаше в косата ѝ, огряваше лицето ѝ. Никога не си я бе представял тук, но изведнъж, когато погледна, когато я видя, застанала там, разбра, че иска да остане на това място.

Тази мисъл го разтърси, остави в него копнеж, когато видя колко съвършено се вместише тя в тази къща. А също и в живота му. И в мечтите.

Сигурно веднага ще каже, че не е вярно, помисли си той. Ще се съпротивлява, ще възразява и ще побегне начаса, стига да ѝ дадеше такава възможност. Усмихна се, докато пристъпваше към нея. Просто нямаше да ѝ предостави такава възможност.

— Сила...

Тя се стресна и се завъртя назад.

— О, не те чух. Бях се...

Думите ѝ преминаха в ахване, когато Бойд я притегли към себе си и покри устата ѝ със своята.

Земетресения, наводнения и ветрове. Никога не бе предполагала, че една целувка можеше да събере в себе си такива помитащи природни бедствия.

Сила не искаше това да се случва. Искаше да се случи повече, отколкото бе необходимостта да диша. Трябваше да го отблъсне. Привлече го към себе си. Това беше грешка, истинско безумие. Така трябваше да бъде, това бе опияняваща, прекрасна лудост.

Докато се притискаше към него и устата ѝ отвърщаше с трескава настойчивост на неговата, тя разбра, че всичко, в което бе искала да се убеди само допреди малко, бе пълна заблуда. Какъв смисъл имаше да анализира чувствата си, след като те сами изплуваха на повърхността.

Имаше нужда от него. Колкото и да я ужасяваше това, в момента го приемаше като замайващо вино. Стори ѝ се, че цял живот бе чакала,

за да изпита такава нужда. Чакала бе да се почувства така. Трепереща и силна, замаяна и с ясен поглед, мека и изпъната като жица.

Ръцете му тихо шумоляха по кожената ѝ дреха, докато я притискаше към себе си. Нима Сила не разбираше колко свършени бяха двамата един за друг. Искаше тя сама да го каже, да я чуе как стене тези думи, да признае, че го желае толкова отчаяно, колкото и той нея.

Сила наистина простена, когато Бойд дръпна главата ѝ назад и спусна устните си по гърлото ѝ. Туптенето на пулса ѝ разпращаше на вълни уханието на парфюма, капнал там. Той също простена, когато ароматът изпълни ноздрите му и подръпна закопчалките на сакото. Под тях откри единствено Сила.

Тя се изви назад, а дъхът ѝ спря в гърлото, когато ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ. При допира му те сякаш се запълниха с някаква гъста гореща течност. Когато усети, че коленете ѝ омекват, Сила се хвана за раменете му, за да се задържи права и потръпна, когато палците му подразниха зърната, превръщайки ги в твърди пулсиращи връхчета.

Без да мисли, тя го притискаше и задълбочаваше целувката, от която и двамата се олюляваха. Сетне задърпа сакото му в отчаяната нужда да го докосне така, както Бойд докосваше нея. Ръката ѝ се плъзна по кожения кобур и напипа оръжието там.

Това ѝ подейства като шамар, сякаш я заляха с кофа студена вода. Отдръпна ръката си като опарена и отстъпи назад. Все още замаяна се подпря с длан на една маса и поклати глава.

— Това е грешка — произнесе бавно Сила, сякаш бе пияна. — Не искам да се обвързвам.

— Вече е твърде късно. — Той се чувстваше така, сякаш се бе блъснал в стена.

— Не е. — Много внимателно, с отмерени движения, тя отново закопча сакото си. — Не е прекалено късно. На главата ми има толкова неща. На своята — също.

Бойд си наложи да остане спокоен. За пръв път от дни наред изпита остра нужда да запали цигара.

— И какво?

— И нищо. Трябва да тръгваме.

Той не се приближи към нея, ала не се и дръпна, а вдигна ръка.

— Преди да тръгнем, искам да те чуя да казваш, че не изпитваш нищо.

Сила се помъчи да го погледне.

— Ще бъде пълна глупост да се преструвам, че не ме привличаш. Вече знаеш много добре как ми въздействаш.

— Искам да се върнеш с мен тук тази вечер.

Тя поклати глава. Не можеше да си го позволи, не биваше и за миг дори да си представя какво би било да бъде с него.

— Не мога. Имам си причини.

— Вече ми каза, че няма друг — пристъпи към нея Бойд, но не я докосна. — А и да има, пет пари не давам.

— Изобщо не става въпрос за друг мъж. Аз съм причината.

— Точно така. Защо не ми кажеш от какво се страхуваш?

— Страх ме е да вдигна телефона. — Това бе истина, ала не бе истинската причина. — Страх ме е да заспя, страх ме е да се събудя.

Той я докосна отново, само с върха на пръста си погали бузата ѝ.

— Знам какво преживяваш и ми повярвай, че правя всичко възможно, за да премахна причината. Но и двамата разбираме, че това не е причината, поради която се отдръпваш от мен.

— Имам си други.

— Посочи поне една.

В раздражението си Сила се пресегна към чантата.

— Ти си ченге.

— И какво от това?

Тя отметна глава назад.

— Майка ми също беше ченге.

Преди да успее да проговори, Сила вече вървеше към антрето, за да си вземе палтото.

— Сила...

— Просто се махни, Бойд, говоря ти сериозно — каза тя, докато нахлузваше ръкавите. — Не мога да си позволя да остана в такова състояние точно преди шоу. За бога, животът ми в момента е достатъчно объркан и без теб. Ако не можеш сам да се справиш, просто ще се обадя на капитана ти и ще го помоля да прехвърли случая на някой друг. Сега ще ме закараш ли до търговския център, или трябва да си поръчам такси?

Само едно леко побутване с пръст и тя ще падне, помисли си той. Сега не беше времето да я остави да падне.

— Ще те закарам — отвърна Бойд. — И ще се махна. Поне за момента.

ШЕСТА ГЛАВА

Той бе човек на думата, реши Сила. През остатъка от деня и през целия следващ не разговаряха за нищо, което не бе пряко свързано със случая.

Не че Бойд се държеше дръпнато. Нищо подобно. Не се отдели от нея, докато бяха на представянето в търговския център и внимателно и дискретно оглеждаше всички почитатели, които се приближаваха, за да си поприказват с нея, за автограф, както и победителите, които идваха, за да си получат тениските и спечелените музикални албуми.

На Сила дори ѝ се стори, че той се забавлява. Разглеждаше музикалните щандове и си купи класическа музика, поп и джаз, с тонтехника си поговориха за бейзбол, а на нея ѝ носеше студени безалкохолни напитки в пластмасови чашки.

Бойд разговаряше, ала както тя забеляза, не точно с нея, не и по начина, по който бе свикнала. Двамата си говореха, но прекалено любезно и безлично. Не я докосна нито веднъж, дори и напълно случайно.

Накратко, държеше се с нея точно както Сила си мислеше, че иска. Като с човек, въввлечен в разследване, който не буди никакви други чувства.

Стори ѝ се, че за него следобедът отлетя, дори ѝ предложи да ѝ купи сандвич, след като представянето свърши и остана малко време преди часа, в който трябваше да се върне в студиото. Беше сигурна, че никога не се бе чувствала по-нещастна.

По време на смяната ѝ през следващите два дни с нея остана Алтия да записва обажданията. По време на мълчанието на Бойд и отсъствието му Сила едва успяваше да се съсредоточи, въпреки че не можа да си обясни защо бе така.

Вероятно бе измислил някаква нова стратегия, реши тя, докато беше на работа. Пренебрегваше я, за да я накара да се пречупи и да направи първата крачка. Да, само че Сила нямаше подобно намерение.

Пусна на слушателите последния рок сингъл на Боб Сигър и продължи да мисли.

Беше поискала връзката им да си остане на професионално ниво и той се съобрази с желанието ѝ. Ала защо трябваше да прави така, че всичко да изглежда безкрайно лесно...

Сигурно случилото се между тях или по-скоро онова, което едва не се случи между тях, не означаваше кой знае какво за него. Толкова по-добре. Ще ѝ мине. Каквото и да трябваше да ѝ минава. Последното нещо, от което имаше нужда в живота си, бе някакво ченге с ленива усмивка, който освен това бе и от богато семейство.

Молеше се да минат поне пет минути, без да мисли за него.

Докато Сила пускаше избраните песни, Алтия решаваше кръстословица. Открай време притежаваше уменията да седи мълчалива часове наред, стига да имаше нещо, което да я кара да мисли. Сила О'Роарк, реши тя, бе съвсем различна. Тази жена изобщо не бе успяла да усвои невероятното изкуство да си почиваш. Алтия запълваше квадратчетата с красивия си почерк и си мислеше, че именно Бойд бе човекът, който можеше да научи младата водеща на това.

В този момент Сила разпалено обясняваше нещо в микрофона. Без да задава въпроси, обърна внимание Алтия. Тя не пропусна появилото се за миг изражение на разочарование по лицето ѝ, когато разбра, че Бойд няма да я закара на смяна в радиото.

Умира от желание да ме попита къде е той и какво прави, мислеше Алтия, докато попълваше следващата дума. Само че не иска да разбере, че за нея това има значение.

Усмихна се на себе си. И Бойд напоследък бе доста затворен и мълчалив. Алтия знаеше, че бе направил подробно проучване на миналото на Сила и че бе открил отговори, които го бяха разтревожили. Съвсем лични неща, каза си тя. Каквото и да бе открил, нямаше нищо общо със случая, иначе щеше да сподели наученото с колежката си.

Колкото и да бяха близки двамата, всеки един уважаваше дълбоко личния живот на другия. Алтия не го разпитваше. Ако той преценеше, че иска да сподели с нея, и когато преценеше, щеше да го изслуша. Както и Бойд би я изслушал.

Колко неприятно, реши тя, щом се появи сексуално напрежение, и мъжете, и жените губят онова топло, спокойно приятелство.

Сила рязко се отблъсна от пулта.

— Отивам за кафе. Искаш ли да ти донеса?

— Не донася ли Ник всяка вечер?

— Тази вечер няма да е на работа.

— Да отида ли аз?

— Не. — Сила сякаш цялата вибрираше от обхваналото я безпокойство. — Имам почти седем минути до края на касетата. Искам и да се поразтъпча.

— Добре.

Сила тръгна към стаята за почивка. Били вече беше минал, отбеляза тя. Подът блестеше, а чашите за кафе бяха подредени и измити. Носеше се боровият аромат на почистващия препарат, който той използваше обилно.

Сипа кафе в две чаши, поколеба се за секунда и натъпка в джоба си едно останало парче сладкиш, което вече беше започнало да засъхва.

С чаша във всяка ръка, Сила се обърна. На самата врата видя сянката на мъж. Видя и сребристия отблясък на нож. Изпищя и изпусна двете чаши, които се разбиха на парчета.

— Госпожице О'Роарк? — Били пристъпи колебливо на светло.

— О, господи! — Тя притисна длани към гърдите си, сякаш за да накара застиналия в гърлото ѝ въздух да излезе. — Били, мислех, че си си тръгнал.

— Аз... — Той отстъпи и се облегна на вратата, когато Алтия влетя от коридора с изваден пистолет. Съвсем машинално Били вдигна ръце. — Не стреляйте. Недейте. Нищо не съм направил.

— Вината е моя — побърза да обясни Сила. Тя направи крачка напред и постави ръка на рамото на Били. — Не знаех, че има някой и когато се обърнах... — Сила покри лицето си с ръце. — Много извинявай — промълви тя и отново откри лицето си. — Май нервите ми ме предадоха. Не знаех, че Били е още в радиото.

— Господин Харисън имаше обедна среща в офиса си — обясни бързо той, а очите му се стрелкаха от Алтия към Сила. — Само почиствах — обясни и преглътна шумно. — Много... Доста ножове и вилици са останали.

Сила погледна стиснатите в ръката му прибори и се почувства като глупачка.

— Извинявай, Били. Сигурно те уплаших до смърт. И омърлях пода, а го беше почистил.

— Няма нищо — усмихна ѝ се той и започна да се отпуска, когато Алтия посегна да прибере пистолета. — Веднага ще почистя. Много е хубаво предаването тази вечер, госпожице О'Роарк — почука Били по слушалките, които бяха около врата му. — Ще пускате ли нещо от петдесетте? Нали знаете, че тези парчета са ми любимите.

— Разбира се. — Тя се опита да надвие гаденето и му се усмихна. — Ще избира нещо специално за тебе.

Той ѝ се усмихна щастливо.

— И ще кажете името ми в ефир?

— Дадено. Трябва да се връщам.

Сила забърза към пулта, доволна, че Алтия я остави сама за няколко минути. Нещата явно се влошаваха, след като вече подскачаше, когато види чистача, мъж почти на средна възраст, стиснал кухненски ножове в ръка.

Най-добрият начин да обуздае нервите си бе, като се потопи в работа. С отработени движения тя започна да се подготвя за тази част от предаването, която наричаше „часа на ритъма“ — от единадесет до дванадесет.

Когато Алтия се върна с кафето, Сила вече приканваше слушателите да останат на същата честота, за да послушат още музика.

— Очакват ни нови десет хита. Първият е специално за приятеля ми Били. Връщаме се назад, чак в 1958. Това не е изпълнение на Денис Куейд. Това е истинският, неповторимият, вечният Джери Лий Луис с „Грейт болз он файър“. — След като си свали слушалките, тя се усмихна гузно на Алтия. — Наистина много се извинявам.

— На твоє място сигурно щях да припадна от страх. — Алтия ѝ подаде чаша с кафе. — Последните две седмици бяха ужасни, нали?

— Най-ужасните възможни.

— Ще го хванем, Сила.

— Надявам се. — Тя избра нов запис и го зареди, без да бърза. — Защо стана ченге?

— Все исках да съм добра в нещо. Оказа се, че това е за мен.

— Женена ли си?

— Не — отвърна Алтия, без да е сигурна накъде бие въпросът. — Много мъже се отдръпват, когато жената носи пистолет. — Тя се поколеба, но реши да рискува. — Сигурно си останала с впечатлението, че между нас с Бойд има нещо.

— Не може да не си го помисли човек — отвърна Сила и вдигна ръка за тишина, а след това включи микрофона, за да обяви следващата песен. — Двамата сте толкова подходящи един за друг.

Алтия сякаш се замисли над думите ѝ, седна и отпи от кафето.

— Знаеш ли, не ми приличаш на човек, който ще се хване за вечното клише, че щом един мъж и една жена работят заедно, значи има и нещо повече.

— Не съм се хванала. — Ядосана, Сила едва не скочи от стола си. Когато видя слабата усмивка на Алтия, гневът ѝ се поуспокои. — Добре де, хванах се — призна си тя. След това изкриви устни. — Е, малко. Сигурно непрекъснато имаш проблем с този досаден въпрос.

— Както и ти. — Алтия вдигна ръце и с жест обхвана студиото. — Привлекателна жена, която върши, както много смятат, мъжка работа.

Дори тази незначителна прилика между двете я накара да се отпусне.

— Имаше един в Ричмънд, който беше решил, че изгарям от желание да... ммм, да му играя по свирката.

Разбиране и смях заискриха в очите на Алтия.

— И как се справи?

— По време на предаването направих съобщение, че много му се иска да излезе на среща и всяка, която има интерес, да се обади в радиото по време на смяната му — усмихна се Сила при спомена. — Това го поохлади. — Тя включи микрофона, за да продължи с желанията на слушателите. След като отново представи програмата за времето, обяви часа и следващата песен, Сила пак смъкна слушалките. — Бойд едва ли ще се откаже толкова лесно.

— Няма начин. Той е страшен инат. Обича да нарича това си качество търпение, ама си е истински магарешки инат. Може да е като проклетите булдози.

— Забелязала съм.

— Бойд е добър човек, Сила, един от най-добрите, които познавам. Ако не те интересува, трябва веднага да му го кажеш. Той

може да е голям инат, но не е нахален.

— Не искам да се интересувам от него — прошепна Сила. — Има голяма разлика.

— Като деня и нощта. Виж, ако въпросът ми е твърде личен, ще ми кажеш, нали?

По устните на Сила пробяга усмивка.

— Не беше нужно да ме предупреждаваш.

— Добре. Защо не искаш да се интересуваш?

Сила избра един компактдиск, а след него зареди две песни на 45 оборота.

— Защото е ченге.

— Значи ако беше застрахователен агент, щеше да те интересува.

— Да. Не — изпусна тежко въздуха си тя. Понякога бе най-добре да си откровен. — Щеше да е по-лесно. А освен това си остава и онази каша, която сътворих от единствената сериозна връзка, която съм имала.

— Сама ли?

— Предимно — отвърна Сила и представи следващата песен от компактдиска. — Чувствам се по-добре, когато се занимавам със собствения си живот и този на Дебора. И с работата и бъдещето.

— Ти не си такъв тип човек, който ще е доволен единствено да се чувства добре.

— Сигурно си права — загледа се в телефона Сила. — Ала в момента се чувствам добре.

Значи е уплашена, помисли си Алтия, докато наблюдаваше работата на Сила. А и кой нямаше да е уплашен? Сигурно бе ужасно да те преследва някакъв тип без лице и име. И въпреки това се държи, мислеше си Алтия, много по-добре, отколкото успява да се справи с Бойд и чувствата си към него.

А имаше чувства. Очевидно не знаеше какво да прави с тях.

Алтия замълча, когато започнаха обажданията. Сила се страхуваше от телефона, страхуваше се от човека, скрит на другия край. Въпреки това приемаше обаждане след обаждане с небрежен финес. Ако Алтия не беше в студиото и не наблюдаваше напрежението по лицето на Сила, никога не би разбрала, че има нещо.

Тя пускаше пожеланите хитове и им отделяше по няколко минутки от времето си. Въпреки че ръцете ѝ не бяха спокойни, Сила се

пресягаше и натискаше необходимия бутон.

Бойд се бе намесил в живота ѝ, за да я защити, не да я заплашва. Въпреки това тя се страхуваше от него. Алтия въздъхна и се зачуди защо животът на жените веднага се преобръща с главата надолу при появата на мъж.

Ако тя самата някога се влюбеше, което до този момент бе имала благоразумието да избегне, просто ще трябва да намери начин да хване нещата в ръце.

Промяната в гласа на Сила я върна към действителността. Тя веднага улови прозвучалия страх и за да я успокои, стана и се приближи да разтрие схванатите ѝ рамене.

— Накарай го да говори — прошепна Алтия. — Задръж го колкото е възможно по-дълго.

Сила заличи от съзнанието си казаното от мъжа. Беше открила, че успява да запази разсъдъка си, като не обръща внимание на зловещите заплахи, на страховитите му обещания. Вместо това премести поглед към часовника и изпита мрачно задоволство щом видя, че вече бе изминала цяла една минута, а той все още бе на телефона.

Продължи да му задава въпроси, като се напругаше, за да остане гласът ѝ спокоен и равен. Вече бе разбрала, че на него най-много му харесваше, когато тя губи контрол. Обикновено не спираше със заплахите, докато не чуеше молбите ѝ. В този момент затваряше доволен, че отново бе успял да я пречупи.

Тази вечер Сила си наложи да не обръща внимание на чутото, а само наблюдаваше отмереното тиктакане на отминаващите секунди.

— Не съм те наранила — каза тя. — Знаеш много добре, че не съм ти направила нищо.

— А на него — изсъска непознатият. — Той е мъртъв, и то заради теб.

— Кого съм наранила? Ако ми кажеш името му, ще...

— Искam сама да си спомниш. Искam да те чуя да изричаш неговото име, преди да те убия.

Сила затвори очи и се опита да се заслуша в музиката, докато той описваше как точно смята да я убие.

— Сигурно е означавал много за теб. Много си го обичал.

— Той беше всичко за мен. Всичко, което имах. Беше толкова млад. Целият живот беше пред него. Но ти го нарани. Ти го предаде. Око за око. Неговият живот за твоя. Скоро. Много скоро.

Когато той прекъсна, тя се извърна бързо, за да включи следващата песен. След малко гласът ѝ щеше отново да звучи нормално. Без да обръща внимание на примигващите светлини, Сила извади цигара.

— Проследили са го — каза Алтия, щом затвори слушалката, след това се приближи до Сила и сложи ръка на рамото ѝ. — Вече имат следа. Справи се страхотно тази вечер, Сила.

— Да. — Тя затвори очи. Оставаше ѝ само да издържи следващия час и десет минути. — Ще го хванат ли?

— Скоро ще разберем. Това е първият ни пробив. Няма да е последният.

Искаше ѝ се да се почувства спокойна. Облегна се на седалката, докато Алтия я откарваше към къщи и не спираше да се чуди защо не възприема постигнатото като крачка напред. Бяха проследили разговора. Това значеше ли, че ще разберат къде живее той? Щяха ли да имат и име, и лице, и някой, с когото да ги свържат?

Смяташе да отиде и да го види. Ще си наложи да отиде. Ще погледне лицето му, очите, ще се опита да открие някаква връзка между него и онова, което би трябвало да е извършила в миналото, за да възпламени такава омраза.

След това ще се опита да живее с наученото.

Забеляза колата на Бойд, паркирана до тротоара пред къщата. Той стоеше навън с разкопчано палто. Въпреки че според календара беше пролет, нощем си оставаше студено и дъхът му излизаше като пара. В очите му обаче нямаше хлад.

Сила стисна здраво дръжката на вратата и я отвори. Бойд изчака тя да тръгне към него.

— Да влезем вътре.

— Искам да знам. — Още щом погледна очите му, разбра. — Не сте го хванали.

— Не. — Той погледна колежката си.

Алтия веднага разпозна разочарованието му, скрито под самоконтрола.

— Какво стана?

— Обадил се е от телефонна будка на няколко километра от радиото. Няма отпечатъци. Избърсал ги е.

Сила се стараеше с всички сили да се държи.

— Значи отново нищо.

— Да. — Бойд пое ръката ѝ, за да я стопли в своята. — Той направи първата си грешка. Ще направи и втора.

Тя уморено погледна над рамото му. Дали просто нервите ѝ не издържаха, или непознатият бе някъде наоколо, там, скрит в сенките, достатъчно близо, за да ги наблюдава? Достатъчно близо, за да ги чува?

— Хайде, нека влезем. Студено ти е.

— Добре съм. — Сила не искаше Бойд да влиза с нея. Имаше нужда да се отпусне, а можеше да го направи само когато бе сама. — Не искам повече да говоря за това. Не и тази вечер. Трябва да си легна. Алтия, благодаря ти, че ме докара, и за всичко.

Тя тръгна забързано към входната врата и влезе.

— Има нужда да премисли — каза Алтия и постави ръка на рамото му.

Идваше му да изругае, да прекърши нещо в ръцете си. Вместо това остана загледан в затворената врата.

— Не ми позволява да ѝ помогна.

— Не — отвърна тя, докато наблюдаваше светлината на втория етаж. — Да викна ли патрул да наблюдава къщата?

— Не, аз ще поостана.

— Смяната ти свърши, Флечър.

— Знам. Приеми го като нещо лично.

— Имаш ли нужда от компания?

Той поклати глава.

— Не. Трябва да поспиш.

Алтия се поколеба и въздъхна тихо.

— Поеми първата смяна. В кола спя по-добре, отколкото в леглото.

Беше паднала слана, от която полянката искреше като стъкло. Сила въздъхна, докато наблюдаваше отблясъците през прозореца. Сигурно азалиите вече цъфтят в Джорджия. От години, вече дори не помнеше колко, не бе изпитвала носталгия за дома. Ето че в тази мразовита, типична за Колорадо утрин, тя се зачуди дали не бе направила грешка, като бе пропътувала половината страна и оставила в миналото местата и спомените от детството.

Пусна пердето и отстъпи от прозореца. Имаше по-важни неща, за които да мисли, отколкото за априлския мраз. Беше видяла и колата на Бойд, паркирана до тротоара.

Мислеше си за него и се облече с повече внимание и по-бавно от обикновено. Дори за момент не отстъпи от убеждението си, че бе права да не се забърква с него. Ала това изглежда бе грешка, която винаги правеше. А Сила рано се бе научила да отчита грешките си.

Поглади тъмнолилавия си кашмирен пуловер. Дебора ѝ го подари за Коледа. Беше много по-стилен от останалите дрехи, които си избираше сама, с висока яка и богат ръкав. Съчета го с прилепнал черен клин и съвсем импулсивно посегна към чифт сребърни обеци във формата на звезди.

Той се бе настанил удобно на канапето и четеше вестник, а чашата кафе димеше в ръката му. Ризата му бе небрежно разкопчана до средата на гърдите, цялата смачкана след нощното наблюдение. Сакото му бе праметнато на облегалката на канапето, но кобурът си стоеше на място.

Никога не бе срещала друг, който така добре да се вписва в обстановката. В момента изглеждаше така, сякаш прекарваше всяка сутрин точно на това място, разгръщайки бавно спортните страници с втората си чаша кафе.

Бойд я погледна. Въпреки че не се усмихваше, спокойствието му се усещаше.

— Добро утро.

— Добро утро. — С чувство на неудобство тя се приближи. Не знаеше дали да започне с извинение или с обяснение.

— Дебора ме покани.

Сила кимна и ѝ се прииска да си беше обула панталон с джобове. Нямахше какво да прави с ръцете си и сплете пръсти.

— Стоял си тук цяла нощ.

— Част от работата.

— Спал си в колата си.

Той наклони глава на една страна. Гласът ѝ звучеше като обвинение.

— Не ми е за пръв път.

— Извинявай. — Въздъхна дълбоко и накъсано и седна от другата страна на масичката. Коленете им се докоснаха. Бойд го прие като знак за приятелство. Едно от най-приятелските неща, които тя бе позволявала. — Трябваше да те покана, да се сетя, че ще останеш. Сигурно съм била...

— Разстроена. — Той ѝ подаде кафето си. — Беше нормално, Сила.

— Да — намръщи се тя, отпи и прибави още захар. — Сигурно съм се надявала да го хванете снощи. Дори... Ами може и да е странно, но се притеснявах как най-сетне ще се срещна с него, как ще чуя истината. След това се прибрахме и ти ми каза... Не можех да говоря за това. Просто не можех.

— Няма нищо.

Смехът ѝ прозвуча напрегнато.

— Трябва ли винаги да си толкова мил с мене?

— Не — отвърна Бойд, протегна се и я докосна по бузата. — По-добре ли щеше да се чувстваш, ако ти крещях?

— Сигурно. — Не успя да се сдържи и вдигна ръка към неговата. — По-лесно ми е да се скарам с някого, отколкото да проявя здрав разум.

— Забелязах. Някога мислила ли си да си вземеш един ден почивка?

— Май не.

— Какво ще кажеш за днес?

— Смятах да наваксам с документацията. А трябва да се обадя и на водопроводчик. Под мивката тече. — Сила пусна ръката си на коляното, без да сдържа притеснението си. — Мой ред е да се заема с прането. Тази вечер ще водя музикалната програма на някаква годишнина от завършване на гимназия в центъра. Ще си разделя програмата с Бил и Джим.

— Вече разбрах.

— Тези годишнини... Понякога там става доста напечено. — С всяка минута и с всяка дума се чувстваше все по-глупаво. Той взе празната чаша, остави я настрани и пое ръцете ѝ в своите. — Може да е и много забавно. Ако искаш, ела да постоиш...

— Каниш ме да дойда и... да постоя като на среща ли?

— Аз ще работя — започна тя, ала се отказа. Навлизаше в дълбоки води. — Да. Нещо такова.

— Добре. А може ли да направя нещо такова, като да те взема?

— В седем — отвърна Сила. — Трябва да съм там по-рано, за да оправя нещата.

— Нека да е в шест тогава. Така ще можем да отидем да вечеряме.

— Аз... — Все по-дълбоко и по-дълбоко. — Добре. Бойд, трябва да ти кажа нещо.

— Слушам те.

— Не искам да започвам връзка. Не искам нищо сериозно.

— Аха.

— Много бъркаш за мен.

— Тук не съм съгласен. — Той я задържа, когато тя се опита да стане. — Не започвай да се разхождаш напред-назад, Сила. Просто няколко пъти си поеми дълбоко дъх.

— Мисля, че е много важно веднага да се разберем какво ще правим и какви ограничения си налагаме.

— Връзка ли ще имаме, Сила, или делово споразумение?

Бойд се усмихна.

Тя се намръщи.

— Мисля, че не трябва да го наричаме връзка.

— И защо не?

— Защото една връзка има последствия.

Той се сдържа да не се усмихне отново. Нямаше да ѝ хареса, че му бе забавно.

— Какви са тези последствия? — попита Бойд, без да откъсва поглед от нея и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Само... — Устата му се отърка в кокалчетата, а когато пръстите ѝ се отпуснаха, той обърна дланта нагоре и я целуна в средата.

— Само какво? — любопитства Бойд.

— Усложнения. Бойд... — потръпна Сила, когато зъбите му лекичко одраскаха китката.

— Само това ли имаше да ми казваш?

— Не. Може ли да престанеш?

— Ако си наложа.

Тя усети, че собствените ѝ устни издайнически се извиват нагоре.

— Добре, наложи си. Не мога да мисля.

— Опасни думи — призна той, ала спря.

— Опитвам се да бъда сериозна.

— Аз също. — Бойд отново ѝ попречи да стане. — Опитай с дишането.

— Добре. — Сила опита, а след това отново заговори: — Снощи, когато си легнах в тъмното, ме беше страх. Непрекъснато го чувах, чувах гласа му и всичко, което ми казва. Отново и отново. Знаех, че не трябва да го правя, за да не полудея. Затова започнах да си мисля за теб. — Тя спря, за да събере смелост. — Докато си мислех за теб, всичко друго изчезна. Тогава не се страхувах повече.

Усети как пръстите му я стискат по-силно. Очите ѝ изглеждаха спокойни, но той видя потръпването на устните ѝ, преди Сила отново да ги стисне. Тя изчакваше, добре разбираше това. Искаше да го види какво ще направи, какво ще каже. Сила не знаеше, нямаше никаква представа, че в този момент, в този миг Бойд се откъсна от ръба, на който се люшкаха чувствата му към нея, и се влюби.

Ако ѝ признаеше, помисли си той, докато чувствата напиреха в него, тя не би повярвала. На някои жени трябва да им се покаже, да бъдат убедени, не можеш просто да им кажеш. Сила бе от тях.

Бойд бавно се изправи и я дръпна със себе си. Привлече я по-близо, притисна главата ѝ на рамото си и я прегърна. Усети я да въздиша с облекчение, когато разбра, че прегръдката ще остане спокойна, без всякаква настойчивост.

Тя се нуждаеше точно от това. Как беше възможно винаги да я разбира? Да бъде прегърната, само това, без думи, без обещания. Да усети топлината на тялото му до своето, силните му ръце, спокойното туптене на сърцето му.

— Бойд.

— Да — отвърна той и изви глава, колкото да я целуне по косата.

— Май нямам нищо против, че се държиш мило с мен.

— Тогава ще пробваме.

Сила си помисли, че бе готова за него и без да пробва.

— И май ми липсваше.

Беше негов ред да поеме дълбоко дъх, за да се успокои.

— Слушай — каза Бойд и плъзна ръце на раменете ѝ. — Трябва да звънна на няколко места. След това мога да мина и да погледна къде капе.

Тя се усмихна.

— Мога и сама да го погледна, готин. Трябва ми някой, за да го поправи.

Той се наведе и пое долната ѝ устна.

— Дай ми един гаечен ключ.

Два часа по-късно Сила бе разположила сметките за всичко похарчено на дъбовата маса, купена на втора ръка. Работеше в малкото помещение, което ѝ служеше и за кабинет. В импровизираната счетоводна книга ѝ се губеха два долара и петдесет и три цента. Беше твърдо решена да открие къде са похарчени тези пари, преди да се заеме с плащането на сметките, натрупани на купчинка от дясната ѝ страна.

Беше се научила на ред, който поддържаше стриктно през годините, когато парите не ѝ достигаха, години, изпълнени с нещастие, години на много промени. Вярваше, че ако през всички трудни моменти успее да съхрани реда, който поддържаше нормалното състояние на нещата, ще успее да се справи.

— Ето! — спря се тя, веднага щом откри грешката. Поправи я и отново прегледа цифрите. Вече напълно доволна, провери банковото извлечение, а след това започна да попълва чековете, като на първо място се зае с ипотеката.

Дори и това ѝ създаваше чувство на задоволство. Не ставаше въпрос за наем, а за собствената ѝ къща. Беше нейна. Първото нещо, което притежаваше, освен дрехите и колите втора ръка, които купуваше.

Не можеше да каже, че е била бедна, ала се бе научила, докато растеше в семейство, чиито доходи идваха от една полицейска заплата

и ниските приходи на обществен защитник, че човек трябва да обръща внимание и на центовете. Беше расла в къща под наем и никога не се бе наслаждавала на удоволствието да кара нова кола. Колежът нямаше да се окаже недостижима мечта, но допълнителните разходи щяха да натоварят още повече семейния бюджет, и то по време, когато бракът на родителите ѝ бе доста разклатен. Тогава Сила реши да изостави колежа и да започне работа.

Много рядко съжаляваше за избора си. Само понякога, в момент на трудност, изпитваше гняв. Ала сега можеше да покрие част от таксата на Дебора и когато се сецаше за предприетата в миналото стъпка, знаеше, че бе направила правилен избор.

Вече започваха да изплуват бавно и постепенно нагоре. Къщата не беше просто една придобивка, а доказателство. Тя представляваше семейството, домът, корените им. Всеки месец, когато погасяваше част от ипотеката, Сила бе благодарна, че имаше тази възможност.

— Сила?

— Какво? О! — Тя забеляза Бойд на вратата. Понечи да каже нещо, а след това се усети. Той все още държеше гаечния ключ, който му беше дала. Косата му бе разбъркана и влажна. И ризата, и панталона, бяха на мокри петна. Беше навил ръкави до лактите. По ръцете му проблясваха капки вода. — О! — повтори отново Сила и се задави от смях.

— Оправих го. — Очите му се присвиха, докато я наблюдаваше как се опитва да остане сериозна. — Някакъв проблем ли има?

— Не. Нищо. — Тя прочисти гърлото си. — Значи все пак си го оправил.

— Нали това казах.

Сила прехапа долната си устна. Веднага позна нараненото мъжко самочувствие по тона.

— Точно това каза. И тъй като току-що ми спести цяла пачка, поне мога да ти приготвя обяд. Какво ще кажеш за филийка с фъстъчено масло и сладко?

— Това можеш да го сложиш в пластмасова кутия за храна с Човека паяк, нарисуван на капака.

— В такъв случай, готин, трябва да ти призная, че това е най-доброто, на което съм способна. — Вече забравила за сметките, тя

стана. — Избирай, или това, или консерва риба тон. — Сила прокара пръст по ризата му. — Усетил ли си, че целият си мокър?

Бойд повдигна мърлявата си ръка, замисли се над думите ѝ, поддаде са на импулса и прокара длан по лицето ѝ.

— Май да.

Смехът ѝ го изненада. Прелъсти го. Беше чувал този смях по радиото, но нито веднъж, откакто се запознаха. Звучеше гърлен, плътен, възбуждаш като черна коприна.

— Хайде, Флечър, ще хвърлим тази риза в пералнята, докато си ядеш сандвича.

— След малко.

Ръката му задържа брадичката ѝ и я привлече към себе си с лек натиск. Когато устните му допряха нейните, усети, че усмивката ѝ още тлее. Този път тя не се стегна, не се опита да се отдръпне. С въздишка на примирение се отвори за него, позволи си да поеме вкуса на устата му, мамещия танц на езика му, увлякъл нейния.

Откри топлота, която бе започнала да забравя, че съществува. Тази топлота струеше от обвързаността с човек, който я разбираше. Той я обичаше, разбра Сила, докато пръстите му проследяваха извивката на бузата ѝ. Обичаше я, независимо от недостатъците ѝ.

— Май си прав — прошепна тя.

— Разбира се, че съм прав. За какво става въпрос?

Сила използва момента, огромна възможност за нея, и вдигна косата от челото му.

— Прекалено късно е.

— Сила. — Бойд постави ръце на раменете ѝ отново и се опита да пресече разяждащото го желание, неукротимата жажда. — Ела с мене горе. Искам да съм с теб.

Думите му събудиха страстта. Видя бушуващите пламъци в очите ѝ, преди тя да ги затвори и да поклати глава.

— Дай ми малко време. Не ти играя игрички, Бойд, ала се чувствам доста нестабилна и трябва да премисля всичко. — Пое си въздух, за да се успокои, отвори очи и почти успя да се усмихне. — Та ти си всичко, което съм се клела, че няма да допусна до себе си.

Той пусна ръце до нейните и се ухили.

— Я ми разкажи.

— Не сега — отвърна Сила и сплете пръсти с неговите. Това бе знак за близост, нещо толкова нетипично и рядко за нея. — Все още не съм готова. Просто ми се иска да прекараме тук още няколко часа като нормални хора. Ако телефонът звънне, просто няма да се обадя. Ако някой почука на вратата, ще изчакам да си отиде. Единственото ми желание е да ти направя сандвич и да ти изпера ризата. Разбираш ли ме?

— Напълно — отвърна Бойд и я целуна по веждата. — Това е най-хубавото предложение, което съм получавал от години.

СЕДМА ГЛАВА

Шумът ги обгръщаше като стена — тътнещият ритъм, басовете, воят на китарите. Проблясваха светлини, телата се извиваха, трополенето на множеството крака не стихваше. Сила подаваше ритъма с нощния си глас и отстъпваше, за да наблюдава резултатите. Балната зала бе оживяла под звуците на музиката, смеховете, откъснатите фрази от разговори. Младата жена не сваляше ръка от контролното табло. Не познаваше абсолютно никой и въпреки това тържеството беше нейно.

Бойд пиеше газирана вода и любезно отклоняваше настойчивите атаки на една едра блондинка в оскъдна синя рокля. Това не можеше да мине за работа. Беше прекарал по-голямата част от кариерата си да наблюдава хората и това никога не го отегчаваше.

Тържеството беше невероятно и той нямаше да има нищо против да прекара известно време на дансинга. Но предпочиташе да държи под око Сила. Имаше и по-неприятни начини за прекарване на вечерта.

Тя беше в началото на дълга маса в единия край на залата, където бяха струпани записите ѝ, а колоните — увеличени максимално. Сила грееше. Сакото ѝ, обшито със сребърни пайети, и черните тесни панталони си бяха последен писък на модата. Косата ѝ падаше буйна по раменете, а когато завъртеше глава, сребърните звезди на ушите ѝ блестяха.

Вече бе успяла да привлече десетки двойки на дансинга и те подскачаха и се поклащаха. Други се бяха струпали в края на групички или се мотаеха край банкетните маси с чаши в ръка, потънали в разговори.

Музиката бе пусната високо и разпалваше горещи страсти. Бойд вече знаеше, че на Сила ѝ харесва точно така. Доколкото можеше да прецени, випуск '75 се забавляваше както никога досега. А както изглеждаше, Сила също.

Тя се шегуваше с неколцина съвипускници, повечето от които мъже. Доста от тях пиеха на аванта на бара. Сила обаче се държи,

отбеляза Бойд. Гладка и нежна като коприна.

Не му стана особено приятно, когато висок мъж с тениска на нападател от някакъв отбор я хвана под ръка и леко я притисна. В този момент тя поклати глава. Каквото и да му беше казала, за да го отблъсне, беше казано на място, защото мъжът се отдалечи с усмивка.

— Очаква ви още много, дами и господа. А сега ще ви върна отново в нощта на абитуриентския ви бал през 1975 година — обяви Сила, пусна песента на Ийгълс „Една от тези нощи“ и вдигна поглед, за да открие Бойд някъде в множеството.

Усмихна се, щом го забеляза. Усмивката ѝ бе широка и дори от другия край на залата той забеляза, че очите ѝ блестят. Зачуди се дали някога ще успее да му се усмихне така, когато между тях няма петстотин човека. Усмихна се, когато тя постави ръка на гърлото си, за да му покаже с жеста си колко е жадна.

Господи, та Бойд изглежда страхотно, каза си Сила, докато го наблюдаваше как отива към бара. Странно, убедена бе, че едно светлосиво сако ще бъде прекалено консервативно за вкуса ѝ. Ала на него му стоеше добре. Така значи, мислеше си тя с кисела усмивка, половината випуск '75 не могат да откъснат очи от него.

Лоша работа, дами, каза си Сила. Той е мой. Поне тази вечер.

Малко учудена къде я бяха отвели мислите ѝ, тя се отърси от тях и изтегли листче от купчинката заявки и желания. Доста носталгични настроения се вихрят тук, реши Сила и издърпа ново листче, на което отново видя хит отпреди петнадесет години.

Обичаше да работи на тържества, да наблюдава хората как танцуват, флиртуват и клюкарстват. Комитетът, организиращ срещата, се беше справил блестящо. На тавана бяха закачени червени и бели ленти и знаменца, а след тях бяха пръснати стотици балони в същите цветове. По дансинга сякаш изригнаха светлините на въртящата се огледална топка. Когато музиката и настроението го позволяваха, тя щракваше някакво копче и светлината ставаше същата като модерната през седемдесетте.

Сред аромата на парфюми и мъжки афтершейв се долавяше лекият мирис на свежите цветя, поставени на всяка маса.

— А тази песен е за Рик и Сю, влюбени още от седемдесетте, вече женени от дванадесет години. А кой им беше казал, че това е

незряла младежка любов? Сега всички „Да танцуваме рок по целия свят“.

— Добро попадение — отбеляза Бойд.

Сила изви глава и се усмихна.

— Благодаря.

Той ѝ подаде чаша безалкохолно с лед.

— И аз ще имам годишнина от завършването другата година. Имаш ли ангажименти?

— Ще си проверя програмата. Олеле! — извика тя, забелязала все по-вихрещата се на дансинга двойка. Другите танцуващи се отдръпнаха, за да им направят място за танца. — Много впечатляващо.

— А-ха. Ти танцуваш ли?

— Така не мога — въздъхна лекичко Сила. — Ще ми се да умеех.

Бойд взе ръката ѝ, преди да бе посегнала към ново листче с желана песен.

— Пусни една и за мен.

— Дадено. Кажы койа.

Когато той се протегна към дисковете, на нея ѝ беше прекалено забавно, за да почувства раздразнение. Щеше да ги подрежда после. Бойд си избра един и ѝ го подаде.

— Отличен вкус — забеляза тя и премести микрофона. — Тази вечер всички са весели. Нали се забавлявате? — В отговор прозвуча оглушителен вик, който се понесе по дансинга. — Ще сме заедно с музиката чак до полунощ. А следващото желание е за Спрингстийн. „Гладно сърце“.

Първите танцуващи се стекоха на дансинга. Двойките се притискаха и леко се поклащаха в такт. Сила се извърна, за да каже нещо на Бойд, но откри, че той вече я бе притиснал до себе си.

— Ще танцуваме ли? — прошепна Бойд.

Вече танцуваха. Телата им се докосваха, а той описваше с нея един широк, еротичен и бавен кръг.

— Аз съм на работа.

— Малка почивка — наведе глава Бойд и хвана брадичката ѝ със зъби. — Допреди да съм те любил, това е най-доброто, на което можеш да разчиташ.

Тя беше готова да спори. Не беше сигурна. Но въпреки това се движеше с него, тялото ѝ готово да откликне на всяка негова тръпка.

Предаде се и безмълвно плъзна ръце около врата му. Лицата им бяха едно до друго, когато той се усмихна. Бавно, ала решително, Бойд прокара ръце по бедрата ѝ и нагоре към гърдите, а после отново ги спусна надолу.

На Сила ѝ се стори, че бе ударена от светкавица.

— Доста интересни движения знаеш, готин.

— Благодаря. — Когато устните им бяха само на един дъх едни от други, той се отдръпна и я остави разпалена, за да се наведе по-надолу към врата ѝ. — Миришеш на грях, Сила. Това е едно от нещата, които ме подлудяват напоследък.

Искаше ѝ се Бойд да я целуне. Копнееше за целувката му. Простена, когато ръцете му се вплетоха в косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. Очите ѝ се затвориха в очакване, но устните му се плъзнаха бързо по скулата.

Останала без дъх, тя се притисна в него и се опита да разсее мъглата на желанието. Около тях имаше стотици хора, които следваха еротичния ритъм на музиката. На работа съм, напомни си Сила. Винаги бе била разумна жена, а тази вечер трябваше да си върши работата.

— Ако продължаваш така, няма да мога да сменям песните.

Той чуваше забързаните удари на сърцето ѝ. Те не му бяха достатъчни. Ала му даваха достатъчно надежда.

— Тогава ще трябва да продължим танца по-късно.

Когато я пусна, тя бързо се извърна и пусна първата плоча, до която се добра. Чу се вик на задоволство, когато зазвуча ритъмът. Сила повдигна косата си от врата, за да се разхлади. Допирът на телата, или по-скоро на едно определено тяло, бе покачило температурата ѝ. Никога не бе съзнавала колко опасни могат да бъдат танците.

— Искаш ли още нещо за пиене? — попита Бойд, когато тя изпи чашата си до дъно.

— Не. Стига ми толкова. — Овладея се и посегна към ново листче. — Приятни хора — забеляза Сила и огледа залата. — Обичам годишнини от завършване на гимназията.

— И на мен така ми се струва.

— Да, така е. Харесва ми, че нещата имат продължение. Радвам се, като гледам тези хора, които са имали общи преживявания по едно и също време. 1975 — мислеше на глас тя, размахвайки листчето

между пръстите си. — Не е кой знае какво време от гледна точка на музиката с ужасното настъпление на диското, но има и приятни моменти. Дуби Брадърс все още не са се разпаднали. Нито пък Ийгълс.

— Винаги ли преценяваш времето в зависимост от рокендрола?

Сила се засмя.

— Професионална деформация. Ала в интерес на истината, това е доста добър барометър. — Тя отметна глава назад и му се усмихна. — Първата плоча, която пуснах като професионалист, беше на Стоунс, песента „Емоционално спасение“. Същата година Рейгън бе избран за пръв път, застреляха Джон Ленън, а Империята отвърна на удара.

— Никак не е зле, О’Роарк.

— Никак не било зле ли? Направо е върхът — погледна го преценяващо Сила. — Бас държа, че много добре си спомняш какво са пускали по радиото първия път, когато си бил с момиче на задната седалка на колата.

— „Двубой на банджо“.

— Шегуваш ли се?

— Ти сама ме попита.

Тя се разкиска и отвори ново листче с желание за песен. Смахът замря на устните ѝ. Замисли се за момент и сърцето ѝ сякаш спря. Внимателно затвори очи. Когато ги отвори, написаните с главни букви думи все още си стояха по местата.

„ИСКАМ ДА ЧУЯ КАК ПИЩИШ, КОГАТО ТЕ
УБИВАМ.“

— Сила?

Тя рязко тръсна глава и подаде бележката на Бойд.

Той е тук, мислеше си Сила, а паниката забиваше нокти в душата ѝ, докато тя оглеждаше залата. Някъде в тълпата се носеше смях, чуваше се бърборенето на двойките, а той я наблюдаваше от множеството. И чакаше.

Беше се приближил. Беше дошъл достатъчно близо, просто за да остави една бележка на масата пред нея. Бил е достатъчно близо, за да я погледне в очите, може дори да ѝ се бе усмихнал. Може и да бяха

разменили някоя дума. А Сила дори не е знаела. Не го е познала. Не е разбрала.

— Сила.

Тя трепна, когато Бойд постави ръка на рамото ѝ. Твърдата му ръка я задържа да не падне.

— О, господи. Мислех си, че поне тази вечер, само единствена вечер ще ме остави на мира.

— Успокой се.

— Не мога. — Напълно замаяна, Сила склучи ръце и обърна поглед към залата. — Трябва да...

— Ще отида да се обадя по телефона — каза ѝ той. — Искам да стоиш на място, където да те виждам.

Може още да е тук, мислеше си тя. Достатъчно близо, за да я докосва. Дали имаше нож? Онзи нож с дългото острие, който ѝ бе описал с такова удоволствие. Дали не изчакваше момента, когато музиката зазвучи най-високо и смехът се чува най-силно, за да го забие в нея?

— Чакай. Чакай малко. — Забила нокти в дланите си, Сила се наведе към микрофона. — Сега ще направим кратка почивка, за да се поохладим. Ще се върна в десет и отново ще вилнеем и танцуваме. — Тя изключи апаратурата с машинално движение. — Моля те, стой близо до мен — прошепна Сила.

Прегърнал я през кръста, Бойд я поведе през тълпата. Всеки път, когато някой се блъснеше в тях, тя трепваше. В мига, в който някакъв мъж разбута хората и сграбчи ръцете ѝ, Сила едва не изпищя.

— Сила О'Роарк. — Лицето му бе приятно, с приятелско изражение, обляно в пот от подвизите на дансинга. Той се усмихваше на Сила, а тя стоеше като каменна статуя до напрегнатия Бойд. — Том Колинс. Нямам предвид напитката — продължи той усмихнат. — Така се казвам. Аз съм председател на комитета за тържеството. Помните ли ме?

— О! — Сила си наложи да извие устни в усмивка. — Да. Да, разбира се.

— Само исках да ви кажа, че сме възхитени от вас. Имате много почитатели тук. — Колинс пусна едната ѝ ръка. — Аз съм може би най-запаленият. Няма вечер да не послушам поне част от предаването ви. Загубих жена си миналата година.

— Аз... — Тя прочисти гърлото си. — Моите съболезнования.

— Не, не. Искам да кажа, че наистина я загубих. Прибрах се една вечер и открих, че я няма, ама и мебелите ги нямаше. Никога не я открих, нито пък разтегателното канапе. — Той се разсмя от все сърце, а Сила се опитваше да измисли какво да отговори. — Искях да кажа, че с вашето предаване прекарах много самотни нощи. Искях и да ви благодаря и да ви кажа, че работата ви тази вечер е невероятна. — Колинс сложи визитка в ръката ѝ. — Поправям електрически уреди. Само ми звъннете, ако имате нужда от нов хладилник — намигна той. — Ще ви намеря наистина евтин.

— Благодаря. — Щеше да е смешно. По-късно това щеше да ѝ се струва смешно. — Радвам се, че се видяхме, Том.

— Удоволствието е изцяло мое. — Той се загледа след нея, докато се отдалечаваше, и отново се усмихна.

Бойд я изведе от залата и двамата тръгнаха към най-близката телефонна кабина.

— Ще стоиш тук, нали?

Тя кимна и дори успя да се усмихне на група жени, които отиваха към дамската тоалетна.

— Вече съм по-добре. Ще седна ето там — посочи Сила към подредените столове до едно цвете в саксия.

Остави Бойд да рови в джобовете си за монети и пристъпи към столовете, за да се отпусне.

Това беше истински кошмар. Искаше ѝ се да бе толкова просто като кошмар, за да се събуди от слънцето, огряло лицето ѝ. Беше изкарала почти целия ден, без да мисли за него.

С треперещи пръсти тя извади цигара.

Беше глупаво от нейна страна да си мисли, че той ще ѝ даде цял един ден спокойствие. Но чак да дойде тук! Вероятността да бе един от съвипускниците беше минимална. И въпреки това беше успял да се вмъкне.

Сила се отпусна назад на стола и загледа хората, които влизаха и излизаха от залата. Можеше да е всеки един от тях, мислеше тя, докато се напрягаше да разпознае някого. Дали щеше да го познае, ако го види, или щеше да се окаже напълно непознат?

Можеше да е мъжът, застанал зад нея на опашката в супермаркета, или шофьорът, чакащ на съседната колонка на

бензиностанцията. Можеше да е пред нея на опашката в банката или служителят в химическото чистене.

Можеше да е всеки, каза си Сила и затвори очи. Можеше да е всеки един от онези безименни, безлики хора, с които се разминаваше всеки ден.

Ала той знаеше името ѝ. Виждал бе лицето ѝ. Този човек бе успял да ѝ отнеме спокойствието, свободата. Нямаше да се откаже, докато не отнемеше и живота ѝ.

Загледа се в Бойд, докато той затваряше телефона и тръгна към нея.

— Какво стана?

— Тия ще дойде да вземе листчето. Ще го изпратим в лабораторията. — Ръката му се вдигна към напрегнатите мускули в основата на врата ѝ и леко ги притисна. — Едва ли е оставил отпечатъци.

— Сигурно не е. — Тя беше доволна, че Бойд не ѝ даваше лъжливи надежди. — Мислиш ли, че още е някъде наоколо?

— Не знам — прозвуча гласът му, изпълнен с неудовлетворение. — Хотелът е доста голям, Сила. Няма охрана, която да отговаря за това тържество. Няма да има голяма полза, ако затворим изходите и започнем да разпитваме всеки тук. Ако искаш да си тръгнем по-рано, мога да съобщя, че ти е станало лошо.

— Не, не искам. — Тя дръпна за последно от цигарата си. — Единственото ми удоволствие ще бъде, когато приключа. Искам да докажа, че няма да се пречупя. Особено пък ако все още е някъде тук.

— Добре. Да знаеш, че през следващия час ще съм до теб.

Сила пхна ръка в неговата и стана.

— Бойд, той промени подхода си, като ми написа тази бележка. Какво, според теб, означава това?

— Може да означава много неща.

— Какво например?

— Например това може да е бил най-удобният начин да стигне до теб. Или просто започва да става небрежен.

— Или нетърпелив — добави тя и се обърна към него. — Бъди откровен!

— Може и да е нетърпелив. — Той пое лицето ѝ в дланите си. — Първо ще трябва да ме повали мен, Сила. А това, гарантирам ти, не е

лесна работа.

Тя се помъчи да се усмихне.

— Ченгетата обичат да си мислят, че са корави.

— Не е така. — Бойд я целуна лекичко. — На ченгетата им се налага да бъдат корави. Хайде. Може да се окаже, че имаш някъде там „Двубой на банджо“. Защо не ми го пуснеш заради старите времена.

— Няма начин!

Сила издържа. Бойд не се бе усъмнил и за миг, че ще има проблем, но начинът, по който тя се държеше, независимо от страховете си, го изуми. Нито веднъж не показа, че е разстроена, не се умърлуши и не се поколеба. Но той забеляза как тя оглеждаше тълпата и как погледът ѝ се спираше на отделни лица, докато музиката кънтеше около нея.

Ръцете ѝ не спираха да се движат, отмерваха ритъма по масата, ровеха из плочите и попипваха пайетите по плисираната блуза.

Никога нямаше да е спокойна, нито да дари околните със спокойствие. Пътят ѝ бе предначертан от нервно напрежение и амбиция. От нея щеше да излезе неспокоен и бурен партньор в живота.

Не си бе представял такъв човек до себе си в редките случаи, когато се бе замислял за брак и семейство. Сила нямаше нищо общо с изградения в съзнанието му образ, мислеше си с усмивка Бойд. Но тя представляваше всичко, което той искаше и смяташе да спечели.

Беше готов да я защитава с живота си. Това бе едно от професионалните му задължения. Щеше да я цени и уважава, докато е жив. Това вече бе любов. Ако плановете, които бе направил, вървяха както трябва, Сила скоро щеше да схване разликата.

Бойд също оглеждаше тълпата, изучаваше лицата в очакване да улови някакъв знак, който да събуди онова стягане в стомаха, наречено инстинкт. Ала музиката продължаваше да бумти. Хората на тържеството се забавляваха.

Видя Алтия да влиза. А също и повечето мъже в залата, отбеляза той и поклати глава. Разсмя се, когато една жена сръга мъжа си в ребрата, задето се бе заплеснал по някаква червенокоска на дансинга.

— Където и да влезеш, всички те забелязват, Тия.

Тя сви рамене. Носеше семпла официална черна рокля без рамене.

— Трябва да ти благодаря, че ме измъкна от онази вечеря. Оказа се изключително досадна. Кавалерът ми се бе запасил с четка за зъби в джоба и вече си представяше какъв див секс ще падне.

— Животно.

— Не са ли всички такива? — Тия премести поглед от него към Сила. Веселата искрица в очите ѝ изчезна, заменена от загриженост. — Тя как го приема?

— Невероятна е.

Тия повдигна едната си вежда.

— Партньоре, изумителните ми детективски способности ме карат да си мисля, че си доста хлътнал по обекта на нашия случай.

— Минах момента на хлътването. Влюбен съм в нея.

Тия нацупи устни.

— Това „В“ с главна или с малка буква трябва да е?

— Цялата дума е с главни букви. — Бойд откъсна поглед от Сила и го премести върху колежката си. Малцина бяха тези, с които бе готов да сподели мислите си. — Мисля си за женитба, Тия. Ще ми станеш ли кума?

— Дадено. — Тя постави ръка на рамото му. — Не искам да досаждам, Бойд, но трябва да се замислиш. Дамата е в опасност.

Той се опита да потисне раздражението си.

— Мога да бъде и ченге, и мъж. — Тъй като това не бе въпрос, за който му се говореше, Бойд бръкна в джоба си. — Ето ти бележката, ако изобщо излезе нещо от нея.

Алтия прегледа написаното и го пъхна в чантата си.

— Ще видим какво ще кажат момчетата в лабораторията.

Той само кимна.

— Бившият съпруг изглежда е чист. — Което се оказа огромно разочарование. — Снощи приключих с проучването му. Сенатор Ломакс е женен от седем години и вече има едно цяло и шест деца. Не е мърдал от Атланта три месеца. Най-сетне се добрах и до директора на радиото в Чикаго. Каза само добри неща за Сила. Проверих дали наистина е бил в Рочестър при дъщеря си миналата седмица. Всичко е точно. Тя си има момиченце. Три килограма и осемстотин грама.

Човекът ми изпрати досиетата на диджеите и на целия персонал, работил там по времето на Сила. Още нищо не е излязло.

— Когато дойда в понеделник, ще ги прегледам и аз.

— Мислех да ги проуча през уикенда. Не изпускай от поглед нашето момиче.

— Длъжник съм ти, Тия.

— И не само за това, ама кой ти обръща внимание? — Тя тръгна към изхода, поспря се за миг, после още веднъж, за да откаже поканите за танц. След това спря още веднъж, за да откаже едно малко по-интимно предложение.

Едно тържество се помни повече, когато завърши в апогея на веселието. Сила подбра последните три песни заради ритъма им. Саката вече бяха свалени, вратовръзките разхлабени, а грижливо подредените прически — разбъркани. Когато и последната песен отзвуча, дансингът бе претъпкан.

— Благодаря ви, випуск '75-та. Вие бяхте страхотни. Искам отново да се срещнем всички тук за двадесетата ви годишнина от завършването.

— Добре свършена работа — каза й Бойд.

Тя вече подреждаше плочите, а тълпата се разпадаше на малки групички. Разменяха се адреси и телефони. Някои от сбогуванията бяха придружени от сълзи.

— Още не съм приключила.

Работата й помагаше. Трябваше да разглоби апаратурата и с помощта на персонала в хотела да я качи в колата на Бойд. След това се налагаше да се върне до радиото и да разтовари всичко. Сетне можеше отново да се остави на мислите си.

— Наистина добре свършена работа.

Сила вдигна изненадано поглед.

— Марк? Какво правиш тук?

— Ами може да се каже, че проверявах един от диджеите си. — Той взе една от плочите на 45 оборота и се разсмя. — Господи, не ми казвай, че си пускала това.

— Доста страсти са се разгорели през '75-та. — Изпълнена с подозрение, тя си взе плочата от ръцете му. — Защо не ми кажеш какво всъщност правиш тук?

Почувствал носталгия по миналото, Марк се огледа. Двамата със съпругата си се бяха запознали в гимназията.

— Идвам да си прибера апаратурата.

— От кога директорът на радиото се превърна в превозвач на уредби?

— Аз съм шефът — напомни й той. — Мога да правя каквото пожелая. А сега... — Марк небрежно погледна часовника си. — От този момент си в отпуск по болест.

Всичко й стана ясно. Сила погледна обвинително Бойд.

— Не съм болна.

— Щом аз казвам, значи си болна — настоя Марк. — Ако посмееш да се появиш в радиото преди смяната си в понеделник вечер, да знаеш, че си уволнена.

— По дяволите, Марк.

— Ти решаваш. — За да смекчи удара, който й бе нанесъл, той постави ръце на раменете й. — Тук става въпрос за работа, Сила. Имал съм водещи, които са се огъвали от много по-малко напрежение, отколкото теб. Искам да работиш при мен за постоянно. А и нека не забравяме личните чувства. Толкова много хора се тревожат за теб.

— Но аз се справям.

— Значи ще успееш да се справиш и с два свободни дни. А сега си заминавай.

— Но кой ще...

Бойд я хвана за ръка.

— Нали го чу.

— Не обичам да ме карат насила да върша нещата — измърмори тя, докато той я теглеше към изхода.

— Лошо тогава. Сигурно си мислиш, че радио КИП ще се разпадне, ако те няма целия уикенд?

Без да извъръща глава, Сила завъртя очи към Бойд, за да го погледне убийствено.

— Не става въпрос за това.

— Става въпрос, че имаш нужда от почивка и ще я използваш.

Тя си дръпна палтото, преди той да успее да й го задържи.

— И какво, според теб, ще правя?

— Все ще измислим нещо.

Кипяща от негодувание, Сила се упъти към паркинга. Някои от съвипускниците все още се мотаеха около колите си. Тя се тръшна на седалката и се нацупи.

— И от кога ги можем тези номера?

— Откакто по неясно стечение на обстоятелствата се налага да съм в почивка целия уикенд.

Сила го гледаше с присвити очи, докато ѝ закопчаваше предпазния колан.

— Тук ми намирисва на заговор.

— Още нищо не си видяла.

Бойд умишлено пусна касета с класическа музика, преди още да излязат от паркинга.

— Моцарт? — подсмихна се тя.

— Бах. Използва се, за да ти прочисти слуха.

С тежка въздишка Сила посегна за цигара. Не искаше хората да се тревожат за нея, ала и не искаше да си признае, че бе уморена. Все още не беше готова да си признае, че новината ѝ донесе облекчение.

— Това нещо винаги ме кара на сън.

— Ще ти си отрази добре.

Прокара език по зъбите си, докато чакаше запалката в колата да се изключи.

— Не ми е приятно, че веднага си се размрънкал пред Марк.

— Не съм му мрънкал на Марк. Само му се обадох и му казах, че малка почивка ще ти дойде добре.

— И сама мога да се грижа за себе си, готин.

— Май проблемите ти имат за цел да проверят дали аз мога да се грижа за теб.

— Казвала ли съм ти напоследък колко много мразя ченгета?

— Не и през последните двадесет и четири часа.

Той очевидно нямаше намерение да се хване на нито една от уловките, с които искаше да започне караница. Може би така наистина бе по-добре, мислеше си тя. Ще използва времето, за да почете малко. Все още не бе успяла да обърне внимание на последните две издания на „Радио и записи“. Искаше да прегледа и списанията по градинарство, които бяха пристигнали по пощата. Щеше да ѝ е приятно да насади летни цветя около къщата, може би дори храсти. Нямаше представа какво ще вирее при този климат в Денвър.

Идеята я накара да се усмихне. Ще си купи сандъчета за цветя и ще ги постави на прозорците, а може и висящи кошници. Мислите ѝ я откъснаха от пътя и Сила не забеляза, че се бяха отклонили в грешна посока. Разбра, че не познава пътя едва след двадесет минути.

— Къде сме? — изправи се рязко тя и премигна.

— На магистрала 70. Пътуваме на запад.

— Магистрала 70 ли? Какво, по дяволите, правим на магистрала 70?

— Пътуваме към планините.

— Планините значи. — Прекалено изтощена, Сила приглади назад разбърканата си коса. — Кои планини?

— Доколкото знам, се наричат Скалистите планини — отвърна сухо Бойд. — Може и да си чувала за тях.

— Не ми се прави на умен. Трябваше да ме закараш у дома.

— Нали това правя, ако може така да се каже. Отиваме в моя дом.

— Вече съм го виждала — сопна се тя и насочи палец назад. — Той е в обратната посока.

— Там живея в Денвър. А сега отиваме в къщата ми в планината. Много удобно бунгало. Гледката е красива. Там ще прекараме събота и неделя.

— Ние двамата няма да ходим никъде този уикенд. — Сила се изправи рязко на седалката и го погледна ядно. — Ще си прекарам уикенда в къщи.

— Това ще го оставим за следващата седмица — отвърна Бойд напълно разумно.

— Слушай, Флечър, като си ченге, би трябвало да знаеш, че се смята за престъпление да отведеш някого някъде против волята му.

— Подай жалба, като се върнем.

— Добре. Ти прекали. — Нямаше смисъл да си изпуска нервите, каза си тя. На него такива не му минаваха. — Може и да си мислиш, че го правиш за мое добро, но има и други хора, за които да помислиш. Не мога да оставя Дебора сама, докато онзи маниак се опитва да се добере до мен.

— Съвсем права си — съгласи се той и се отклони, а Сила беше готова да въздъхне от облекчение. — Затова ще прекара тези два дни с Алтия.

— Аз...

— Помоли ме да ти предам да прекараш добре. И, а, да — продължи Бойд, докато тя издаваше нечленоразделни звуци, — приготвила ти е разни неща в една чанта. Оставих я в багажника.

— И кога успя да организираш всичко това? — Невероятният ѝ известен глас прозвуча глухо. Прекалено глухо, помисли си той и се подготви за идващата буря.

— Днес ми остана малко свободно време. Бунгалото ще ти хареса. Там е спокойно, не е прекалено отдалечено, и както вече ти казах, гледката е разкошна.

— Ще ми хареса още повече, ако се намира някоя висока скала, от която да те хвърля долу.

Бойд намали по лъкатушещия път.

— Има и скала.

— Знам, че си дебелокож, Флечър, ала това вече е прекалено. Кой, по дяволите, ти позволява да си въобразяваш, че можеш да ме натъпчеш в колата си, да се разпореждаш с живота на сестра ми и да ме влачиш в някакво си бунгало?

— Сигурно ми е дошло вдъхновение.

— По-скоро чавка ти е изпила мозъка. Слушай сега внимателно! Не обичам провинцията, не обичам примитивните условия. Не ми доставя никакво удоволствие да ходя на къмпинг и няма и да ходя.

— Ами вече си тръгнала точно натам.

Как беше възможно да е толкова дразнещо спокоен?

— Ако веднага не ме върнеш обратно ще...

— Ще какво?

Сила стисна зъби.

— Нали трябва да спим някъде? — Собствените ѝ думи сякаш я подпалиха. — Влечуго такова — започна тя, яростта ѝ кипна отново. — Ако това е начинът да ме вкараш в леглото си, нещо си се объркал. Ще си седя в колата и, ако трябва, ще мръзна до смърт.

— Бунгалото не е само с една стая — отвърна меко той. — Ако настояваш, можеш да споделиш моята или да си избереш която пожелаеш от другите. Както искаш.

Сила се тръшна на седалката, защото нямаше какво да каже.

ОСМА ГЛАВА

Тя нямаше никакво намерение да приеме случая откъм романтичната му страна. Отвлеченията бяха нещо чудесно в книгите, където главните герои бяха титулувани дами и нафукани пирати. Но това никак не отиваше на пейзажа около Денвър през двадесети век.

Нямаше никакво намерение да си променя мнението. Ако единственото ѝ отмъщение можеше да бъде запазването на ледено мълчание, добре тогава. Той нямаше да види нито една усмивка, нямаше да чуе добра дума чак до края на този абсурден уикенд.

Беше жалко, че видя къщата за пръв път на лунна светлина.

И Бойд наричаше това бунгало? Сила бе доволна, че музиката заглуши изуменото ѝ ахване. Когато се кажеше бунгало, тя си представяше разнебитена дървена постройка, издигната по средата на дивата гора, където нямаше и най-елементарни удобства. Мъжете обикновено ходеха по такива места, за да си пуснат брада, да се наливат с бира и да се жалват от жените.

Това тук също бе от дърво — меко, старо дърво, което излъчваше топли отблясъци на светлината на луната. И изобщо не беше малко. Беше построено на няколко нива с интересни чупки от дърво и стъкло и се извисяваше гордо сред побелелите от снега борове. Терасите, част от които бяха покрити, други — не, сигурно разкриваха невероятна гледка във всички посоки. Металният покрив блестеше и Сила се зачуди какво ли бе, когато човек си седи вътре и слуша ромоленето на дъжда.

Въпреки многото впечатления, тя инатливо потисна напиралите думи на възхита и изскочи от колата. Потъна в сняг до средата на прасеца и обувките ѝ се напълниха.

— Това вече е връхът — измърмори Сила.

Остави го сам да се оправя с багажа и се опита да се добере до верандата.

Наистина е красиво, помисли си тя. Все едно. Не беше извявала желание да идва. Ала след като така и така се беше озовала тук, а и

нямаше как да си извика такси, реши да си затвори устата, да си избере спалня, възможно най-отдалечена от неговата, и да се пъхне в леглото. Можеше и да си остане там през следващите четиридесет и осем часа.

Както се беше заканила, не продума и дума, когато той я настигна на верандата. Единствените звуци бяха скърцането на дървеното дюшеме под краката им и воят на нещо диво в гората. След като остави саковете, Бойд отключи вратата и я покани да влезе с широк жест.

Беше тъмно. И леденостудено. Това, кой знае защо, я накара да се почувства по-добре. Колкото повече бяха неудобствата, толкова по-голямо основание щеше да има за лошото си настроение. В този момент той запали лампите. Сила успя единствено да ахне.

Главното помещение в средата на бунгалото беше огромно, просторно, с фронтони и грубо издялани подпорни греди и очарователна камина от гранит. Около камината бяха разположени удобни мебели. Коминът се издигаше нагоре и излизаше през високия заострен покрив. Малко по-високо един балкон опасваше цялата стая, напълно в тон с общото впечатление за широта и уют. В контраст с дървения материал, стените бяха боядисани в бяло, прекъсвани тук-там с полици от лакирано дърво, врати с няколко крила и прозорци.

Тази къща с нищо не напомняше за сводовете и меките извивки в дома му в Денвър. В бунгалото властваха изчистените линии и всичко бе съвсем сепло. Обширните подове, покрити с дюшеме, бяха голи. Няколко блестящи стъпала отвеждаха към следващото ниво. До самата камина бе поставено отворено дървено сандъче, в което бяха струпани нацепени дърва. Единствената волност се усещаше в образите на ухилените месингови дракони, които украсяваха лопатката и щипките за камината.

— Затопля се много бързо — успокои я Бойд. Знаеше, че когато бе готова, щеше да започне да му говори отново.

Веднага пусна отоплението, а след това си свали палтото и го закачи на огледална закачалка до самата входна врата. Остави я там, където беше застанала, отиде до камината и се зае да подрежда дървата, за да запали огъня.

— Кухнята е там — посочи той, докато поднасяше клечка кибрит към един смачкан вестник. — Ако си гладна, в килера има всичко.

Наистина беше гладна, но никога нямаше да си признае. Изпитваше някакво неестествено удоволствие да наблюдава дъха си как излиза на кълба от устата. Все още нацупена, тя наблюдаваше как пламъците се издигат и облизват дървата. Дори и с това успява да се справи добре, помисли си Сила с истинско отвращение. Сигурно е членувал в някоя скаутска организация.

Тъй като тя не отговори, Бойд се изправи и изтупа ръце. Нямаше намерение да се мери по инат с нея.

— Ако предпочиташ да си лягаш, горе има четири спални, без да броим откритата веранда. Ала сега е малко хладничко за нея.

Сила добре разбираше, когато ѝ се подиграват. Вирна брадичка, грабна си сака и се упъти към втория етаж.

Беше трудно да определи коя от всичките стаи бе неговата. Всичките бяха красиво подредени и уютни. Избра си най-малката. Не ѝ се искаше да го признае, но стаята бе очарователна със скосения си покрив и малката баня, отделена с ламперия и врата от матово стъкло. Стовари сака на тясното легло и веднага се зае да провери какво точно ѝ бе сложила сестра ѝ — съучастничка и предателка в това криминално деяние.

Извади с огромно удоволствие огромния широк пуловер и панталона от рипсено кадифе, а след тях и грубите ботуши и дебелите вълнени чорапи. Чантичката с тоалетни принадлежности и козметика беше добре дошла, въпреки че тя искрено се съмняваше дали би си загубила времето, за да си сложи спирала на миглите или дори парфюм. Ала вместо развлечения анцуг и бархетната пижама откри черна копринена нощница, комплект с много прозрачен пенъоар. На бюстието беше забодена бележка.

„Честит рожден ден няколко седмици по-рано. Ще се видим в понеделник.“

С обич, Дебора

Сила изпуктя продължително. И това бе собствената ѝ сестра, помисли си тя. Собствената ѝ мъничка сестричка. Внимателно вдигна прозрачната коприна. Какво ли точно си бе въобразила Дебора, за да ѝ сложи подобна дреха, запита се Сила. Май беше най-добре този въпрос

да си остане без отговор. Явно трябваше да спи с пуловера, реши тя, но не се въздържа и погали коприната с върховете на пръстите си.

Усещането бе... Просто невероятно, трябваше да признае Сила. Рядко си позволяваше да се глези с нещо толкова непрактично. В една много малка част от гардероба ѝ имаше дрехи като тези от годишнината по случай завършването. Приемаше ги по-скоро като костюми, не като дрехи. Всичко останало, което имаше, беше удобно и практично.

Не е трябвало Дебора да харчи пари за нещо толкова екстравагантно. Ала това си бе типично в нейн стил. С въздишка Сила остава коприната да се плъзне между пръстите ѝ.

Нищо нямаше да ѝ стане, ако поне я пробваше. Нали това все пак бе подарък. А и никой нямаше да я види.

Започваше да се усеща, че отоплението работи. Съблече палтото с истинско удоволствие и изрита обувките. Сега ще се топне в симпатичната вана с форма на крак, а след това ще се сгуши под юргана, който изглежда така примамлив, и ще заспи.

Поне така смяташе. Наистина. Само че горещата вода я накара да се унесе. Не можа да устои на пакетчето ароматни соли, които Дебора ѝ беше сложила в багажа. Започна да се наслаждава на обгръщащия я аромат. Вече задремваше, почти сънуваше, а пенливата вода я галеше с божествен парфюм.

След това над ваната се появи нощното небе през онова малко прозорче, което позволяваше на звездния прах да се сипе над нея. Страхотно, помисли си тя с усмивка, докато се смъкваше още по-ниско във ваната. Романтично. Почти греховно успокояващо.

Сигурно беше глупаво от нейна страна да пали свещите, поставени на прозореца, вместо лампата. Но изкушението се оказа прекалено голямо. Докато лежеше отпусната и мечтаеше, ароматът на свещите се носеше около нея.

Та това е най-хубавата част от неприятната случка, убеждаваше се Сила, докато мързеливо излизаше от ваната. Развърза си косата, остави я да се плъзне по раменете и нахлузи пантофите, които Дебора ѝ бе сложила.

Гърбът ѝ бе почти напълно изрязан, забеляза тя, покриваше я само един набор. Отпред се връзваше с тънки лъскави кръстосани панделки, които завършваха с дискретно пискюлче точно под бюста.

Въпреки че гърдите ѝ бяха едва закрити, някаква хитрина ги държеше повдигнати и ги караше да изглеждат по-налети.

Уж нямаше намерение да обръща внимание на дрехата, а проследи с пръст панделките и се зачуди какво ли би било, ако оставеше Бойд да ги развърже. Представи си какво би усетила, ако пръстите му се плъзнеха по още влажната ѝ напарфюмирана кожа. Дали щеше да я докосва бавно и да изплъзва внимателно панделката от всеки малък илик, или просто щеше да ги дръпне, така че...

О, господи!

Проклинайки се за тези си мисли, Сила отвори със замах вратата и изфуча от затоплената баня.

Глупаво е да се фантазира така, напомни си тя. Винаги, абсолютно винаги бе знаела прекрасно как да постъпи и как да постигне целите си. От дете не си бе губила времето с фантазии, които нямат нищо общо с амбициите и успеха.

Нямаше никакъв смисъл да мечтае за мъж, колкото и да я привличаше той, след като ясно разбираше, че тези мечти не можеха да се превърнат в действителност.

Сега смяташе да си легне. Време беше да изключи поне за малко мислите си. Щеше да се надява да успее да изключи и желанието, което я възпламеняваше. Преди да свали сака на пода, видя чашата до леглото.

Беше кристална, с високо столче, пълна с бледозлатиста течност. Опита я и затвори очи. Вино, усети Сила. Чудесно на вкус. Вероятно френско. Обърна се и улови отражението си в овалното огледало, поставено на подпора в ъгъла.

Очите ѝ бяха тъмни, а кожата ѝ сякаш искреше. Изглеждаше толкова нежна, толкова изпълнена с желание, толкова ефирна. Какво правеше Бойд с нея, запита се тя. И защо магията му действаше?

Преди да бе решила друго, наметна тънкия копринен пеньоар и тръгна да го намери.

Той четеше същата страница поне от час. Мислеше си за нея. Проклинаше я. Желаете я. Беше впрегнал цялата си воля, за да излезе от стаята ѝ, след като беше оставил чашата вино и бе чул ленивите шумове от ваната, отделена само с една тънка врата.

И дори не бе някаква несподелена фантазия, мислеше си недоволно Бойд. Много добре разбираше кога една жена бе увлечена

по него. Не ставаше въпрос само за физическо привличане. Дявол да го вземе, та той беше влюбен в нея. А ако тя беше толкова глупава, че да не забелязва, тогава просто трябваше да ѝ го набие в главата.

Остави книгата в скута си и се заслуша в блуса на Били Холидей, загледан в пламъците в камината. Веселите огнени езици бяха разсеяли хладния въздух в спалнята. Това бе практическата причина, поради която изгради камина и тук, и в дневната. Ала имаше и друга, романтична причина. Дразнеше се, че бе мечтал за Сила, докато подреждаше дървата и подпалваше огъня.

Тя сама беше дошла при него, облечена в нещо прозрачно, богато надиплено, прелъстително. Беше се усмихнала, беше протегнала ръце. Беше се разтопила в прегръдката му. Когато я вдигна на ръце и я занесе до леглото, двамата...

Продължавай да мечтаеш, каза си Бойд. Денят, в който Сила О'Роарк щеше да дойде при него по собствено желание, с усмивка и протегната ръка, щеше да е същият ден, в който някой успееше да направи снежен човек в ада.

Та тя имаше чувства към него, по дяволите. И то не повърхностни. Ако само не беше такъв магарешки инат, толкова твърдо решена да заключи някъде дълбоко невероятната си страст, нямаше да се налага да си гризе ноктите и да пали цигара след цигара.

Горделива, дръпната и потисната, ето това представляваше Присила Алис О'Роарк, мислеше си мрачно той. Взе чашата си с вино и вдигна подигравателно тост. Чашата едва не се изплъзна от ръката му, когато я видя на вратата.

— Искам да говоря с теб. — Докато прекоси коридора, по-голямата част от смелостта ѝ се бе изпарила, но Сила събра кураж и пристъпи напред. Нямаше да се смути от това, че Бойд седеше пред бумтящия огън само по един развлечен анцуг.

Той почувства, че трябва да пийне нещо. Отпи от виното и успя да кимне. Беше почти готов да повярва, че сънува, само че тя не се усмихваше.

— Да?

Готвеше се да каже нещо, напомни си Сила. Имаше нужда да пийне от своето вино.

— Разбирам, че ме доведе тук тази вечер със съвсем добри намерения, като имаме предвид какво ставаше през последните две

седмици. Само че методите ти са непростимо арогантни. — Зачуди се дали думите ѝ и на него му звучат толкова глупаво, колкото на нея. Изчака го да отговори, ала Бойд само продължи да я гледа безизразно. — Бойд?

Той поклати глава.

— Какво?

— Нищо ли няма да кажеш?

— За кое?

В гърлото ѝ се събра тих вопъл на разочарование и тя пристъпи напред. Остави шумно чашата на масичката и остатъка от виното се плисна застрашително към ръба.

— Най-малкото, което можеш да направиш, след като ме довлече тук, е да изслушаш оплакванията ми.

Бойд едва успяваше да диша и почти не чуваше какво му казва. Сякаш за самозащита отпи още една глътка вино.

— Ако имаше крака... Малко мозък — поправи се той и скръцна със зъби, — щеше да разбереш, че само би ти се отразило добре да се откъснеш от всичко за два дена.

В очите ѝ проблесна гняв и в този момент му се стори още по-възбуждаща. Пламъците зад нея горяха и прозираха през тънката коприна, с която бе облечена.

— Значи просто пое нещата в свои ръце и взе решение вместо мен.

— Точно така. — Бойд остави чашата, за да не я счупи в дланта си. — Ако те бях поканил да дойдеш тук за ден-два, щеше да си намериш десетки извинения и да откажеш.

— Нямах представа какво съм щяла да направя — поправи го Сила. — Дори не ми даде възможност да направя свой избор.

— Правя всичко по силите си, за да ти дам възможност за избор сега — измърмори той.

— Избор за какво?

Едва сдържайки се, Бойд се изправи и се обърна. Подпря ръце на стената и започна, без да се преструва, да удря чело в стената.

Докато го наблюдаваше, объркването ѝ се смеси с гняв.

— Какво правиш?

— Блъскам си главата в стената. На тебе какво ти се струва, че правя?

Той спря и опря чело на дървото.

Очевидно тя не беше единствената, подложена на напрежение и стрес. Сила прочисти гърлото си.

— Бойд, защо си блъскаш главата в стената?

Той се разсмя, потри лице с длани се обърна към нея.

— Нямам представа. Изпитвам желание да го сторя, откакто те срещнах. — Тя стоеше, изпълнена с несигурност, и очертаваше с пръст ръбчето на копринения ревер. Не беше лесно, но след като си пое дълбоко въздух, Бойд успя да се овладее. — Защо не си лягаш, Сила? Утре сутринта ще те оставя да разкъсаш на парчета онова, което е останало от мен.

— Не те разбирам — рече рязко тя и започна да крачи из стаята.

Той отвори уста, ала не успя да промълви и дума, загледан в голия ѝ гръб, покрит от тънката коприна, в полюшването на бедрата ѝ, подчертани от богатия набор.

Сила отново заговори, бързо, разпалено и раздразнено, но всичко звучеше като жужене в главата му.

— Престани, за бога, да крачиш напред-назад! — Той потри с длан гърдите над сърцето си. Само след минута нещо там щеше да избухне. Знаеше го със сигурност. — Да не се опитваш да ме убиеш?

— Винаги се разхождам, когато съм ядосана — повиши глас тя. — Как очакваш да си легна тихо и кротко, след като ме изработи така?

— Изработил съм те значи — повтори Бойд. Нещо у него се пречупи. Беше готов да се закълне, че чу това нещо да отскача в главата му и той се пресегна и я сграбчи за ръцете. — Изработил съм те, така ли? Браво, О'Роарк. Я ми кажи, нарочно ли облече тази дрешка, за да ме накараш да се измъчвам?

— Аз... — Сила се погледна и се размърда притеснена. — Дебора ми я е сложила в багажа. Нямам друго.

— Не знам кой ти я е сложил в багажа, ала забелязвам, че ти сама си си я сложила на гръба. И ме подлудяваш.

— Мислех си, че трябва да си изясним нещата. — Само след минутка щеше да започне да заеква. — Да поговорим като зрели хора.

— В момента мисля точно като зрял човек. Ако си решила да говориш, има цял един гардероб, пълен с огромни, дебели вълнени одеяла. Увий се в едно от тях.

Не ѝ трябваше одеяло. Вече ѝ беше станало дори топло. Ако Бойд продължаваше да мести ръце нагоре-надолу по копринените ѝ ръкави, кожата ѝ щеше да се подпали.

— Може и да съм искала да те поизмъчвам малко.

— Значи успя. — Пръстите му си играеха с подобие на дреха, когато то се смъкна от дясното ѝ рамо. — Сила, не смятам да те улесня и да те заведа в леглото. Не казвам, че идеята не ми допада. Само че ако се любим, утре като се събудим, искам да станеш със съзнанието, че изборът е бил твой.

Не беше ли дошла при него точно затова? Не се ли бе надявала той да поеме нещата в свои ръце? Това значи, че бе страхливка, и по един много елементарен начин, лъжкиня.

— Никак не ми е лесно.

— А би трябвало. — Бойд протегна ръка към нейната. — Готова ли си?

Тя повдигна глава. Той чакаше, напрегнат като нея самата, но въпреки това чакаше.

— Мисля, че съм готова още откакто се запознахме.

През тялото му премина тръпка, ала той настоя отново.

— Само кажи да.

Не е достатъчно просто да го кажеш, помисли си Сила. За важните неща бе необходимо нещо повече от една дума.

— Моля те, пусни ми ръцете. — Бойд ги задържа още един дълъг момент, вгледан в лицето ѝ. Пръстите му бавно се отпуснаха. Преди да успее да се отдръпне, тя пристъпи към него и обви врата му с ръце. — Искам те, Бойд. Искам да съм с теб тази вечер.

Повдигна устни към неговите. Вече бе казала достатъчно. Топла и изпълнена с желание, Сила се притисна в него.

В първия момент му се стори, че не може да диша. Всичките му възприятия бяха покорени. Нейният вкус, мирис, докосването на коприна върху коприна. Долови въздишката ѝ, когато устните му се спряха на нейните.

Спомни си как един от елитните коне на баща му го бе ритнал в слънчевия сплит. Тогава се бе почувствал също така отмалял. Искаше да я вкуси, да се остави на течението, да се изгуби и да усети всичко това, миг след миг. Но когато започна да плъзга коприната от раменете ѝ, усети, че тя го тегли към леглото.

Беше като вихрушка, ръцете ѝ не намираха покой, а го притискаха и увличаха, устните ѝ не спираха еротичния си ход. Напрежението растеше прекалено бързо, но когато посегна към нея, Сила се изплъзна от копринената дреха и се устреми към него.

Не искаше той да съжалява, че я бе пожелал. Нямаше да го понесе. Ако тази нощ трябваше да захвърли и забрави всяка частица от предпазливостта си, искаше да е сигурна, че всяка секунда си е струвала. Искаше да е сигурна, че Бойд ще си спомня.

Кожата му бе гореща и влажна. Искаше ѝ се да се наслади на вкуса ѝ, да я почувства под пръстите си. Въпреки това ѝ се струваше, че мъжете предпочитат бързината и настойчивостта.

Чу го как простена. Този звук я омая. Когато дръпна анцуга, ръцете му се бяха вплели в косата ѝ. Той шепнеше нещо — името ѝ и други неща — ала тя не ги разбираше. Мислеше си, че долавя настойчивостта му от начина, по който я притиска. Когато се отпусна върху нея, Сила прошепна омайни думи и го прие в себе си.

Бойд се напегна. Искаше му се да може да се овладее и да се отдръпне, но бедрата ѝ се извиха нагоре и не му оставиха никакъв избор.

Устните ѝ бяха леко отворени, когато той се отпусна върху нея, лицето му бе заровено в косата ѝ, дъхът му пареше. Няма да съжалява за тази нощ, мислеше си Сила, галейки нежно рамото му. Тя също нямаше да съжалява. Беше изпитала много повече, отколкото някога досега. Повече, отколкото бе очаквала. Бе почувствала топлина и тихо задоволство, когато достигнаха края. Помисли си колко хубаво би било да затвори очи и да се остави да се унесе и заспи, докато чувства още топлото му тяло върху себе си.

Минута след минута Бойд започваше да се проклина. Мразеше се, защото не бе проявил никакъв самоконтрол и бе изумен от начина, по който тя бе избързала от целувката към пълното задоволяване. Та той едва я бе докоснал, и то не само в едно отношение. Въпреки че Сила бе определила забързания, задъхан ритъм, Бойд разбра, че не бе достигнала удовлетворение.

Наложи си да се успокои, отдръпна се от нея и се загледа в тавана. Тя бе заложила истинска бомба в гърдите му и въпреки че той

бе усетил избухването ѝ, никой от двамата не бе изпитал истинска радост.

— Защо го направи? — попита Бойд.

Ръката ѝ, понечила да погали косата му, замря.

— Нищо не разбирам. Мислех, че искаш да се любим.

— Исах. — Той се изправи и отметна косата ѝ от лицето си. — Мислех си, че и ти искаш.

— Но аз мислех, че мъжете обичат... — Сила затвори очи, а топлината бавно започна да я напуска. — Вече ти казах, че не съм много добра.

Бойд изруга толкова грубо, че тя рязко трепна. Скочи бързо, стана от леглото и се опита да си облече пенъора.

— Къде, по дяволите, тръгна?

— Да си легна. — Гласът ѝ щеше да издаде едва сдържаните ѝ сълзи и Сила се постара да прошепне думите. — Просто ще приемем, че не сме преценили нещата достатъчно добре. — Наведе се да вдигне нощницата си и чу как вратата се затваря с трясък. Изправи се веднага и видя как той заключи вратата и запокити ключа в другия край на стаята. — Не желая да оставам тук с теб.

— Няма да стане. Вече направи избора си.

Тя сви нощницата на топка и я притисна до гърдите си. Значи е ядосан, помисли си. И този път наистина. Няма да е първата кавга заради некадърността ѝ в леглото. Стари рани и страхове се просмукаха в нея и Сила остана на мястото си, неспособна да помръдне от срам.

— Виж, постарях се, доколкото можех. Не е било достатъчно добре, ами хубаво. Просто ме остави да изляза.

— Не било достатъчно добре — повтори Бойд. Направи крачка към нея, ала тя се отдръпна и се удари в гравираното стъпало пред вратата. — Някой трябва да те удари по главата, за да ти набие малко здрав разум. В леглото има двама, Сила, и всичко, което се случва, трябва да е взаимно. Не съм търсил специалистка по креватни упражнения. — Гневният изблик изчезна от лицето ѝ и то стана мраморнобяло. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Той притисна ръце към очите си и изруга. Не бе искал да я нарани, а само да ѝ покаже, че иска партньорка. — Ти не изпита нищо.

— Напротив. — Вече разгневена, тя изтри сълзите от бузата си. Никой не можеше да я докарва до сълзи. Абсолютно никой.

— Тогава това е цяло чудо. Сила, та аз почти не те бях докоснал. Не те обвинявам. — Бойд отново пристъпи към нея, но тя се отдръпна. Той се стараеше да запази спокойствие и остана на мястото си. — Не съм те отблъснал. Мислех си... Нека кажем, че когато разбрах, вече беше прекалено късно, за да направя каквото и да било. Искam да ти се реванширам.

— Няма за какво да ми се реваншираш. — Вече се беше овладяла напълно, очите ѝ бяха сухи, а гласът равен. Искаше ѝ се да умре. — Просто забравяме за случката. Отключи вратата.

Бойд изпъшка, а след това сви рамене. Когато той се обърна към вратата, Сила направи крачка след него. Ала Бойд само угаси лампата.

— Какво правиш?

— Опитаме по твоя начин. — На лунната светлина той пресече стаята и запали свещ, а след това още една и още една. Взе плоча, нагласи я и пусна иглата. Трептящият звук на тенор саксофон заля стаята. — Сега ще пробваме по моя.

Тя започваше да трепери от неудобство и страх.

— Казах ти, че искам да си легна.

— Добре. — Бойд я пое в ръцете си. — Аз също.

— Събраха ми се достатъчно унижения за една вечер — изсъска Сила.

Забеляза някакво изражение в очите му, нещо тъмно, макар че гласът му прозвуча тихо.

— Извинявай. Не съм искал да те нараня.

Въпреки че тя бе напрегната, той я положи внимателно на леглото. Очите му не се отделяха от нейните, докато разстилаше бавно косата ѝ с пръсти.

— Представял съм си те тук, на светлината на свещите, косата ти разпиляна на възглавницата ми. — Наведе се и докосна устните ѝ със своите. — Лунна светлина и отражението на пламъците по кожата ти. Съблечена, а наоколо няма никой. — Трогната, Сила обърна глава настрани. Нямахте да се остави да бъде прелъстена с думи и отново да стане глупачка. Бойд само се усмихна и притисна устни към шията ѝ. — Обичам предизвикателствата. Ще се любя с теб, Сила. — Смъкна презрамката на пенъора от рамото ѝ и я проследи надолу с устни. —

Ще те отведе на места, за които не си и сънувала. — Той пое ръката ѝ и усети ускорения ѝ пулс. — Не се страхувай да се наслаждаваш.

— Не се страхувам.

— Страх те е да се отпуснеш, да се отдадеш, да допуснеш хората достатъчно близо, за да разберат какво се крие у теб.

Тя се опита да се отдръпне, но ръцете му я обграждаха.

— Вече правихме секс.

— Точно така. — Бойд целуна едното ъгълче на устата ѝ, а след това и другото. — А сега ще се любим.

Сила отново понечи да извърне глава, ала той обрамчи лицето ѝ с длани. Когато устата му се спря върху нейната, сърцето ѝ се качи в гърлото. Усети мекота и изкушение. Пръстите му очертаваха лицето ѝ и тя въздъхна тихичко. Бойд разтвори устните ѝ и плъзна език.

— Не искам... — изстена Сила, когато зъбите му леко ухапаха долната ѝ устна.

— Кажи ми какво искаш.

— Не знам. — Вече не можеше да мисли. Повдигна ръка, за да го отблъсне, но я отпусна немощно на рамото му.

— Тогава ще избираш от много възможности. — За да ѝ достави удоволствие, а също и на себе си, той нарисова пътечка от целувки по гърлото ѝ. — Когато приключи, ще ми кажеш кое ти е харесало най-много.

Зашепна ѝ тихи очарователни думи, които я галеха покоряващо. След това я понесе с дълга, бавна, великолепна целувка. Въпреки че едва я беше докоснал, тялото ѝ вече тръпнеше. Усещаше върховете на пръстите му по раменете си, по лицето, заровени в косата.

Езикът му докосна връхчетата на гърдите ѝ, точно над черната коприна. Кожата ѝ там бе като мед, мислеше Бойд, докато се спускаше по-надолу. Сърцето ѝ блъскаше под устните му, ала когато тя посегна, той хвана ръката ѝ.

Без да бърза, без да мисли, Бойд смъкваше дантелата от тялото ѝ със зъби. Сила се изви нагоре, готова да се отдаде, а пръстите ѝ се свиха около неговите. Той прошепна нещо и остави влажна следа по кожата ѝ, докато смъкваше другата дантелена презрамка.

Бойд дишаше накъсано и забързано, но потисна желанието си да ѝ се нахвърли. Дразнеше я с целувки, прокарваше горещия си език по

твърдите зърна, докато я усети как тръпне, хлипа и шепне името му. Със стон на удоволствие той продължи.

Дълбоко в себе си тя усещаше напрежение, свиване, отпускане, което следваше ритъма на уметите му устни. Нещо в нея се надигаше, събираше, драскаше, докато най-сетне ѝ се стори, че ще умре.

Дишаше все по-учестено и се мятеше под него. Ноктите ѝ се забиха в ръцете му, а тялото ѝ се извиваше, превърнато в топка от непознати усещания. Чу собствения си вик, ахването от облекчение и заради напора, който я разтърси. Горещите ножове се бяха превърнали в копринени крилца на пеперуди. Болката внезапно бе станала неопишуемо удоволствие. Когато всяко мускулче в тялото ѝ се отпусна, Бойд покри устните ѝ със своите.

— Господи! Та ти си невероятна.

— Не мога. — Сила вдигна ръка, за да притисне дланта си към слепоочието. — Не мога да мисля.

— Тогава недей. Просто чувствай.

Той легна върху нея. Беше готова за него. Вече я беше дарил с много повече, отколкото някога бе изпитвала, беше ѝ показал неща, които не си бе представяла. Започна да развързва пеньоара с безкрайно внимание, с невероятно търпение. Очите му не се отделяха от лицето ѝ. Обичаше да наблюдава изписаните там чувства, всяко ново усещане, всяка открита вселена. Чу шумоленето на коприната по кожата ѝ, когато беше готов. Усети как страстта вибрира в нея и притисна устни до тръпнещата кожа на корема ѝ.

В омаята си тя галеше косата му, а умът ѝ следваше пътеките, избрани от тялото. Това бе истински рай, по-великолепен, по-възбуждащ, по-еротичен от всичко друго, за което бе мечтала. Усещаше чаршафите, поели топлината на тялото ѝ, смачкани под нея, а след това почувства как Бойд измъква внимателно коприната. Кожата му, влажна от удоволствие, се отърка в нейната. Когато устните ѝ се разтвориха във въздишка, Сила все още усещаше наситения му мъжки вкус. По клепките ѝ заиграха пламъците на свещите.

Имаше толкова много усещания, толкова много предстояха. Дори и да продължеше вечно, пак щеше да свърши прекалено скоро.

Той вече знаеше, че е негова. Много повече, отколкото когато проникна в нея. Тялото ѝ бе истинска мечта, слабо, гъвкаво, бледо на лунната светлина. Тя дишаше учестено, забързано. А когато я

докосваше, чуваше името си, само собственото си име. Ръцете ѝ стискаха раменете му и настояваха за още.

Бойд се спусна към краката ѝ и измъкна копринения пеньоар, като по пътя не спираше да я докосва. Мирисът на кожата ѝ бе мъчение и удоволствие, което беше готов да изпитва до края на живота си. Тялото ѝ си оставаше неспокойно като омагьосана. Съзнаваше, че Сила тръпне от желание, не по-малко от неговото.

Прокара пръст по бедрото ѝ нагоре, все по-близо до горещата женственост. Първо чу бездиханния ѝ стон, а след това ръката му я възпламени и отведе до непознати висини.

Изумена от силата на усещанията, тя се изви към него, тръпнейки отново и отново, докато се устремяваше нагоре. Въпреки че ръцете ѝ го бяха стиснали, той продължаваше да я възбужда с устни, с неумолимите си пръсти, докато удоволствието се превърна в омая.

След това ръцете ѝ го обгърнаха и двамата се понесоха заедно, прегърнати като едно цяло. Времето на търпението си бе отишло. Започваше царството на неспирното желание.

Бойд се опитваше да си поеме дъх, докато ръцете ѝ следваха всяко мускулче по тялото му. Както и първия път, Сила напълно го лиши от чувството му на самоконтрол. Ала този път бе с него, сърцата им биеха заедно, изпитваха една нужда. Той видя пламъчетата желание в очите ѝ, потъмнели от страст, бездънни от желание. Бледата ѝ кожа сякаш искреше от същото това желание в сумрака.

За последен път Бойд покри устата ѝ и със своята, задуши учудения ѝ вик и проникна в нея. С тих стон тя го обгърна с ръце и крака и го притисна, за да се понесат заедно към удоволствието, предизвикано от тази лудост.

Той се почувства изтощен. Немоощен като бебе. Тежеше като олово. Събра всичката си останала сила, превъртя се и увлече Сила със себе си, така че си размениха местата. Напълно задоволен, Бойд притисна главата ѝ на гърдите си и реши, че много му харесва да усеща тялото ѝ, отпуснато върху неговото.

Тя потръпна и той я погали.

— Студено ли ти е? — Сила само поклати глава. Ленив като котка, Бойд прокара длан по голия ѝ гръб. — След около час може и да

събера сили, за да потърся одеяла.

— Добре съм.

Гласът ѝ не звучеше нормално. Той се намръщи и обхвана брадичката ѝ, за да я повдигне. Видя, че в очите ѝ има сълзи.

— Какво е това?

— Не плача — отвърна тя почти грубо.

— Добре. А какво тогава правиш?

Опита се отново да наведе глава, за да скрие лицето си, но Бойд я задържа.

— Ще ме вземеш за глупачка.

— Вероятно единствения миг, в който няма да те сметна за глупачка, е, след като си ме разтърсила до дъното на душата ми. — Той я целуна бързо. — Казвай, О'Роарк.

— Ами аз просто... — Сила въздъхна нетърпеливо. — Никога не съм знаела, че може да е така. Наистина не съм знаела.

— Така? — По устните му плъзна усмивка, ала по всичко личеше, че силите му се възвръщат. Може би от начина, по който го гледаше. Объркана. Замаяна. Красива. — Искаш да кажеш хубаво? — Бойд плъзна ръка, за да я погали нежно. — Или много хубаво? Може би си искала да го определиш като страхотно? Или невероятно?

— Ти ми се подиграваш.

— Ами. Надявах се да си изпрося комплимент. Но ти не искаш да ми го кажеш. Предполагам, че си прекалено голям инат, за да признаеш, че моят начин е по-добър от твоя. Нищо. Мога да те държа тук заключена, докато не признаеш.

— По дяволите, Бойд, не ми е лесно да обясня чувствата си.

— Не е и нужно. — В гласа му вече я нямаше игривата нотка, а погледът му я накара отново да омекне.

— Искях да ти кажа, че никога не съм... Никой не ме е карал... — Накрая тя се предаде. — Беше страхотно.

— Да. — Той подложи ръка под главата ѝ и привлече устните ѝ към своите. — Сега вече трябва да се стремим към невероятното.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сила сви ръце пред себе си, да се предпази от студа и се загледа над борове и скалите. Бойд отново се бе оказал прав. Гледката бе невероятна.

От това място тя видя стръмните, покрити със сняг върхове на планините наоколо. Съвсем наблизо, а в същото време много далече улови разпръскващия се дим от някакъв комин. Вечнозелените дървета бяха гордо изправени, яки зимни ветерани, а игличките им свистяха в надигащия се вятър. Долавяше се и пронизващия ромон на леденостуден поток. На светлината на залеза успя да улови проблясъци от водата.

Спускаха се дълги сенки, а късното следобедно слънце разпръскваше синя светлина по снега. Преди малко видя сърна, която душеше наоколо и се опитваше да открие трева. Сега вече бе сама.

Беше забравила какво удоволствие бе да си заобиколен от спокойствие. Истината бе, че Сила не знаеше дали някога бе познавала това чувство. Поне от ранно детство, когато все още вярваше в приказките и щастливия им край. А когато една жена е почти на тридесет, вече е прекалено късно да започне да вярва отново.

И въпреки това се съмняваше, че нещата ще си останат същите.

Той спази обещанието си. Отведе я на места, за които не бе и сънувала. Само за една изключителна дълга нощ ѝ показа, че любовта означава и да получиш, и да дадеш, и да приемеш и да предложиш. Тя научи много повече от любовните ласки в леглото на Бойд. Разбра колко важна бе взаимността, както и родените от нея задоволство и удовлетворение. За пръв път от години спа непробудно, без да сънува.

Когато се събуди до него на сутринта, не почувства нито неудобство, нито объркване. Чувстваше се спокойна. Невероятно спокойна. Струваше ѝ се невъзможно да повярва, че съществува и друг свят, далече от това място. Свят, където властваха болката, опасностите и страхът.

Но него го имаше. Това бе светът, с който трябваше много скоро отново да се сблъска. Не можеше да се крие тук, не и от онзи мъж, който искаше да я убие, не и от собствените си болезнени спомени. Ала не ѝ ли се полагаше малко повече време, за да се престори, че нищо друго няма значение?

Не беше правилно. Сила въздъхна и вдигна очи към залязващото слънце. Без значение как се чувстваше или може би защото чувствата ѝ бяха толкова дълбоки, трябваше да е откровена и със себе си, и с Бойд. Нямахте да позволи случилото се между тях да продължи. Не можеше да го допусне, помисли си тя и стисна здраво очи. По-добре сърцето ѝ да бъде разбито сега, отколкото да се пръсне по-късно.

Той е добър човек, призна си Сила. А също и честен, и грижовен. Беше търпелив, интелигентен и отдаден. Но беше ченге.

Точно под дясното му рамо имаше белег. И отпред, и отзад, спомни си тя. Белег от куршум, рисковете на професията за всички в полицията. Не го попита и нямаше намерение да задава въпроси за това, как го бе получил, кога се бе случило и колко близо до смъртта бе бил.

Ала Сила не можеше да скрие факта, че белезите, които тя носеше, бяха не по-малко истински от неговите.

Не можеше да заблуди никой от двамата им, че имаха общо бъдеще. Не трябваше да позволява нещата да стигат толкова далече. Но стореното бе сторено. Бяха любовници. И макар и ясно да съзнаваше, че това бе грешка, винаги щеше да му е благодарна за преживяното.

Най-логично бе да обсъди с него недостатъците на връзката им. Да няма никаква обвързаност, никакви задължения. Бойд сигурно щеше да оцени практичността и прямотата ѝ. Ако се окажеше, че чувствата ѝ бяха отишли прекалено далече, тогава щеше да се наложи да ги обуздае.

Просто ще трябва да се убеди сама, че не е влюбена.

Той я откри там, наведена над перилата, сякаш се опитваше да прелети над борове, над снежните шапки на върховете. Напрегнатостта се връщаше отново, забеляза разочаровано Бойд. Зачуди се дали бе забелязала колко спокойна бе тази сутрин, когато се протегна до него, докато бавно отваряше очи и когато се обърна към него, за да се любят бавно и мързеливо.

Сега, щом докосна косата ѝ, Сила се стресна, преди да се облегне и отпусне на ръката му.

— Харесва ми къщичката ти, готин.

— Радвам се. — Смяташе да се връща тук с нея, година след година.

Пръстите ѝ танцуваха по парапета, а след това ги сви в джобовете си.

— Не съм те питала купил ли си я или си я строил.

— Строиш я. Дори забих няколко пирона.

— Мъж с много таланти. Направо е жалко да си имаш такова местенце само за уикендите.

— Понякога се откъсвам за доста повече от един уикенд. А и родителите ми я използват от време на време.

— Така ли? Те в Денвър ли живеят?

— Колорадо Спрингс. — Той започна да разтрива вече напрегнатите мускули на раменете ѝ. — Ала те пътуват много. Не се задържат на едно място.

— Сигурно баща ти е бил разочарован, че не си се включил в семейния бизнес.

— Не. Сестра ми продължи традицията.

— Сестра ти ли? — хвърли поглед през рамото си тя. — Не знаех, че имаш сестра.

— Има много неща, които не знаеш. — Бойд целуна устните ѝ, когато видя, че са нацупени. — Невероятно борбена е. Твърда делова дама и железен юмрук. И е много по-добра, отколкото аз някога можех да бъда.

— Те не се ли притесняват, че си ченге?

— Едва ли мислят за това всеки ден. Вече са претръпнали — обясни той. — Ела вътре до камината.

Сила тръгна с него по задните стълби чак до кухнята.

— Ммм... На какво мирише така?

— Направих чили. — Бойд се приближи до плота, над който висяха медни съдове. Повдигна капака на тенджерата и подуши връщатата смес. — Ще е готово след около час.

— Можех да ти помогна.

— Няма нищо. — Той избра бутилка бордо от стойката с вина. — Ти ще сготвиш следващия път.

Тя си наложи да се усмихне.

— Значи си харесал специалитета ми с фъстъчено масло и сладко.

— Майка ми го правеше по същия начин. — Сила не беше сигурна дали майка му бе направила и един сандвич през живота си. Хората с толкова пари имаха цяла армия прислуга. Докато стоеше и се чувстваше глупаво, Бойд остави отворената бутилка на плота, за да подиша. — Няма ли да си свалиш палтото?

— О, да. Разбира се. — Тя го смъкна и го закачи на кукичка зад вратата. — Искаш ли нещо да свърша?

— Да. Да се отпуснеш.

— Но аз съм.

— Не си. — Той взе две чаши и ги огледа. — Не мога да разбера какво те напегна отново, Сила, ала този път ще го обсъдим. Защо не отидеш да седнеш пред камината. Сега ще донеса виното.

Ако успяваше да прочете мислите ѝ толкова лесно само след седмици, мислеше си тя, докато отиваше към хола, какво ли щеше да бъде след година? Седна на ниска възглавница пред огъня. Нямахте да мисли за година напред. Нито дори и за месец.

Когато Бойд влезе, Сила му се усмихна много по-ведро и посегна към виното.

— Благодаря. Добре че не съм попадала тук, преди да тръгна да си търся къща. Никога нямаше да си купя къща без камина.

Той мълчаливо седна до нея.

— Погледни ме — каза най-сетне. — Притеснена си, защото ще се връщаш на работа ли?

— Не — въздъхна тя. — Само малко. Имам ви пълно доверие с Тия и знам, че правите всичко по силите ви, но въпреки това съм уплашена.

— На мен имаш ли ми доверие?

— Вече ти казах, че ти имам — отвърна Сила, без да среща погледа му.

Бойд докосна с пръст бузата ѝ и я накара да го погледне.

— Не само като на ченге.

Тя се сви и отново погледна настрани.

— Не само като на ченге.

— Значи това е цялата работа — разбра той. — Фактът, че съм ченге.

— Това не ми влиза в работата.

— И двамата знаем, че не е вярно.

— Не ми е приятно — отвърна с равен глас Сила. — Не очаквам да ме разбереш.

— Напротив, мисля, че разбирам. — Бойд се облегна на един стол, загледан в нея, докато отпиваше вино. — Проверих някои неща, Сила, които са необходими за разследването. Няма да се преструвам, че това е била единствената причина да ги проверя.

— Какво искаш да кажеш?

— Проверих къде си расла, защото трябваше да те защитавам. А и да те разбера. Каза ми, че майка ти е била ченге. Не беше кой знае колко трудно да проверя какво се е случило.

Тя стисна чашата си с две ръце и се загледа напред в пламъците. След всичките тези години болката си бе останала.

— Значи натиснал си няколко копчета на компютъра и си открил, че майка ми е била убита. Част от рисковете на професията. Нали така се казва. Рискове на професията — повтори Сила с приглушен глас. — А това дали е включено в характеристиката на длъжността?

— Включено е — отвърна тихо той.

В очите ѝ проблесна страх, когато го погледна и отново извърна поглед.

— Да. Точно така. Сигурно е било част от работата ѝ да я застрелят един ден. Лошо и за баща ми. Той просто се оказал на неподходящото място в неподходящото време. Горкият нещастен случаен страничен наблюдател.

— Сила, нищо не е в черно и бяло по начина, по който ти го представяш. И нищо не е толкова просто.

— Просто ли? — Тя се изсмя и отметна косата от лицето си. — Не, думата е иронично. Ченге и обществен защитник, които случайно са съпрузи, работят заедно над някакъв случай. Никога не постигаха съгласие. Никога нямаха еднакво мнение за каквото и да било. Когато това се случваше, започваха да обсъждат да се разделят — отново и отново. Просто да пробват, поне така казваха. — Намръщи се замислено и погледна чашата с вино. — Май ми е свършило виното. — Без да отговори, Бойд ѝ наля. — Разбирам, че си чел официалния

доклад. — Сила разклати виното и след това отпи. — Водеха онзи нещастен боклук на разпит. По три обвинения — въоръжен грабеж, нападение и притежание на наркотици. Той настоявал адвокатът му да присъства по време на разпита. Говорел за споразумение с властите. Знаел е много добре, че никой няма да му предложи споразумение. Бил виновен по всички обвинения и светът щял да му се види черен. Двама били виновни за всичко или поне така си въобразявал. Адвокатът му и ченгето, което го спипало. — Изпита болка, все още я изпитваше, докато си спомняше и представяше случката, на която дори не бе присъствала, ала която толкова много бе променила живота ѝ. — Хванали онзи тип, който успял да го снабди с оръжие — каза тихо тя. — Все още си излежава присъдата. — Спря за момент и отпи, за да навлажни гърлото си. — И така, седели си те един срещу друг, все едно че били в нашата кухня, на нашата маса, и спорели по някакъв закон. Гаднярът измъкнал незаконно притежавания си пистолет, двадесет и втори калибър, и ги застрелял на място. — Сила отново погледна чашата си. — Много хора загубиха работата си покрай този случай. Родителите ми загубиха живота си.

— Няма да ти казвам, че ченгетата не умират погрешка, без нужда или без да има защо.

Когато го погледна, очите ѝ му казаха всичко.

— Добре. Аз пък не искам да слушам глупости от рода на това, колко горди трябва да бъдем от безкористните ни момчета в сини униформи. По дяволите, та тя ми беше майка.

Бойд не прочете доклада отгоре-отгоре. Беше се задълбочил. Във вестниците бяха нарекли случая срам и трагедия. Следствието бе продължило шест месеца, а когато приключило, осем служители били освободени или подменени.

Но извън сухите факти той си спомни снимката, приложена към доклада. Сила, лицето ѝ изпито от скръб, застанала до двата гроба, стиснала ръката на Дебора в своята.

— Ужасен начин да загубиш и двамата — каза Бойд.

Тя само поклати глава.

— Да. Обаче до голяма степен бях загубила майка си още в деня, когато постъпи в полицията.

— Досието ѝ е много впечатляващо — отбеляза небрежно той. — На жените не им е било лесно в онези години. А и семействата на

ченгетата винаги страдат.

— Ти пък откъде знаеш? — попита Сила. — Не си стоиш в къщи да чакаш някой да се прибере. От мига, в който бях достатъчно голяма, за да разбирам, все очаквах капитана й един ден да се появи на вратата, за да ми каже, че е мъртва.

— Сила, не можеш да прекараш целия си живот в очакване да се случи нещо лошо.

— Цял живот чаках майка си. Работата й винаги бе на първо място, преди татко, преди мен, преди Деб. Никога я нямаше, когато имах нужда от нея. — Тя дръпна ръката си, преди той да успее да я стисне. — Все ми беше едно дали ще направи сладки, или ще ми сгъне чорапите. Просто исках да е с мен, когато имах нужда от нея. Ала семейството й никога не стана толкова важно, колкото хората, на които се бе клела да служи и да брани.

— Може би просто е била погълната от кариерата си — подзе Бойд.

— Да не си посмял да я сравняваш с мен!

Той вдигна вежди.

— Нямах такова намерение. — Хвана ръката й, въпреки че Сила се дърпаше. — Но изглежда ти точно това правиш.

— Аз имах нужда от вниманието й. А до нея имаше семейство, хора, които я обичаха, които се нуждаеха от нея, ала тя нямаше време дори да ги забележи. Ченгетата не спазват работно време, повтаряше мама. Ченгетата не водят нормален живот.

— Не съм познавал майка ти и не мога да отговарям за избора, който е направила, но не смяташ ли, че е крайно време да оставиш всичко това в миналото и да продължиш да гледаш собствения си живот?

— Това и правя. Сторила съм необходимото и върша нещата, които винаги съм искала.

— И си уплашена до смърт от чувствата си към мене заради работата ми.

— Това не е просто работа като всяка друга — отвърна отчаяно Сила. — И двамата знаем, че не е просто някаква работа.

— Добре — кимна Бойд. — Това върша и това съм аз. Ще трябва да намерим начин, за да се справим с този проблем.

— Животът си е твой — отвърна предпазливо тя. — Не те карам да променяш нищо. Не смятам да се обвързвам с теб и не смятам да съжалявам.

— Благодаря — промълви тихо той и изпи виното си на един дъх.

— Искях да кажа, че можем да се държим разумно и да не усложняваме нещата.

Бойд остави чашата.

— Не.

— Какво не?

— Не искам да се държа разумно, а нещата вече са усложнени. — Той я погледна дълго и много сериозно. — Влюбен съм в теб. — Видя изумлението ѝ. То проблесна в очите ѝ, миг преди Сила да се овладее. Цветът изчезна от лицето ѝ. — Виждам, че си направо очарована — измърмори той. Стана, постави ново дърво в огъня и изруга, докато гледаше как искрите се разлетяха.

Тя си помисли, че бе най-добре да не мърда от мястото си.

— Любовта означава много, Бойд. Познаваме се само от две седмици, и то виж при какви обстоятелства. Мисля, че...

— Омръзна ми да мислиш за това или онова. — Той се обърна към нея. — Кажи ми какво изпитваш.

— Не знам. — Това беше лъжа, заради която щеше по-късно да се ненавижда. Беше ужасена. Беше изпълнена с възторг. У нея се сблъскаха съжаление и копнеж. — Бойд, всичко, което се случи, стана прекалено бързо. Сякаш нямах никакъв контрол над нещата, а това ме кара да се чувствам неуверена. Не исках да започвам връзка с теб, а ето че стана точно това. Не исках да изпитвам нищо към теб, ала въпреки това изпитвам чувства.

— Е, поне това успях да измъкна от теб.

— Не лягам с даден мъж само защото ме кара да тръпна.

— Става все по-добре. — Той се усмихна и повдигна ръката ѝ, за да целуне пръстите. — Значи аз те карам да тръпнеш и имаш и чувства. Тогава се омъжи за мен.

Сила се опита да си издърпа ръката.

— Не е време за шегички.

— Не се шегувах. — Очите му изведнъж станаха напрегнати. — Правя ти предложение да се оженим.

Тя чу как пламъците разместиха дървото зад решетката на камината. Забеляза новото езиче пламък, което хвърляше сянка върху лицето на Бойд. Ръката му бе топла и здраво държеше нейната, а той я чакаше да отговори. Сякаш всичкият ѝ въздух бе скрит някъде под сърцето. От усилието да си поеме дъх ѝ се зави свят.

— Бойд...

— Обичам те, Сила. — Очите му задържаха нейните и той я придърпа към себе си. — Обичам всяка частица от теб. — Бавно и настойчиво устните му се притиснаха към нейните. — Имам нужда само от някакви си петдесет-шейсет години, за да ти го докажа. — Устата му се спусна към гърлото ѝ, докато я полагаше на килима пред камината. — Нима искам прекалено много?

— Не... Да. — Тя се опитваше да избистри ума си и постави ръка на гърдите му. — Бойд, аз няма да се женя за никого.

— Напротив. — Той лекичко гризеше устните ѝ, а ръката му я галеше нежно и възбуждащо. — Просто трябва да свикнеш с факта, че ще бъде за мен. — После задълбочи целувката и ѝ се наслади, докато ръката на Сила не се отпусна и не се плъзна към гърба му. — Готов съм да те изчакам. — Устните му се извиха в усмивка, когато усети, че тя се опитва да му възрази. — Ден-два. Може дори седмица.

Сила поклати глава.

— Вече направих една грешка. Никога няма да я повторя.

Той улови брадичката ѝ толкова бързо, че я накара да отвори очи. В очите му личеше разпален жарък гняв, нещо необичайно за него и затова изключително опасно.

— Да не си посмяла да ме сравняваш с него! — Тя понечи да каже нещо, но пръстите му я стиснаха и я накараха да замълчи. — Да не си посмяла да сравняваш чувствата ми към теб с това, което другите са изпитвали.

— Не съм те сравнявала. — Сърцето ѝ биеше до гърдите му. — Причината е в мен. Грешката беше моя. Единствено моя. И никога няма да я повторя.

— За това са нужни двама, дявол го взел — нахвърли се Бойд върху нея вбесен, а веднага след това пое ръцете ѝ в своите. — Ако си решила да играеш по тези правила, добре тогава. Задай си един въпрос, Сила. Някой карал ли те е да се чувстваш така?

Той сведе устни към нейните за гореща, груба, отчаяна целувка, която я накара да се притисне към него. В знак на протест? Или може би удоволствие? Дори тя самата не можеше да прецени. В гърдите ѝ забушуваха чувства като десетки трепкащи звезди, направени от огън и светлина. Преди да успее да се отдръпне и да си поеме дъх, вече бе подета от бурята.

Не, искаше да изкрещи разумът ѝ. Никой. Никога. Само Бойд бе успял да разпали този глад и тази отчаяна нужда. Дори докато тялото ѝ се напрягаше до неговото, Сила се опитваше да си спомни, че не бе достатъчно просто да желаш. Както невинаги бе достатъчно да имаш.

Подгонен от ярост и разочарование, той притисна устните ѝ, а след това отново и отново. Ако можеше само в този момент да ѝ докаже, че всичко между тях бе нещо изключително, неповторимо. Тогава тя нямаше да мисли за друг, нито да си спомня. Щеше да е само той.

Реакцията ѝ го разтърси целия. Тихият безпомощен мъркащ звук, прозвучал в гърлото ѝ, го накара да потръпне. Пламъците, които бушуваха в гърдите му, изгаряха и поглъщаха всичко около себе си. Нежната страст, която бяха споделяли през нощта, бе заменена от див неутолим глад, който не остави място за любовни думи и ласкаво докосване.

Сила не искаше. Това бе нов, трескав ураган от чувства, който изискваше бързина и настояваше за силни страсти. *Побързай*. Тя откъсна ръце от него, за да махне ризата му. *Докосни ме*. И двамата простенаха, когато телата им се допряха. *Още*. С нов устрем Сила се превъртя върху него, за да обходи с устни тялото му. Ала и това не бе достатъчно.

Дъхът му излизаше накъсано, докато смъкваше дрехите ѝ, без да обръща внимание какво дърпа. Водеше го желанието. Да притежава. Ръцете му не спираха. Пръстите притискаха. Устата му поглъщаше.

Гъвкава като огън, тя се превъртя върху него. Лицето ѝ грееше като крехък порцелан на светлината от камината. Тялото ѝ се извиваше, великолепно в новооткритата власт, тръпнеше от страст, вибрираше, подкладено от настъпващата сила.

За миг Сила се надигна, подобно на магьосница, над него, ръцете ѝ се стрелнаха към косата, тя отметна глава назад, предаде се на неземното вълшебство. Тялото ѝ потръпна, а след това отново, докато

отделните експлозии в нея се разпростираха. Когато ахна, Бойд проникна в нея.

Изпълваше я докрай. Не само физически. Дори през омайващото удоволствие усещаше това. Той, единствено той бе открил ключа, за да отвори всяка частица от нея. Той, единствено той бе намерил брод към сърцето ѝ, към ума ѝ. И ето че някак си, без да се опитва, Сила също бе намерила път към неговото сърце.

Не искаше да го обича. Пресегна се към ръцете му и ги стисна. Не искаше да изпитва нужда от него. Отвори очи и го погледна. Знаеше, макар да не бе промълвила и дума, че Бойд четеше и разбираше всяка нейна мисъл. С въздишка, стаила в себе си и отчаяние, и удоволствие, тя се наведе и притисна устни в неговите.

Той усети вкуса и на желанието, и на страха ѝ. Беше решен да тласне още по-напред първото и да заличи второто. Обгърна я с ръце и наблюдаваше как очите ѝ се разширяват, забулени от удоволствие, неподвижни от страст. Пръстите ѝ се впиха в гърба му. Викът ѝ на удоволствие остана приглушен до устните му само секунди преди и Бойд да изпита върховното удоволствие.

Омотана в огромен халат, обута с вълнени чорапи, Сила пробваше чилито. Беше ѝ приятно да седи в топлата златиста светлина на кухнята, да се вира към снежното одеяло навън и да се вслушва в тихите стонове на вятъра, промъкващ се сред борове. Това я учуди, а също и чувството на съжаление, че уикендът бе почти към края си, но за това все още не беше готова да мисли.

— Е?

При въпроса на Бойд тя отмести поглед от прозореца. Той седеше срещу нея, косата му разрошена от пръстите ѝ. Също като нея бе само по халат и чорапи. Въпреки че нямаше кой знае какъв смисъл, на нея ѝ се стори, че вечерята бе също толкова интимна, колкото и любовните им ласки пред камината.

Малко притеснена, Сила отчупи парче от горещия хрупкав хляб в чинията. Страхуваше се, че Бойд отново ще повдигне въпроса за женитбата.

— Какво „е“?

— Как е чилито.

— Чи... О! — Тя гребна отново, без да е сигурна дали се чувства облекчена или разочарована. — Страхотно. Кое то е учудващо. — Отново изпълнена с безпокойство, Сила се пресегна за виното. — Бих решила, че човек в твоето положение си има готвач и сигурно не знае как се вари яйце.

— Моето положение ли?

— Искам да кажа, че ако аз можех да си позволя да наема готвач, никога нямаше да си правя труда да правя сандвичи.

Забавляваше го това, че тя се чувстваше неудобно от парите му.

— След като се оженим, можем да наемем, ако искаш.

Много внимателно Сила остави лъжицата.

— Няма да се ожения за теб.

Той се усмихна.

— Да се хванем ли на бас?

— Това не е игра.

— И още как. При това най-хубавата в града.

Тя издаде тих вопъл на раздразнение. Отново взе лъжицата и започна да почуква с нея по дървената маса.

— Типично мъжко отношение. Всичко е само една игра. Ти — Тарзан, аз — глупачка. — Смехът му я ядоса още повече. — Защо мъжете винаги си мислят, че са неустойими за една жена? Заради секса ли, или приятелството, или защото се грижат за дребните и незначителни неща в живота? О, Сила, ти имаш нужда от мен. О, Сила, единствено искам да се грижа за теб. Искам само да ти покажа какъв е животът.

Бойд се замисли за момент.

— Не си спомням някога да съм казвал нещо подобно. Доколкото си спомням, ти казах, че те обичам и че искам да се оженим.

— То е същото.

— Няма нищо общо. — Той продължи да се храни, без дори да трепне.

— Е, добре, не искам да се женя за теб, ала съм сигурна, че и това няма кой знае какво значение. Никога няма значение.

Той ѝ хвърли кратък заплашителен поглед.

— Предупредих те да не ме сравняваш с него. Говоря ти сериозно.

— Не говоря само за Пол. Дори не мислех за Пол. — След като отмести чинията настрана, тя скочи, за да си намери цигарите. — От години не се бях сещала за него преди всичко това. — Сила издуха нервно дима. — А ако искам да те сравнявам с други мъже, ще го правя.

Бойд изпи на един дъх виното си, а след това и нейното.

— Колко други са ти предлагали да се ожените?

— Десетки. — Това беше преувеличение, но тя не даваше пет пари. — Все някак успях да намеря сили, за да им откажа.

— Не си била влюбена в тях — изтъкна спокойно той.

— Не съм влюбена в теб. — В гласа ѝ се прокрадна отчаяние и напрегнатост, защото имаше смътното чувство, че и двамата са наясно, че лъже.

Бойд знаеше, ала въпреки това го заболя. Болката се загнезди като тъпо дразнещо драскане в стомаха. Той я пренебрегна и довърши чилито.

— Луда си по мен, О'Роарк. Просто си прекалено голям инат, за да си признаеш.

— Аз ли съм инат? — Едва потиснала вика си, Сила загаси цигарата. — Става ми смешно, когато тъкмо ти имаш нахалството да ми го кажеш. От деня, в който се запознахме, не си се вслушал нито веднъж, когато съм казвала „не“.

— Права си. — Погледът му проследи цялото ѝ тяло. — И нали виждаш докъде я докарах.

— Не ми се прави на толкова самодоволен. Няма да се ожения за теб, защото не искам да се женя, защото си ченге и защото си богат.

— Ще се ожениш за мен — отвърна Бойд, — защото и двамата знаем, че ще си нещастна без мен.

— Арогантността ти е несломима. Тя е също толкова дразнеща, също толкова жалка, колкото и безсмислените молби.

— Предпочитам самодоволството — реши накрая той.

— Знаеш ли, няма да си първият натрапник, от когото се налага да се отърва. — Сила грабна виното и започна да крачи. — В моята професия се научавах много бързо. — Тя се завъртя рязко и насочи пръст към него. — Същият си като онова момче, с което трябваше да се разправам в Чикаго. До този момент той води класацията по нахалство. Но дори и той не седеше с глупава усмивка. При него бяха

само цветя и стихове. И той беше същият инат. И в него бях влюбена. Ала не си го признавах. Имах нужда от него, за да се грижи за мен, да ме защитава, да запълни живота ми. — Сила се завъртя в кръг. — Какво нахалство. Преди ти да се появиш, си мислех, че едва ли има друг, който да му е равен. Преследваше ме в радиото — нареждаше тя. — Преследваше ме в апартамента. Дори ми изпрати годежен пръстен.

— Купил ти е годежен пръстен?

Сила спря да крачи, само за да го погледне предупредително.

— Не си вади погрешни изводи, готин.

Бойд се постара да запази гласа си равнодушен и незаинтересован.

— Каза, че ти е купил пръстен. С диамант ли?

— Не знам. — Тя отново прокара ръка през косата си. — Не съм го носила да го оценяват. Върнах го обратно.

— Как се казваше?

Сила махна небрежно с ръка.

— Дори не знам как успях да се отърва. Това, което искам да кажа, е...

— Попитах те за името му.

Той стана, докато задаваше въпроса. Тя отстъпи объркано назад. В този момент пред нея не беше просто Бойд. Беше ченгето.

— Аз... Беше Джон нещо-си. Макгил... Не, Макгилис, мисля. Виж, той беше само един досадник. Казах ти за него само защото...

— Не си работила с Джон Макгилис в Чикаго.

— Не съм. — Ядосана на себе си, Сила седна отново. — Отвлякохме се от темата, Бойд.

— Нали ти бях казал да ми разкажеш за всички, с които си имала връзка.

— Не съм имала връзка с него. Той беше още момче. Впечатлен от славата на една звезда, нещо такова. Слушал предаването и се поувлякъл. Направих грешката, че се държах мило с него и той ме бе разбрал погрешно. Най-накрая го поставих на мястото му и това е всичко.

— Колко време? — попита тихо Бойд. — Колко време те е притеснявал?

Тя започваше да се чувства все по-глупаво. Дори не си спомняше ясно лицето му.

— Около три или четири месеца.

— Три или четири месеца — повтори той. Хвана я за ръка и я изправи. — Преследвал те е три-четири месеца и ти не си ми го споменала.

— Дори не съм се сетила за него.

Бойд едва устоя на изкушението да я разтърси здраво.

— Искам да ми разкажеш всичко, което си спомняш за него. Всичко, което е казвал и правил.

— Не си спомням.

— По-добре си спомни. — Той я пусна и отстъпи назад. — Сядай.

Сила се подчини. Беше я разтърсил много повече, отколкото си мислеше. Опита се да се успокои, като си каза, че поне не се карат заради женитбата. Но ето че Бойд ѝ бе напомнил за нещо, за което не се бе сещала часове наред.

— Добре. Занимаваше се с нощното снабдяване на някакъв магазин и слушаше предаването. Обаждаше се по време на почивките си и понякога си говорехме. Пусках песните, които искаше. Един ден имаше излъчване на живо от някакво място, вече не си спомням къде точно, и той се появи. Стори ми се мило дете. На двадесет и три-четири. Хубав — започна да си спомня тя. — Имаше миловидно лице, което излъчваше доброта. Дадох му автограф. След това започна да ми пише писма и да ги изпраща в радиото. Имаше и стихотворения. Такива романтични, прочувствени. Никакви намеци.

— И какво?

— Бойд, всъщност...

— И какво?

Сила изруга тихо.

— Когато разбрах, че е хлътнал прекалено много, се отдръпнах. Покани ме да излезем и аз отказах. — Вече притеснена, тя изду бузи и въздъхна. — На два пъти ме причака на паркинга след края на смяната. Никога не ме е докосвал. Не се страхувах от него. Беше толкова нещастен, че го съжалявах, а това се оказа друга грешка. Той ме разбра погрешно. Сигурно ме е проследил до нас след работа, защото започна да се появява в апартамента. Оставяше ми цветя, пъхаше бележки под вратата. Детска работа — настоя Сила.

— Някога настоявал ли е да влезе?

— Никога не се е натрапвал по този начин. Вече ти казах, че беше напълно безобиден.

— Разкажи ми още.

Тя разтърка лицето си с длани.

— Само ми се молеше. Казваше, че ме обича, че винаги ще ме обича, и че ни е писано да сме заедно. Все повтаряше, че знае, че и аз го обичам. Ставаше още по-зле. Когато се обаждаше, започваше да плаче. Заплашваше, че ще се самоубие, ако не се оженим. Тогава станах жестока. Чувствах, че трябва да бъда жестока с него. Вече бях приела работата в Денвър. Няколко седмици след историята с пръстена се преместихме.

— Търсил ли те е, откакто си в Денвър?

— Не. И не е той човекът, който се обажда. Ще му позная гласа. Освен това никога не ме е заплашвал. Никога. Беше обсебен от мен, ала никога не е бил агресивен.

— Ще проверя. — Бойд стана и й подаде ръка. — Хайде, трябва да поспиш. Тръгваме утре рано.

Сила не можа да заспи. Бойд също. И двамата лежаха в мрака, потънали в мълчание. Още един човек остана буден през нощта.

Той запали свещите. Новите, които купи този следобед. Фитилите им бяха бледи като луната. Потъмняха в мига, в който поднесе кибритената клечка към тях. Отпусна се на леглото, притиснал снимката към голите си гърди, към татуираните там пресечени остриета на ножовете.

Въпреки че ставаше късно, остана буден. В гърдите му кипеше ярост. Ярост и омраза. До него долитаха гласове от радиото, но гласът на Сила го нямаше.

Беше заминала. Знаеше, че бе с онзи мъж и сигурно вече му се бе отдала. Нямаше никакво право да постъпва така. Тя принадлежеше на Джон. На Джон и на него.

Беше красива, точно както Джон я бе описал. Имаше измамно мили очи. Ала той знаеше истината. Тя бе жестока. Зла. Заслужаваше да умре. Почти с истинска любов той докосна ножа, оставен до него.

Ще я убие точно както го бяха учили. Бързо и чисто. Но той знаеше, че в това щеше да намери недостатъчно удовлетворение.

Искаше му се първо да страда. Искаше да я чуе как се моли. Също както Джон се беше молил.

Когато умре, ще бъде с Джон. Най-сетне брат му ще почива в мир. И той също.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Парното в участъка работеше на пълни обороти, Бойд също. Докато екипът по поддръжката се опитваше да поправи развалената инсталация, той се бе заровил в папките. Отдавна вече бе свалил сакото си. Кобурът с препаските бе сложен върху тениска с емблемата на полицейския участък в Денвър, захабена от пране. Отвори един от прозорците в залата за събрания, за да остави режещия вятър отвън поне малко да измести топлината, която бълваше парното.

Две от висящите дела бяха почти приключени, а Бойд току-що бе научил нещо ново във връзка със случая на изнудване, над който двамата с Алтия работеха от седмици. В края на седмицата му предстоеше явяване в съда и трябваше да се подготви. Имаше и доклади за архивиране, трябваше да звъни по телефона, но вниманието му бе насочено към О'Роарк, Присила А.

Опита се да не обръща внимание на капчиците пот, които се стичаха по гърба му, докато четеше досието на Джим Джексън, който водеше нощния блок в радио КИП. Написаното го заинтригува и подразни.

Сила дори не си беше направила труда да спомене, че бе работила с Джексън и преди, в Ричмънд. Не беше казала, че колегата ѝ е бил уволнен за пиянство по време на работа. Не само че бе излъчвал откъслечни потоци от собствените си мисли и впечатления, ами бе започнал да допуска грешки в ефир и да отблъсква аудиторията от радиото. Лоша работа.

Беше загубил жена си, дома си и първокласното си място на водещ сутрешно предаване и програмен директор във втората по значимост радиостанция в Ричмънд, която излъчваше най-слушаните четиридесет хита.

След уволнението на Джексън Сила бе поела задълженията му на програмен директор. Само след шест месеца радиостанция номер две се бе превърнала в номер едно. Джексън бе арестуван за пиянство и създаване на безредици.

Когато Алтия влезе в залата с две леденостудени кутийки сода, Бойд хвърли на масата досието на Джексън. Без да каже нищо, тя подаде едната на Бойд, надигна другата и тогава погледна досието.

— Чист е, като изключим безредиците и пианството — отбеляза Алтия.

— Отмъщението е доста срещано явление след подобни прояви. Може и да я смята за виновна, след като го е изместила в Ричмънд и го е надминала по успехи. — Бойд също отпи от бързо затоплящата се сода. — В Денвър работи само от три месеца. Директорът на радиото в Ричмънд твърди, че Джексън е бил доста разстроен, когато са го освободили. Доста заплахи е отправил и обвинил Сила, че му е взела мястото. Освен това да не забравяме, че има проблеми с пиенето и натрупалата се омраза.

— Да го извикам ли на разпит?

— Да. Трябва да го разпитаме.

— Добре. Защо не повикаме двамата тогава? — Тя изтегли досието на Ник Питърс. — Това момче ми изглежда напълно безобидно. Но пък съм излизала с безобидни на вид момченца, а после едва съм успявала да си отърва кожата. Ама той дори не излиза с момичета. — Тия свали тюркоазното си ленено сако и внимателно го закачи на облегалката на стола. — Доколкото разбирам, посещава някои от лекциите, на които ходи и Дебора. През уикенда тя ми каза, че непрекъснато я разпитвал за Сила. Все лични неща. Какви цветя харесва. Кой е любимият ѝ цвят. Дали излиза с някого. — Тия бръкна в джоба на ризата си и извади пликче желирани бонбони. Внимателно и след дълго размишление извади един жълт бонбон. — Очевидно е бил разочарован, когато Дебора споменала, че Сила е била женена. Дебора не се замислила тогава. Просто решила, че е странен. Ала явно доста се е притеснила, за да го спомене през уикенда. Готино хлапе е тя — вметна Алтия. — Много умна. И напълно предана на Сила. — Тя се поколеба. — Докато бяхме заедно, ми разказа за родителите им.

— Нали вече проверихме как стоят нещата там.

— Да, знам. — Алтия взе един молив, повъртя го в ръка и отново го остави. — Дебора е преценила, че си подходящ за сестра ѝ. — Тя изчака Бойд да вдигне поглед. — Аз пък се чудя дали сестра ѝ е подходяща за теб.

— Мога и сам да се грижа за себе си, партньоре.

— Прекалено увлечен си, Бойд — понижи глас Тия, въпреки че едва ли думите ѝ щяха да се чуят през затворената врата и сред шума навън. — Ако капитанът знаеше колко си хлътнал, сигурно веднага щеше да те свали от случая. И то с право.

Бойд отблъсна стола си назад и я погледна. Познаваше лицето ѝ не по-зле от своето. В гърдите му се надигна негодувание, но той успя да го потисне.

— Все едно, Тия, мога да си върша работата. Ако имах някакви съмнения, сам щях да се оттегля.

— Сериозно?

Очите му се присвиха.

— Да, щях. Първата ми грижа е да се опази обекта. Ако искаш да говориш с капитана, имаш това право. Ала, така или иначе, ще продължа да се грижа за Сила.

— Накрая ти ще бъдеш нараненият — промърмори тя. — По един или друг начин.

— Това си е моят живот и проблемът си е мой.

Гневът, който се бе надявала да обуздае, излезе на повърхността.

— По дяволите, Бойд, не си ми безразличен. Съвсем друго беше, докато се омайваше от гласа ѝ. Тогава изобщо не го приемах като проблем, дори и след като се запознахте и прехвърчаха няколко искри. Но сега говорим за нещо сериозно като брак и много добре знам, че си напълно сериозен. Тя е в беда, Бойд. Тя самата носи беди.

— Двамата с теб сме назначени, за да я пазим от бедите. Що се отнася до останалото, то си е моя работа. Затова, Тия, моля те, спести ми съветите си.

— Така да бъде. — Твърде ядосана, тя отвори ново досие. — Боб Уилямс, Щурия Боб, е толкова чист, че направо скърца. Не успях да открия никаква връзка със Сила, освен в работата. Бракът му е добър, ходи на църква, членува към младежката гражданска организация, а през последните две седмици придружава жена си на курсовете по безболезнено раждане.

— Нищо не излезе от сутрешните водещи. — Бойд отпи нова глътка сода и му се прииска вместо нея да имаше леденостудена бира.

— Радио КИП се оказва едно голямо задружно семейство.

— Така излиза — измърмори той. — Харисън изглежда доста стабилен, ала все още го проверявам. Нали той я е наел. Дълго я

убеждавал и ѝ предложил значително увеличение на заплатата плюс някои премии, за да я принуди да се премести в Денвър и радио КИП.

С изключително внимание Алтия си избра червен желиран бонбон.

— Ами онзи Макгилис?

— Чакам да ми се обадят от Чикаго. — Бойд отвори нова папка. — Остава и чистачът. Били Ломъс. Ветеран от войната, „Пурпурно сърце“ и „Сребърна звезда“ от Виетнам. Изкарал е две назначения там, преди да го ранят в крака. Изглежда е самотник. Никога не остава на едно място за повече от около година. Преди няколко години се появява за малко в Чикаго. Няма нито семейство, нито близки приятели. Преди четири месеца се установил в Денвър. Като дете бил в най-различни приемни семейства.

Алтия не вдигна поглед.

— Горкият.

— Да. — Той се вгледа в наведената ѝ глава. Малцина знаеха, че Алтия Грейсън е била прехвърляна от едно приемно семейство на друго като дете. — Май няма да ни се усмихне късметът в радиото.

— Не. Може пък нещо да излезе при Макгилис. — Когато вдигна глава, лицето ѝ бе спокойно, а гласът — равен. Само човек, който я познаваше много добре, би могъл да разбере, че все още бе ядосана. — С Джексън ли да започнем или с Питърс?

— С Джексън.

— Добре. Първо ще опитаме по лесния начин. Ще му звънна и ще го помоля да дойде.

— Благодаря ти, Тия — добави Бойд, преди още да бе станала. — Трябва сама да го изпиташ, за да ме разбереш. Не мога да си затворя очите за чувствата и не мога да обърна гръб на онова, за което са ме обучавали.

Тя само въздъхна.

— Внимавай какво правиш, партньоре.

Това и смяташе да направи. И докато внимаваше, щеше да пази и Сила. За нея това няма голямо значение, мислеше си той, докато прелистваше досиетата. От мига, в който ѝ каза, че я обича, тя се стареше да се отдръпне.

Поне не се страхува от мен, мислеше си Бойд. Страхува се от себе си. Колкото повече се задълбочаваха чувствата ѝ към него,

толкова повече се страхуваше да си го признае. Странно, но никога не бе предполагал, че ще има нужда да чуе онези думи. А ето че искаше да ги чуе. Повече от всичко на света желаше Сила да го погледне и да му признае, че го обича.

Една усмивка, едно докосване, един стон в нощта — това не му беше достатъчно. Не и със Сила. Искаше обвързването, обещанието, устното отдаване. Две думи, мислеше си той. Толкова простички, изречени с такава лекота, дори понякога прекалено лесно, и въпреки това променяха живота на хората.

Тя нямаше да ги изрече лесно. Ако те изобщо някога изплуваха сред съмненията, неувереността и страха да не бъде наранена, Сила щеше да ги изрече с цялото си сърце, реши Бойд. И след това никога нямаше да ѝ позволи да си ги оттегли.

За момента се налагаше да остави на втори план собствените си желания и нужди и да си остане ченге. За да я опази, се налагаше да бъде това, от което тя най-много се страхуваше. Заради нея не можеше да си позволи още отсега да мисли къде ще ги отведе животът, след като приключат случая.

— Бойд? — Алтия пъкна глава през откренатата врата. — Джексън идва.

— Добре. Трябва да хванем Питърс, преди да тръгне за радиото. Искам да... — Той прекъсна, когато телефонът до него звънна. — Флечър. — Вдигна ръка и махна на Алтия да влезе. — Да. Благодаря ви, че проверихте. — Бойд закри слушалката с длан за момент. — Полицейското управление в Чикаго. Точно така — продължи разговора той. — Джон Макгилис. — Взе един молив и започна да записва. Изведнъж спря по средата на някаква дума и пръстите му стиснаха молива. — Кога? — Ругатнята му бе доста цветиста, ала я изрече тихо. — А някой от семейството? Оставил е бележка? Можете ли да я изпратите по факса? Точно така. — На кубчето с бележки написа с главни букви: САМОУБИЙСТВО.

Без да казва нищо, Алтия приседна с едното си бедро на масата.

— Всичко, което можете да ми изпратите. Сигурни ли сте, че няма брат? Не. Много благодаря, сержант. — Бойд затвори и почука с молива по листа. — Майната му.

— Сигурно ли е, че това е същият Макгилис? — попита тя.

— Да. Сила ми каза всичко, което знаеше за него, и ми го описа. Същият е. Самоубил се преди почти пет месеца — въздъхна той. — Прерязал си вените с ловджийски нож.

— Всичко се връзва, Бойд — облегна се назад Алтия, за да надникне в бележките му. — Каза, че Макгилис бил луд по Сила, че заплашвал със самоубийство, ако не отвърне на чувствата му. Онзи по телефона я обвинява за смъртта на брат си.

— Макгилис няма брат. Единствено дете е. Жива е само майка му.

— Брат може да бъде и определението за най-добър приятел.

— Може и да си права. — Той знаеше, че нещата се връзват. Притесняваше се само как ще реагира Сила. — Полицията в Чикаго ни оказва съдействие. Ще ни изпратят всичката информация, с която разполагат. Но все си мисля, че може би си струва да прескочим на изток. Може и да научим нещо от майката.

Алтия кимна.

— Ще кажеш ли на Сила?

— Да, ще ѝ кажа. Първо ще поговорим с Джексън и Питърс, за да проверим дали няма някаква връзка с Макгилис.

В другия край на града Сила се втурна от банята към телефона. Искаше ѝ се да е Бойд. Искаше ѝ се да чуе от него, че Джон Макгилис е в Чикаго и продължава да реди щандовете в супермаркета. От косата ѝ още капеше вода, когато се обади.

— Ало.

— Спа ли с него? Остави ли го да те докосва?

Мокрите ѝ ръце се разтрепериха на слушалката.

— Какво искаш?

— И на него ли му обеща нещата, които си обещавала на брат ми? Той знае ли, че си курва и убийца?

— Не съм. Не разбирам защо...

— И той ще трябва да умре.

Усети как се вледенява. Страхът, който си мислеше, че се бе научила да обуздава, я сграбчи.

— Не! Бойд няма нищо общо с това. Това е между мен и теб, така, както каза още в самото начало.

— Сега и той е замесен. Сам е направил този избор, както и ти сама си избрала съдбата си, когато уби брат ми. Когато приключи с него, ще дойда и за теб. Помниш ли какво смятам да сторя с теб? Нали помниш?

— Не е нужно да нараняваш Бойд. Моля те. Много те моля, ще направя всичко, което пожелаеш.

— Разбира се, че ще го направиш. — Смяхът му прозвуча продължителен, зловещ и доволен. — Ще направиш всичко.

— Моля те. Не го наранявай. — Тя продължи да крещи в слушалката дълго след като връзката бе вече прекъсната. В гърлото ѝ се надигна ридание, Сила блъсна слушалката в апарата и се втурна към спалнята, за да се облече.

Трябваше да говори с Бойд. Да се срещне с него лице в лице. Да се увери, че няма да бъде наранен. Трябваше да го предупреди, мислеше трескаво тя. Не биваше, не можеше да загуби още един от хората, които обичаше.

Все още с мокра коса Сила се стрелна надолу по стълбите и отвори входната врата със замах. Едва не събори Ник Питърс.

— О, господи. — Ръцете ѝ се притиснаха към гърдите. — Ник.

— Извинявай. — С треперещи пръсти той нагласи очилата си. — Не исках да те уплаша.

— Трябва да вървя. — Тя вече ровеше в чантата си за ключовете. — Той се обади. Трябва да намеря Бойд. Трябва да го предупредя.

— Почакай малко. — Ник вдигна ключовете, които бе изпуснала. — Не си в състояние да караш.

— Трябва да отида при Бойд — повтори отчаяно Сила и сграбчи Ник за палтото. — Той каза, че ще го убие.

— Съвсем си се побъркала по това ченге — сви устни Ник. — На мен ми се струва, че той и сам може да се грижи за себе си.

— Не разбирам — започна тя.

— Аз пък разбирам. Разбирам много добре. Ти замина с него. — Обвинителната нотка я учуди и притесни толкова много, че Сила погледна към полицейската кола, спряла до тротоара. След това се овладя. Беше глупаво, пълна глупост, да се страхува от Ник.

— Ник, извинявай, ала точно сега нямам време, за да говорим. Ще го обсъдим по-късно, в радиото.

— Напуснах — изръмжа той. — Напуснах тази сутрин.

— Така ли? Но защо? Справяше се толкова добре. Щеше да имаш чудесно бъдеще в КИП.

— Ти дори не знаеш — заяви с горчивина Ник. — И пет пари не давах.

— Напротив. — Когато посегна да докосне ръката му, той рязко се отдръпна.

— Остави ме да се правя на глупак заради теб.

О, господи, нали не се случваше отново? Тя поклати глава.

— Ник, недей.

— Дори не ме допускаше наоколо, а след това той се появи и всичко приключи, преди дори да си ми позволила да започна. Сега ме викаха в полицията. За да ме разпитат. — Устните му трепереха. — Мислят си, че аз съм този, който ти звъни.

— Сигурно има някаква грешка.

— Как можа — изкрещя Ник. — Как можа да повярваш, че мога да те нараня? — Той пусна ключовете в ръката ѝ. — Просто минах, за да ти кажа, че няма нужда да се притесняваш, защото повече няма да те безпокоя.

— Ник, моля те. Почакай.

Той вече крачеше към колата си. Дори не се обърна.

Коленете ѝ бяха омекнали и Сила се приведе. Разбра, че има нужда от минутка. Само една минута, за да се овладее, преди да се качи зад волана.

Как е могла да бъде толкова глупава, толкова сляпа, та да не разбере, че става въпрос за гордостта и самочувствието на Ник? Сега го беше наранила само защото не бе знаела за чувствата му. Все някак трябваше да се оправи с тази какофония, в която се бе превърнал животът ѝ. След това идваше ред и на промените.

Вече по-спокойна, тя се изправи, заключи внимателно вратата и се упъти към колата си.

Мразеше полицейските участъци. Беше ги намразила още от първия път. Пръстите ѝ шаваха нервно по ръбчетата на пластмасовата карта за посетители, докато вървеше по коридора. Подът скоро бе мит и Сила долови мириса на препарат с боров ароматизатор и вечния аромат на кафе.

Навсякъде звъняха телефони. Непрестанният рязък порой от звуци понякога бе прекъсван от по-силен глас, извисил се до крясък, който след това се сливаше с околния шум. Тя мина през някаква врата, за да се насочи към сърцето на шума и да огледа стаята, където бе попаднала.

Бе различно от очукания участък, в който бе работила майка ѝ. И където бе умряла. Тук имаше повече място, по-малко мръсотия и няколко компютърни терминала. Звукът от пръсти, почукващи по клавишите, не секваше.

Навсякъде седяха мъже и жени, свалили саката си, с влажни от пот ризи, въпреки че навън бе ветровито и едва двадесет и три градуса.

На една пейка наблизо млада жена люлееше в ръцете си ревливо бебе, а някакъв полицай се опитваше да го успокои, като подрънкваше с чифт белезници. В другия край на стаята младо момиче, едва навлязло в юношеските си години, диктуваше информация на спретната жена полицай в джинси и пуловер. По лицето на момичето се стичаха сълзи.

В този момент спомените на Сила се върнаха.

Спомни си как седеше в един ъгъл на управлението, много по-малко, много по-задушно, много по-неугледно в сравнение с това. Тогава беше на пет или на шест, а детегледачката се бе обадила, че няма да дойде заради стомашно неразположение. Майка ѝ я взе със себе си на работа. Имала доклад, който не търпял отлагане. Тогава Сила седна в един ъгъл с куклата в ръка и някаква книжка, заслушана в звъна на телефоните и нестихващите гласове. Чакаше майка ѝ да я отведе обратно вкъщи.

Там имаше и апарат за охлаждане на вода, спомни си тя. Имаше и вентилатор, закачен на тавана. Седеше и наблюдаваше мехурчетата във водата и бавното въртене на перките. Часове наред. Майка ѝ напълно я бе забравила. Докато накрая, изглежда заразена със същия вирус като детегледачката, Сила повърна всичко, което бе яла на закуска.

С трепереща ръка тя изтри овлажнялото си чело. Споменът е толкова стар, каза си. И това съвсем не бе всичко. След като ѝ прилоша, майка ѝ я почисти, прегърна я, отведе я в къщи и не се отдели от нея целия ден. Не беше справедливо да си спомня само лошите моменти.

Ала сега толкова ясно си спомняше гаденето, студената пот и колко нещастна се чувстваше, докато бе изоставена и забравена.

В този момент го видя да излиза от една стая. Тениската му бе цялата мокра отпред. Зад него вървеше Джексън, шапката му на място, лицето лъснало от пот и притеснение.

Джексън я забеляза пръв. Пристъпи нерешително към нея, а след това спря и сви рамене. Сила не се колеба. Тя пристъпи към него и пое ръката му в своята.

— Добре ли си?

— Разбира се. — Той отново сви рамене, но пръстите му здраво стиснаха нейните. — Просто трябваше да изясним някои неща. Нищо страшно.

— Извинявай. Виж, ако искаш да поговорим, би ли ме изчакал.

— Не, всичко е наред. Честна дума. — Джексън вдигна ръка, за да си нагласи шапката. — Като сгафиш веднъж, след това си плащаш цял живот.

— О, Джим.

— Ей, аз се справям добре — усмихна ѝ се бързо той. — Ще се видим довечера.

— Разбира се.

— Много ви благодаря за сътрудничеството, господин Джексън — вметна Алтия.

— Вече ви казах, ще направя всичко по силите ми, за да помогна на Сила. Задължен съм ти — обърна се към О'Роарк той и я прекъсна, преди да успее да поклати глава. — Наистина съм ти задължен — повтори Джексън, а след това се отправи през стаята към вратата.

— Можех сама да ви кажа, че си губите времето с него — заяви Сила.

Бойд само кимна.

— Можеше да ни кажеш много неща.

— Може би. — Тя му обърна гръб. — Искам да говоря и с двама ви.

— Добре. — Той посочи към залата за събрания. — Тук е малко по-тихо.

— Искаш ли нещо студено за пиене? — запита Алтия, преди да седнат. — Мисля, че най-сетне са поправили парното, ала тук продължава да е като в пещ.

— Не, благодаря. Няма да се бавя. — Сила седна, Алтия се настани срещу нея, а Бойд се отпусна на централното място. Постара се да подбере думите си много внимателно. — Мога ли да попитам защо сте извикали Джексън?

— Работили сте заедно в Ричмънд — отвърна Бойд и побутна едно от досиетата. — Имал е проблеми с пиенето и затова са го уволнили, а ти си поела работата му. По онова време не е бил очарован.

— Не, не беше.

— Защо не ни каза това, Сила?

— Не съм помисляла дори за него. — Тя вдигна ръка. — Честна дума, дори не съм се сетила. Беше толкова отдавна, а Джексън е много променен. Сигурно ви е казал, че повече от три години вече посещава сбирките на Анонимните алкохолици. Докато работех в Чикаго, дойде да ме види. Искаше да ми каже, че не ме обвинява за онова, което се бе случило. Опитваше се отново да сложи живота си в ред.

— Ти си му уредила работата в радио КИП — добави Бойд.

— Казах няколко добри думи за него — отвърна Сила. — Аз не назначавам хора. Беше ми приятел и имаше нужда някой да му подаде ръка. Сега не близва и капка. Джексън е един от най-добрите. И не би наранил и муха.

— Само че когато е пиян, чупи барове, заплашва жени и се блъска с колата си в телефонни будки.

— Това беше много отдавна — отговори Сила в старанието си да остане спокойна. — А важното сега е, че не пие. Има неща, които човек трябва да забрави и да прости.

— Точно така. — Той я наблюдаваше внимателно. — Има такива неща.

Тя отново си помисли за майка си и за онзи болезнен спомен в чакалнята на полицията.

— Всъщност не съм дошла, за да си говорим за Джексън. Отново ми се обади у дома.

— Знаем. — Гласът на Алтия бе рязък и професионален. — Предадоха ни информацията.

— Значи знаете какво ми е казал. — След като не откри никакво съчувствие в погледа на Алтия, Сила се обърна към Бойд. — Сега вече

и теб те е набелязал. Знае, че имаш връзка с мен и те е въвлякъл в налудничавите си планове, каквито и да са те.

— Проследили са обаждането до друга кабина на няколко пресечки от къщата ти — започна Бойд.

— Ти май не чу какво казах! — Тя удари с юмрук по масата и моливите подскочиха. — Той ще се опита да те убие и теб.

Бойд не протегна ръка, за да я успокои. В този момент чувстваше, че Сила има нужда от него като професионалист, а не като любим.

— Тъй като те защитавам, той щеше да се опита така или иначе. Нищо не се е променило.

— Всичко се е променило — избухна тя. — За него няма значение дали си от полицията или не, а само че имаш връзка с мен. Искам да оставиш този случай. Искам да те преместят на друг случай. Не желая да припарваш до мен, докато това не приключи.

Бойд смачка една пластмасова чаша в ръката си и я запокити към кошчето за боклук.

— Я не ставай смешна!

— Не съм смешна. Просто съм практична. — Сила се обърна към Алтия, в очите ѝ бе стаена молба. — Поговори с него. Теб ще те послуша.

— Съжалявам — каза след малко тя. — Съгласна съм с него. И двамата имаме работа, която трябва да вършим, в момента това си ти.

В отчаянието си Сила се нахвърли върху Бойд.

— Сама ще отида при капитана ти.

— Той вече е уведомен за обаждането.

Тя скочи.

— Ще му кажа, че спя с теб.

— Седни, Сила.

— Ще настоявам да те свали от този случай.

— Седни — повтори Бойд. Гласът му все още беше тих, но този път тя се подчини и се отпусна на стола. — Можеш да отидеш при капитана и да поискаш друг. Той ще ме свали от случая и тогава ще си върна значката.

Сила рязко вдигна глава.

— Не ти вярвам.

— Пробвай тогава.

Тя усети, че Бойд говори прекалено спокойно. И твърде решително. Също като тухлена стена, помисли си отчаяно Сила. Да се опитва да му обясни нещо, докато бе в подобно състояние, беше безсмислено.

— Бойд, не разбираш ли, че няма да го понеса, ако нещо ти се случи?

— Да — отвърна бавно той. — Мисля, че разбирам. Значи и ти трябва да разбереш, че не мога да си стоя спокойно, след като става въпрос за теб.

— Точно така. — Тя се разпали достатъчно и хвана ръцете му. — Ти си уязвим. Изслушай ме. — В отчаянието си притисна ръцете му към бузата си. — В продължение на осем години съм се чудила дали ако е имало някой с майка ми в онзи ден, някой друг, освен баща ми, дали тя е нямало да реагира по-бързо и по-навреме. Дали е нямало да бъде по-концентрирана. Не ме карай да си задавам този въпрос и за теб до края на живота си.

— Майка ти не е била подготвена. А аз съм.

— Май каквото и да кажа няма да ти промени мнението.

— Не, няма. Обичам те, Сила. Един ден, много скоро, ще трябва да се научиш да приемаш това. Междувременно се налага да ми вярваш.

Тя отдръпна ръка и я сви на скута си.

— Значи няма какво друго да си кажем.

— Точно така. — Бойд придърпа някаква папка. Вече е притеснена, помисли си той. Вече е като кълбо от нерви. Ала не можеха да си позволят да изчакват. — Джон Макгилис.

Сила усети настъпващото главоболие и притисна длани до очите си.

— Какво за него?

— Мъртъв е.

Тя бавно свали ръце.

— Мъртъв? — повтори безизразно. — То той бе още дете. Сигурен ли си, че става въпрос за същия човек?

— Да. — Мъжът у него искаше да й спести това. Ченгето знаеше, че не може. — Самоубил се е преди пет месеца.

За момент Сила само го гледаше. Лицето ѝ пребледняваше постепенно, докато накрая стана като восъчна маска.

— О, господи. Боже господи. Той... Той заплашваше, но аз не предполагах...

— Бил е много лабилен, Сила. Още от четиринадесетгодишен ходел непрекъснато на терапия. Имал неприятности с майка си, в училище, с връстниците си. Два пъти преди това се опитвал да се самоубие.

— Ала той беше толкова спокоен. Полагаше такова старание, за да ме... — Тя спря и стисна очи. — Самоубил се е, след като съм напуснала Чикаго, за да дойда тук. Точно както казваше, че ще направи.

— Бил е разстроен — допълни внимателно Алтия. — Много разстроен. Година преди теб е имал връзка с някакво момиче. Когато тя сложила край, той се нагълтал с барбитурати. Известно време лежал в клиника. Няколко седмици след изписването се свързал с теб.

— Бях жестока с него. — Сила мачкаше чантата си. — Много жестока. Но тогава си мислех, че това е единственият начин. Знаех, че ще се чувства наранен, че известно време ще ме мрази, а след това ще си намери някое мило момиче и... Само че не е станало така.

— Няма да ти казвам, че вината не е твоя, защото си достатъчно умна сама да прецениш. — В гласа на Бойд напълно умишлено нямаше и следа от съчувствие. — Каквото е направил Макгилис, го е сторил сам. Ти си била просто извинението.

Тя потръпна бързо и неволно.

— За мен не е толкова лесно. Аз не живея със смъртта по начина, по който вие го правите.

— Никога и за никого не е лесно. — Той отвори папката. — Ала тук имаме по-важни неща, а в момента ние трябва да направим връзката между Макгилис и мъжа, когото преследваме.

— Значи наистина мислиш, че заради Джон ме заплашват?

— Това е единственото обяснение. Сега искам да ни кажеш всичко, което си спомняш за него.

Сила остави вече смачканата чанта и внимателно преплете пръсти на масата. Съвсем ясно повтори всичко, което му беше разказала преди.

— Виждала ли си го с някого? — попита Бойд. — Някога говорил ли ти е за приятелите си, за семейството?

— Винаги беше сам. Както вече ти казах, обикновено се обаждаше в радиото. Не го бях виждала седмица. След като най-сетне се видяхме, той говореше само за чувствата си към мен. Как искал да сме заедно. — Пръстите ѝ се стегнаха. — Изпращаше ми бележки, цветя. Малки подаръчета. Това не е съвсем необичайно за запалени почитатели. Понякога си измислят и фантазират за връзка с диджеите. Но когато разбрах, че това не бе... — Тя прочисти гърлото си. — Не бе един от обичайните перковци, нали разбирате какво искам да кажа.

Бойд кимна и продължи да записва.

— Продължавай.

— Бележките му станаха по-лични. Нищо сексуално, само обясняваше за чувствата си. Единственият случай, когато стана неузнаваем, беше, когато ми показва татуировката си. На гърдите му бяха изрисувани ками. Беше доста нетипично за него. Казах му, че ми се струва глупаво да си бележиш тялото по такъв начин. Бяхме на паркинга. Чувствах се уморена и раздразнена, а това момченце си беше разкопчало ризата, за да ми показва глупавата си татуировка. Разстрои се много, че не съм я харесала. Много се ядоса, наистина. Тогава за пръв път го видях побеснял. Каза ми, че щом е достатъчно хубава за брат му, трябва да е достатъчно хубава и за мен.

— Брат му ли? — повтори Бойд.

— Точно така.

— Той не е имал брат.

Сила престана да чупи пръсти.

— Напротив. Споменава го е няколко пъти.

— А по име?

— Не — поколеба се тя и се замисли. — Не е — повтори, вече по-уверена. — Само каза, че брат му живеел в Калифорния. Не го бил виждал няколко месеца. Искаше да ни запознае. Нещо такова.

— Не е имал брат. — Алтия обърна досието към себе си, за да прегледа заглавната страница. — Бил е единствено дете.

Сила поклати глава.

— Значи си е измислял.

— Не е. — Бойд се отпусна на стола и погледна първо към партньорката си, а след това и към Сила. — Според мен мъжът, когото преследваме, не е плод на въображението на Джон Макгилис.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Главата ѝ пулсираше в монотонен неспирен ритъм, от който ушите ѝ бучаха. Беше се насъбрало прекалено много, за да успее да го асимилира наведнъж. Телефонното обаждане, посещението на Ник, спомените от полицейския участък, самоубийството на Джон Макгилис.

За пръв път в живота си Сила изпита желание да се затвори в стаята си, да хлопне вратата и да се потопи в сън с помощта на приспивателно. Искаше спокойствие, няколко часа спокойствие, без да изпитва вина, без да сънува, без да се страхува.

Не, осъзна тя. Повече от това, много повече от това. Искаше отново да поеме контрола над живота си. Преди приемаше този контрол за някаква даденост, но това никога нямаше да се повтори.

Не знаеше какво да каже на Бойд, когато той я последва в къщата. Беше прекалено изморена, за да спори с него, особено след като знаеше, че бе напълно безсмислено да спори. Бойд нямаше да остави случая. Нямаше да ѝ повярва, когато му казваше, че двамата нямат бъдеще. Той отказваше да разбере, че и в двата случая Сила искаше да запази неговите интереси.

Отиде в кухнята и се насочи направо към шкафа над мивката. Извади от едно шише три аспирина с подсилено действие.

Бойд я наблюдаваше как си сипва вода от чешмата и гълта хапчетата. Движенията ѝ бяха машинални, само малко резки. Докато изплакваше чашата, се бе загледала през прозореца към задния двор.

Там растяха нарциси, жълтите им цветове все още наполовина скрити сред зеленината. Бяха поникнали покрай ниската ограда също като тънки копия, предвестници на пролетта. Дори не бе имала представа, че са там, когато купи къщата.

Искаше ѝ се вече да са напълно разцъфтели, за да види как главичките им се полюшват на вятъра. А и животът не можеше да е чак толкова лош, когато погледнеш през прозореца си и видиш цветята.

— Яла ли си?

— Не си спомням. — Тя скръсти ръце и се загледа към дърветата навън. По клоните вече напъпваха първите зелени листа, ала човек трябваше да се вгледа, за да ги забележи. Зачуди се колко ли време ще им трябва на листата, за да се развият и да хвърлят сянка. — Но не съм гладна. Сигурно има нещо, ако ти се яде.

— Защо не поспиш? — Той сложи ръце на раменете ѝ и лекичко ги разтри.

— Много е рано. — С тиха въздишка Сила повдигна ръка и покри неговата. — След няколко седмици ще трябва да окося тревата. Сигурно ще ми е приятно. Никога преди не съм имала полянка за косене.

— Може ли да дойда да гледам?

Тя се усмихна, сякаш Бойд я бе накарал.

— Харесва ми тук — прошепна Сила. — Не само къщата, въпреки че за мен означава много да стоя тук, точно на това място и да гледам нещо, което си е само мое. Точно това място. Никъде не съм се чувствала у дома, откакто напуснах Джорджия. Дори не го разбирах, докато не попаднах тук и не се почувствах отново вкъщи.

— Понякога намираш това, което искаш, без дори да го търсиш.

Той търсеше любов, а тя знаеше това много добре. Само че Сила се страхуваше да говори по този въпрос.

— Има дни, когато небето е толкова синьо, че чак очите те заболяват. Ако си в центъра в такъв ден и вятърът е отвял облаците и е пречистил всичко, сградите изглеждат като току-що боядисани на фона на небето. А можеш да видиш и планините. Заставаш на някой ъгъл, когато движението е най-натоварено, и пак виждаш планините. Искат ми се домът ми да е там.

Бойд я обърна към себе си.

— Наистина ли?

— Никога не съм вярвала, че нещата траят дълго. Тъкмо започвах да вярвам, преди всичко това да се случи. Сега вече не съм сигурна, че бих могла да живея тук постоянно, нито пък където и да било на друго място, поне докато не престана да се страхувам. Бойд. — Тя повдигна ръце към лицето му. Гледаше го съсредоточено, сякаш за да запомни всяка трапчинка, всяка черта. — Не говоря просто за някакво място, имам предвид и даден човек. Държа на теб повече,

отколкото съм държала на друг в живота си, освен Дебора. И пак знам, че това не е достатъчно.

— Грещиш. — Той докосна устните ѝ със своите. — Напълно достатъчно е.

Тя поклати прибързано и разочаровано глава.

— Ти просто не ме слушаш.

— Отново грещиш. Слушам те, Сила. Просто невинаги се съгласявам с нещата, които казваш.

— Не е нужно да се съгласяваш, а да ги приемаш.

— Знаеш ли, когато това свърши, двамата с теб ще си поговорим надълго и нашироко за нещата, които трябва да приемем.

— Когато това свърши, може и да си мъртъв. — Тя го сграбчи импулсивно. — Наистина ли искаш да се ожениш за мен?

— Знаеш, че искам.

— Ако се съглася да се оженим, ще се откажеш ли от случая? Ще оставиш ли някой друг да поеме нещата и да отидеш в бунгалото, докато случаят приключи?

Той едва успя да овладее гнева си.

— Нямах ли достатъчно разум, та се опитваш да подкупваш държавен служител?

— Съвсем не се шегувам.

— Не се шегувала. — Очите му станаха студени. — По-добре да го беше казала на шега.

— Ще се оженя за теб и ще направя всичко по силите си, за да си щастлив, ала искам да направиш едно-единствено нещо за мен.

Бойд я отблъсна от себе си и се отдръпна.

— Няма да стане, О'Роарк.

— По дяволите, Бойд.

Той натъпка ръце в джобовете си и едва тогава избухна.

— Да не си въобразяваш, че това е някаква размяна? Кажи ми какво искаш и аз ще ти кажа какво искам. Дяволите да те вземат, та тук говорим за брак. Това е емоционално обвързване и официална договореност, а не бартерна сделка. Какво ще следва после? — продължи Бойд. — Ако се откажа от работата си, ще се согласиш да имаме дете?

Обзета от срам, Сила не можа да отговори нищо. Хвана и двете му ръце с дланите нагоре.

— Извинявай. Много извинявай — едва успя да промълви. — Не исках да прозвучи така. Просто не мога да спра да мисля за всичко онова, което той каза днес. Как го каза, а и мога да си представя какви щяха да са нещата, ако те нямаше. — Тя затвори очи. — Щеше да е лошо и от смъртта.

— Но аз съм тук. — Бойд отново я прегърна. — И ще остана. Нищо няма да ни се случи, нито на теб, нито на мен.

Сила го притегли към себе си и притисна лицето си към гърлото му.

— Не ми се сърди. Точно сега нямам никакви сили, за да се караме.

Той се примири и вдигна ръка към косата ѝ.

— Тогава ще отложим за по-късно.

Тя не искаше да мисли за по-късно. Само за мига.

— Ела горе — прошепна. — Искам да се любим.

Хванати за ръце, те минаха през празната къща и се качиха на втория етаж. Щом влязоха в спалнята, Сила затвори вратата и я заключи. Жестът ѝ бе символ на желанието да изключи всичко, освен него, поне в този момент.

Слънцето навлизаше през прозорците, ала тя нямаше желание за приглушена светлина или полусенки. Между тях нямаше да има тайни. Без да сваля очи от него, Сила започна да си разкопчава ризата.

Само преди няколко дни, мислеше си тя, щеше да се страхува от това. Щеше да се страхува да не направи погрешно движение, да не каже неподходяща дума, да не даде повече или пък недостатъчно. Бойд вече ѝ бе показал, че трябва само да протегне ръка, за да я подкрепи.

Съблякоха се мълчаливо, без дори да се докосват. Дали той усеща настроението ѝ, чудеше се Сила. Или може би сама усещаше неговото? Единствено беше сигурна, че иска да го гледа и да запечата у себе си образа му.

Как точно нахлуващата през прозореца светлина се вплита в косата му, как очите му потъмняват, докато я гледа. Искеше да се наслади на всяка извивка на тялото му, на всеки очертан мускул, на стегнатата гладка кожа.

Дали тя има представа колко е вълнуваща, чудеше се Бойд. Беше застанала в средата на стаята, дрехите ѝ разпръснати в краката, кожата ѝ поруменяла от очакване, очите ѝ забулени и приканващи.

Той чакаше. Въпреки че гореше от желание да я докосне, толкова силно, че пръстите му сякаш горяха, чакаше.

Сила сама се приближи и вдигна ръце към него с отворени устни. Гъвкава, красива, прелъстителна, тя се притисна. Бойд все още чакаше. Името му прозвуча като тиха въздишка, когато Сила притисна устни към неговите.

У дома. Мисълта събуди у нея отдавна спотаен копнеж. За нея той бе домът ѝ. Силата на ръцете му, нежността на дланите му, безграничната щедрост в сърцето му. Сълзи опариха затворените ѝ клепки и тя се потопи в целувката.

Бойд усети промяната и бавното, безрезервно себеотдаване. Беше нетърпимо възбуждащо. Желанието ѝ бе като пламък, разгорял се за живот и страст. В устремеността си към него Сила бе като наркотик, който постепенно се просмуква в кръвта.

Увлечен и загубен в пълното ѝ отдаване, той я положи на леглото. Тялото ѝ беше неговото тяло. За пръв път усещаше, че бе и в ума ѝ, и в сърцето ѝ. Искеше внимателно да се докосне и до двете.

Толкова сладко, мислеше замечтано тя. Толкова прекрасно.

Нежното докосване на пръстите му, леките целувки на устните му превърнаха слънчевия следобед в невероятно среднощно тайнство. Сега вече знаеше къде ще я отведе и копнееше за пътешествието в прегръдките му.

Нямаше мрачни мисли. Нямаше разкъсващи страхове. Също като напъпило цвете, Сила искаше да се наслаждава на живота, на простичкия факт, че съществуваше, че бе способна на любов.

Бойд я бе възбудил до крайност, до болка. Нейните докосвания и целувки бяха щедър отговор на ласките му. В шепота ѝ нямаше настойчивост, само обещания, които бе решена да спазва.

Двамата коленичиха в средата на леглото, притиснали устни, телата им като едно. Косата ѝ се стелеше между пръстите му. Кожата му тръпнеше от нежните ѝ ласки.

Меки, тихи въздишки.

Сърце до сърце, те се отпуснаха. Устните им не се откъсваха. Очите им бяха отворени, когато той проникна в нея. Вече свързани се движеха в един ритъм, изпълнил ги с еднаква омая.

Пултът ѝ се стори напълно нов и непознат. Сила седна пред уредите и загледа контролните копчета, които познаваше толкова добре. И умът, и тялото ѝ бяха отпуснати. Яснотата, която бе изпитала, макар и за кратко с Бойд този следобед, бе изчезнала.

Спомена ѝ, че ще заmine за Чикаго на следващия ден. Смяташе да го насърчи. Само ако успееше да го убеди да се прехвърли на друг случай, поне щеше да е спокойна и доволна, че бе далече за ден-два. Далече от нея и в безопасност, мислеше си тя.

Той, който и да беше, се доближаваше. Усещаше го. Когато нанесе удар си, искаше Бойд да е далече.

Ако този мъж бе решен да я накаже за случилото се с Джон Макгилис, трябваше да се справи сама. Бойд се оказа прав, поне донякъде. Сила не се обвиняваше за самоубийството на Джон, но бе готова да поеме част от отговорността. А и не можеше да не скърби за пропиления млад живот.

От полицията ще я защитят, мислеше си тя, докато представяше следващата песен. А и Сила щеше да се защитава сама. Новият страх, притискащият страх нахлуваше, защото не знаеше какво да направи, за да защити Бойд.

— Да не дремеш над уредите — попита Бойд.

Тя се съвзе веднага.

— Не, почивам си между включванията. — Погледна към часовника. Наближаваше полунощ. Вече беше време за желанията на слушателите.

Радиото бе заключено. Вътре бяха само те двамата.

— Половината вече мина — изтъкна той. — Виж, защо да не отидем у нас тази вечер? Може да послушаме плочите на Мъди Уотърс.

Сила реши да се прави, че не разбира, защото това щеше да го развесели.

— Кой?

— Я стига, О'Роарк!

Толкова хубаво ѝ ставаше, когато видеше усмивката му. В такива моменти всичко ѝ изглеждаше почти нормално.

— Добре де, ще послушаме Мъди какво-беше...

— Уотърс.

— Да бе, да. Ала само ако отговориш на три елементарни музикални питання.

— Давай.

— Чакай малко. — Тя нагласи следващата плоча и я представи набързо. Разрови бележките си. — Добре, значи първият въпрос е коя британска рок група първа е направила турне в Щатите?

— А-ха, подмолен въпрос. Дейв Дарк Файв. Бийтълс са втори.

— Не е зле като за аматьор. Втори въпрос. Кой е последният изпълнител на Удсток?

— Джими Хендрикс. Постарай се малко, О'Роарк.

— Просто ти замазвам очите. Трети въпрос, който е най-важният, Флечър. През коя година е пуснат хита на Бъди Холи и Крикетс „И настъпи денят“?

— Май се върна доста назад във времето, а?

— Трябва да ми отговориш, готин.

— Петдесет и шеста.

— Искаш да кажеш 1956 ли?

— Да, става въпрос за 1956.

— Лошо. Било е през петдесет и седма. Губиш.

— Искам да проверим.

— Давай. Значи ти ще трябва да се върнеш до нас и да слушаме старите хитове на Ролинг Стоунс.

Сила се прозя широко.

— Ако успееш да издържиш, без да заспиш. — Беше му приятно, че отдели момент за тази малка закачка. — Искаш ли малко кафе?

Тя го погледна с благодарност.

— Толкова, колкото и да дишам.

— Отивам да донеса.

Радиото е съвсем пусто, помисли си Бойд. Откакто Ник Питърс се обиди и напусна, нямаше кой да направи последната за вечерта кана кафе. Той също погледна часовника. Искаше му се да приключва и да може да се прибере с нея, преди телефоните отново да зазвънят.

Ще ѝ занесе и поничка, реши Бойд, докато оглеждаше коридора напълно машинално. Малко захар ще ѝ помогне да издържи до края на смяната.

Преди да отиде в стаята за почивка, той мина до входа, за да провери вратите. Беше заключено, а алармата — пусната. Неговата

кола бе единствената на паркинга. Напълно доволен, обиколи сградата и внимателно побутна задните врати, които се използваша за различни доставки, а след това се упъти към стаята за почивка.

Това нямаше да продължи още много. След като вече знаеха за Макгилис, Бойд бе убеден, че съвсем скоро щяха да свържат някого със заплахите. Щеше да е хубаво да види Сила без стаения в очите ѝ страх, без напрежението, което сковаваше раменете ѝ.

Безпокойството ще си остане, каза си той. А също и енергичността. Тя бяха част от нея, също като цвета на косата.

Сложи допълнителна лъжичка кафе в машината, заслушан в гласа ѝ по един от високоговорителите, как се прехвърля от песен на песен.

Този омайващ глас, мислеше Бойд. Не бе имал и бегла представа, когато го чу за пръв път, когато за пръв път бе завладян от магията му, че ще се влюби в жената.

Сега звучеше Джоан Джет и „Обичам рокендрол“. Въпреки че звукът на колоните бе намален почти до шепот, чувството го завладя. Това бе въвеждащата любима песен на Сила, разсъждаваше той. През дните, които прекараха в бунгалото му, беше открил, че тя можеше много лесно да се прехласне и по Патси Клайн, и по Ела Фицджералд.

И двамата имаха нужда от цяла една седмица горе в планината, реши Бойд. Без никой да досажда и да създава напрежение.

Подуши кафето с наслада, когато започна да се процежда в каната. Надяваше са да отиде в Чикаго, да открие отговорите, които търсеше, и да се върне бързо.

Извърна се рязко, когато чу тих шум в коридора. Някакво шумолене. Проскърцване на дъска. Ръката му вече беше стиснала пистолета. Извади го, обърна се с гръб към страничната стена и направи три внимателни крачки към вратата, без да откъсва очи от нея.

Това са нерви, успокои се той, след като не видя никой по пустите коридори под светлината на алармените датчици. Въпреки това инстинктът го накара да задържи оръжието в ръка. Едва бе направил следващата крачка, когато осветлението изгасна.

Изруга тихо и се стрелна напред. Въпреки че оръжието бе вдигнато само за всеки случай, Бойд бе готов да го използва. От колоните продължаваше да се носи възбуждащата музика. Пред себе си виждаше смътния блясък на светлините на пулта. Сила е там, каза

си той. На сигурно място е, при светлините. Притиснал гръб към стената, Бойд не спираше да оглежда тъмните коридори около Сила, когато чу нещо зад себе си. Видя как вратата на склада се отваря в мига, в който се извърна.

Дори не успя да съзре ножа.

— Чухте Джоан Джет и Блекхартс. Часът е 11:50, Денвър, а навън е приятно, десет градуса. — Сила погледна часовника и се намръщи, защото нямаше представа какво бави толкова много Бойд. — Да не пропусна да ви напомня, утре, седемнадесети, можете да бъдете с единствения и неповторим Щурия Боб от радио КИП в хотел „Браун Палас“ в центъра. За всички, които не са ходили там, страхотно изискано е. Все още има билети за благотворителния банкет в полза на децата, над които е упражнено насилие. Затова бръкнете в портфейлите си. Ако сте сам, ще ви струва двайсетачка, а ако вземете и любимия човек — четиридесет. Купонът започва в седем, а Щурия Боб ще ви пусне най-доброто. — Тя зареди следващия диск. — А сега готови за следващите две песни, с които ще навлезем в полунощ. Аз съм Сила О’Роарк. Веднага след новините ще ви очаквам на телефона за желанията на слушателите.

Тя изключи микрофона. Сви рамене, за да отпусне напрегнатите си мускули, и свали слушалките. Тананикаше си нещо, докато проверяваше важните бележки, оставени от програмния директор. Щеше да продължи с реклама, а точно в дванадесет да включи новините. Отблъсна се от конзолата и се подготви за следващото включване.

Едва тогава забеляза, че коридорът зад стъклената врата бе тъмен. В първия момент се вгледа натам с пълно изумление, а веднага след това кръвта нахлу в главата ѝ. Щом и алармените датчици бяха изключени, значи и алармата не работеше.

Той беше тук. По челото ѝ избиха капчици пот и Сила сграбчи облегалката на стола. Тази вечер нямаше да има обаждане, защото той вече бе тук. Беше дошъл за нея.

В гърлото ѝ напираше вик, но паниката ѝ се оказа по-силна.

Бойд. Дошъл бе и заради Бойд.

Тази ужасна мисъл я накара да отвори вратата със замах.

— Бойд! — изкрещя тя и се препъна в тъмното. В следващия миг се спря, защото видя пристъпващата към нея сянка. Беше безформена и неузнаваема в тъмнината. Опипвайки зад себе си, Сила отстъпи.

— Къде е Бойд? Какво си му направил? — Тя отстъпи още една крачка. Светлините от пулта се процеждаха през стъклото и сякаш разрязваха мрака на две.

Понечи отново да каже нещо, да започне да му се моли, ала в следващия момент едва не се отпусна на земята от облекчение.

— О, господи, ти ли си бил. Не знаех, че си още тук. Мислех, че всички са си тръгнали.

— Всички си тръгнаха — отвърна той. Пристъпи в светлата ивица. Усмихна се.

Сила се смрази. Той държеше нож, ловджийски нож с дълго острие, вече покрито с кръв.

— Бойд — повтори отново тя.

— Вече не може да ти помогне. Никой не може. Съвсем сами сме. Отдавна чакам да останем сами.

— Защо? — Страхът вече не я притискаше. По острието на ножа бе кръвта на Бойд и мъката ѝ не оставяше място за страх. — Защо, Били?

— Ти уби брат ми.

— Не, не, не съм. — Сила отстъпи назад в стаята. В гърлото ѝ се надигаше истеричен писък. Кожата ѝ бе студена и лепкава от страх. — Не съм убила Джон. Та аз едва го познавах.

— Той те обичаше. — Били пристъпи с накуцване напред, стиснал ножа пред себе си, без да сваля очи от нея. Беше бос. Носеше само панталони в защитни цветове, а тъмна трикотажна шапка бе скрила сивата му коса и бе ниско нахлупена над веждите. Въпреки че и лицето, и гърдите му бяха омазани в черно, тя забеляза татуировката над сърцето. Същата като тази на Джон Макгилис. — Щяла си да се ожениш за него. Той сам ми каза.

— Не ме е разбрал. — Сила възкликна, когато Били замахна с ножа.

Столът се прекатури и падна на земята с трясък, а тя полетя към пулта.

— Не ме лъжи, кучко. Той ми разказа всичко, как си му повтаряла, че го обичаш и го желаеш. — Гласът му се сниши,

разтрепери се и премина в шепот, също както по телефона. Сърцето на Сила препускаше. — Как си го прелъстила. Той беше толкова млад. Не знаеше нищо за жените като теб. Щях да го защита, винаги го защитавах. Той беше добър. — Били избърса очи с ръката, в която държеше ножа, а след това извади пистолет от джоба си. — Прекалено добър за теб. — Той стреля, а куршумът се заби в панела над контролното табло. Тя притисна и двете си ръце към устата, за да потисне писъка си. — Разказа ми как си го лъгала, как си го мамила, как си се забавлявала с него.

— Никога не съм искала да нараня Джон. — Сила си налагаше да запази спокойствие. Бойд не беше мъртъв. Не можеше да повярва, че е мъртъв. Но сигурно бе ранен. Трябваше да повика помощ. Хвана се здраво за контролния панел и протегна бавно ръка зад себе си и включи микрофона, без да сваля очи от лицето на мъжа пред себе си. — Кълна се, Били, никога не съм искала да нараня брат ти.

— Лъжкия — изкрещя той и вдигна ножа към гърлото й. Тя се изви назад и се опита да овладее треперенето си. — Ти пет пари не даваш за него. Никога не те е интересувал. Само го използваше. Жените като теб обичат да използват хората.

— Аз го харесвах. — Сила пое рязко въздух, когато ножът прободе кожата на гърлото й. По кожата й потече тънка струйка кръв. — Той беше добро момче. Той... Той те обичаше.

— Аз го обичах. — Ножът трепереше в ръката му, ала Били го отдръпна на сантиметър-два. Тя въздъхна дълго и дълбоко. — Той беше единственият човек, когото обичах, който някога ме е обичал. Грижех се за него.

— Знам. — Сила облиза сухите си устни. Сигурно някой ще дойде. Все някой слуша. Не смееше да откъсне очи от неговите, за да погледне към телефона, където всички светлилки мигаха като обезумели.

— Беше само на пет, когато ме изпратиха в тази къща. Щеше да ми е гадно там, също както и в другите къщи, където ме пращаха. Но там живееше Джон. Той ме ценеше. Обичаше ме. Имаше нужда от мен. И така, останах там, докато стана на осемнадесет. Беше само за година и половина, ала бяхме братя.

— Да.

— Постъпих в армията. Когато имах право на отпуска, той се измъкваше, за да се видим. Оная свиня, майка му, не искаше синът ѝ да има нищо общо с мен, 'щот се бях забъркал в нещо. — Той стреля отново, пак напосоки, и горната част на стъклената врата се пръсна. — Армията ми харесваше. И то много. А на Джон му харесваше униформата ми. — За момент, докато си спомняше, очите му станаха като стъклени. — Изпратиха ни във Виетнам. Скапаха ми крака. Скапаха ми живота. Когато се върнахме, хората искаха да ни мразят. Само Джон не. Той бе горд с мен. Никой друг не се е гордял с мен.

— Знам.

— Опитаха се да го откъснат. Два пъти. — Били отново натисна спусъка. Куршумът се заби на десет сантиметра от главата на Сила. Потта се бе превърнала в ледени капки по кожата ѝ. — Те не го разбираха. Аз заминах за Калифорния. Щях да намеря някое хубаво местенце за двама ни. Трябваше обаче да си намеря работа. А Джон щеше да пише поезия. След това се запозна с теб. — В стъклените му очи отново пламна ярост и се превърна в омраза. — Не искаше да идва повече в Калифорния. Не искаше да те остави. Пишеше ми писма за теб, дълги писма. Веднъж се обади. Не трябваше да си харчи парите, но ми се обади чак в Калифорния, за да ми каже, че ще се жени. Искане да се ожени на Коледа и затова смяташе да изчака. Щях да се върна заради това, защото той искаше да съм там.

Тя само успя да поклати глава.

— Никога не съм се съгласявала да се женим. А като ме убиеш, нищо няма да се промени — промълви Сила, когато той наведе пистолета към нея. — Прав си, той не ме е разбрал. А сигурно и аз не съм го разбрала. Беше млад. Въобразил си е нещо, което не съм, Били. Съжалявам, много съжалявам, ала не съм причинила смъртта му.

— Ти го уби. — Били прокара острието на ножа надолу по бузата ѝ. — И сега ще си платиш.

— Не мога да те спра. Дори няма и да се опитвам. Но моля те, кажи ми какво направи с Бойд.

— Убих го. — Той се усмихна мило, с усмивка, която бе напълно несъвместима с оръжията в ръцете му.

— Не ти вярвам.

— Мъртъв е. — Все още усмихнат, Били поднесе ножа към светлините. — Беше лесно. Още по-лесно, отколкото си спомнях.

Стана бързо — увери я той. — Искях той да умре, но не ме интересуваше дали ще страда. Не като при теб. Ти ще страдаш. Нали ти казах, не помниш ли? Казах ти какво ще сторя с теб.

— Ако си убил Бойд — прошепна тя, — все едно, че вече си ме убил.

— Искам да те чуя как се молиш. — Били отново притисна ножа към гърлото ѝ. — Искам да те чуя да се молиш, както Джон се молеше.

— Не ми пука какво искаш. — Сила усещаше ножа, притиснат в кожата си. Не чувстваше нищо. Някъде отдалече се чу воят на сирени. Чу ги, без да влага чувство, без да се надява. Идваха, ала бяха закъснели. Вгледа се в очите на Били. Разбра, че познава тази болка. Тя идваше щом човекът, който означава най-много за теб, ти е отнет. — Съжалявам — каза Сила и се приготви да умре. — Никога не съм го обичала.

С яростен вик той замахна и я удари в слепоочието с дръжката на ножа. Беше планирал и чакал седмици наред. Нямахше намерение да я убива бързо, да я щади. Не, нямаше. Искаше да я види на колене, как плаче и пици, за да запази живота си.

Тя се строполи, зашеметена от избухналата болка. Беше готова да заплаче, да покрие лицето си с ръце и да си остане отпусната на пода. Не искаше да плаче заради себе си, а за това, което бе изгубила.

И двамата се извърнаха, когато олюляващият се Бойд застана на вратата.

Секунди. Минаха само няколко секунди. Погледът ѝ се избистри, а сърцето ѝ едва не се пръсна. *Жив.* Той беше жив.

Хлипът на облекчение се превърна във вик на ужас, когато видя, че Били вдига пистолета.

Сила скочи и се вкопчи в него. Плочите се изплъзнаха на пода и се счупиха, когато двамата се блъснаха в една от лавиците. Очите ѝ не изпускаха неговите. Тя започна да му се моли. Молеше му се дори докато се бореше с него.

Бойд се отпусна на колене. Пистолетът почти се изхлузи от пръстите му. Виждаше ги през тънка червена пелена. Опита се да ѝ извика, но гласът му не успя да премине през гърлото. Можеше само да се моли, докато се мъчеше да остане в съзнание и да не изпусне пистолета. Той видя как ножът се стрелва нагоре и се плъзва със замах надолу. Тогава стреля.

Сила не чу сгромоляването на счупеното стъкло, нито тропота на крака. Дори не разбра, че куршумът бе попаднал в целта. Усети тласъка на тялото му, когато ножът излетя от ръката му. Тя не успя да го удържи и Били се стовари върху пулта.

С широко отворени очи, Сила се извърна рязко. Видя Бойд да се олюлява, паднал на колене, стиснал пистолета си с две ръце. Зад него стоеше Алтия, оръжието ѝ все още насочено към фигурата, която се отпусна на пода. С приглушен вик Сила се спусна към мястото, където падна Бойд.

— Не! — Плачеше, докато отместваше косата от очите му, докато спускаше ръка натам, където беше кръвта. — Моля те, недей. — Тя покри тялото му със своето.

— Трябва да се дръпнеш... — Алтия се опита да обуздае собствената си паника, докато настояваше Сила да се отдръпне.

— Тече му кръв.

— Знам. — И то много, помисли си тя. Прекалено много. — Линеяката сега ще дойде.

Сила си съблече ризата, за да се опита да спре кръвта. Коленичи, както беше по бельо, и се приведе над Бойд.

— Няма да го оставя да умре.

Очите ѝ срещнаха погледа на Алтия.

— Значи сме на едно мнение.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Появи се цяло море от лица. Сякаш всичките се потопиха в главата на Сила, докато тя крачеше в чакалнята на болницата. Беше толкова тихо тук, достатъчно тихо, за да чуе поскърцването на стъпките си по коридора и отварянето и затварянето на вратите на асансьорите. В главата ѝ още звучеше хаосът от воя на сирените, гласовете, пращането по полицейските радиостанции на събраните на паркинга патрулни коли.

Дойде екипът на бърза помощ. Нечии ръце я откъснаха от Бойд, изтеглиха я от пулта и Сила се озова на хладния ободряващ нощен въздух.

Спомни си, че видя Марк. Марк я задържа, когато нотките на истерия в гласа ѝ бяха заменени с шок. Джексън също беше там и постави в ръката ѝ чаша с някаква гореща течност. И Ник се появи, пребледнял и с треперещ глас се извиняваше и я подкрепяше.

Дойдоха и непознати, десетки непознати, които бяха чули всичко по радиото. Те се струпаха и накрая униформените полицаи се принудиха да прокарат кордон.

Тогава пристигна и Дебора, тичаше, обляна в сълзи, и разблъска и полицаите, и репортерите, които я гледаха стреснато, и се добра до сестра си. Дебора откри, че част от кръвта по Сила бе на сестра ѝ.

Сега, напълно апатично Сила погледна превързаната си ръка. Не бе усетила кога ножът се бе врязал през онези трескави секунди, докато се биеше с Били. Драскотината на гърлото, която бе оставило острието на ножа, бе много по-болезнена. Повърхностни рани, помисли си тя. Това бяха само повърхностни рани, нищо, което можеше да се сравни с огромната рана в сърцето ѝ.

Все още пред очите ѝ бе Бойд, докато го откарваха към линейката. В един ужасяващо дълъг момент ѝ се стори, че бе мъртъв. Беше толкова бледен, толкова неподвижен.

Беше жив. Така ѝ каза Алтия. Загубил много кръв, но все още жив.

Сега беше в операционната и се бореше за живота си. А тя можеше само да чака.

Алтия я наблюдаваше, докато крачи. Тя самата предпочиташе да седи, да събира сили, за да успее да се държи. Тя също имаше кошмари, с които да се бори. Шокът в момента, когато гласът на Сила прекъсна музиката. Безумното пътуване от полицията до радиото. Гледката на партньора ѝ, коленичил на пода в усилието си да задържи пистолета. Бе стрелял само секунда преди нея.

Беше закъсняла. Трябваше да живее с тази мисъл.

Сега партньорът ѝ, приятелят ѝ, единственият ѝ близък човек лежеше в операционната. А тя бе напълно безпомощна.

Дебора стана, прекоси стаята и прегърна сестра си. Сила спря да крачи, колкото да погледне през прозореца.

— Защо не полегнеш? — предложи Дебора.

— Не, не мога.

— Не е нужно да заспиваш. Можеш просто да се опънеш за малко на тази кушетка.

Сила поклати глава.

— Нямах представа колко много неща ми минават през ума. Представям се как си седеше и се подсмиваше, след като успееше да ме изкара от кожата ми. Сядаше в ъгъла на стаята при пулта и четеше книга. Ами как спокойно ме командваше! Повечето време се стараех да го отблъсна, ала дори не бях достатъчно упорита. А сега е...

— Не можеш да се обвиняваш за това.

— Дори не знам кого да обвинявам. — Тя погледна часовника. Как бе възможно минутите да текат толкова бавно? — Не мога да мисля сега за това. Причината не е толкова важна, колкото резултатът.

— Той няма да иска ти да поемеш вината, Сила.

Тя почти се усмихна.

— Нямам навика да правя това, което Бойд иска. Той ми спаси живота, Деб. Как ще го понеса, ако цената за това е неговият живот?

Не знаеше какво да ѝ каже, за да я успокои.

— Щом не искаш да полегнеш, да ти донеса ли малко кафе?

— Да. Благодаря.

Тя отиде до нагревателя, на който бе оставена кана с кафе, което отдавна вече не беше прясно. Когато Алтия се приближи, Дебора сипа втора чаша.

— Държи ли се? — попита Тия.

— Едва-едва. — Дебора разтърка уморените си очи, преди да се обърне към Алтия. — Непрекъснато се самообвинява. — Погледна Алтия и ѝ подаде чашата. — И ти ли я обвиняваш?

Алтия се поколеба и първо поднесе чашата към устата си. Отдавна вече бе престанала да обръща внимание на вкуса. Погледна към жената, застанала до прозореца — Сила бе обути в широки джинси и сако на Марк Харисън. Осъзна, че много ѝ се искаше да може да я обвини. Искаше ѝ се да стовари върху нея пълната отговорност за Бойд. Искаше ѝ се да я посочи като катализатора, проправил пътеката за отмъщение на един болен мозък.

Не можеше да го направи. Нито като полицай, нито като жена.

— Не — отвърна с въздишка тя. — Не я обвинявам. Сила е само една от жертвите.

— Защо не ѝ го кажеш? — Дебора подаде и втората чаша на Алтия. — Може би тя има нужда да чуе точно това.

Не беше лесно да подеме разговор със Сила. Двете не си бяха разменили и дума, откакто останаха в чакалнята. Алтия разбра, че по някакъв необясним начин двете бяха съпернички. И двете обичаха един мъж. По различен начин, може би, и в различни отношения, но чувствата и на двете бяха много силни. Хрумна ѝ, че ако Сила не изпитваше никакви чувства, сигурно нямаше да стои настрана от нея. Ако си беше останала поредното лице от поредния случай, Алтия нямаше да изпитва нуждата да стовари вината върху нея.

Изглежда не само Бойд бе изгубил обективността си.

Застана до Сила, която не помръдваше, загледана в нещо сред трепкащите светлини на потъналия в нощна тъма град.

— Малко кафе?

— Благодаря. — Тя пое чашата, ала не отпи. — Много се бавят.

— Сигурно няма да се бавят още дълго.

Сила си пое дъх и събра кураж.

— Ти видя раната. Мислиш ли, че ще се оправи?

Не знам. Едва не го изрече на глас. И двете знаеха какво си бе помислила.

— На това разчитам.

— Веднъж ми каза, че е добър човек. И се оказа права. Дълго се страхувах да го призная, но ти беше права. — Обърна се и погледна

Алтия в очите. — Не очаквам да ми повярваш, ала бях готова да направя всичко, за да го опазя.

— Вярвам ти. А и ти направи каквото можеш. — Преди Сила да успее да се обърне, Алтия сложи ръка на рамото ѝ. — Може би спаси живота му, когато си включи микрофона. Помисли и за това. С такава сериозна рана за Бойд всяка секунда беше ценна. Всичко се излъчваше в ефир, веднага разбрахме какво става и дори линейката пристигна почти едновременно с нас. Ако Бойд оживее, това ще се дължи отчасти на съобразителността ти. Помисли и за това.

— Били го нападна единствено заради мен. Трябва и за това да помисля.

— Опитваш се да внесеш логика в напълно нелогична ситуация. Няма да стане. — Съчувствието изчезна от гласа ѝ. — Ако си решила да прехвърляш вина, какво тогава ще кажеш за Джон Макгилис? Нали неговите фантазии са запалили искрицата. Какво би казала за системата, която бе допуснала някой като Били Ломъс да бъде прехвърлян от един приемен дом в друг и никога да не разбере какво е да бъдеш обичан или желан от друг, а да се превърне в едно измъчено момче? Можеш да обвиниш и Марк, защото не е проверил достатъчно задълбочено препоръките на Били. Или дори двама ни с Бойд, защото не сме успели да направим по-рано връзката. На много хора можеш да хвърлиш вината, Сила. И всеки от нас ще трябва да си понесе своята.

— Въсъщност няма значение, нали? Няма значение кой е виновен, след като Бойд се бори за живота си.

— Детектив Грейсън?

Алтия веднага насочи вниманието си към гласа. Лекарят, който влезе, бе все още в зелена хирургическа престилка, цялата в пот на гърдите. Тя се опита да прочете изражението в очите му. Те бяха ясни и спокойни и не успя да предположи нищо.

— Аз съм Грейсън.

Едната му вежда леко се изви нагоре. Не му се случваше често да се сблъска с детектив от полицията, която прилича на модел от корицата на списание *Вог*.

— Аз съм доктор Уинтроп, завеждаш хирургията.

— Оперирали сте Бойд, Бойд Флечър?

— Точно така. Той ви е партньор, нали?

— Да. — Без каквато и да е задна мисъл, Алтия и Сила сплетоха ръце. — Ще ни кажете ли как е?

— Мога само да кажа, че е късметлия — отвърна Уинтроп. — Ако ножът бе попаднал няколко сантиметра встрани, ляво или дясно, нямаше да оживее. В момента още е в критично състояние, но прогнозите са добри.

— Жив е — успя да промълви най-сетне Сила.

— Да — обърна се Уинтроп към нея. — Моля да ме извините, вие роднина ли сте му?

— Не, аз... Не.

— Госпожица О'Роарк ще е първият човек, когото Бойд ще пожелае да види, щом дойде в съзнание. — Алтия бързо стисна ръката на Сила. — Семейството му е уведомено, ала в момента са в Европа и ще пристигнат едва след няколко часа.

— Ясно. Скоро ще го преместят в реанимацията, а след това и в интензивното. О'Роарк — каза внезапно хирургът. — Разбира се. Синът ми ви е голям почитател. — Той леко повдигна превързаната й ръка. — Вече разбрах какво се е случило. Ако бяхте моя пациентка, щях да съм ви дал успокоително и да съм ви пратил да си легнете.

— Нищо ми няма.

Уинтроп се намръщи и огледа зениците й.

— Да го кажем на непрофесионален език, едва се държите. — Очите му се плъзнаха по дългата бразда на гърлото й. — Преживели сте страшен шок, госпожице О'Роарк. Има ли кой да ви откара до вас?

— Няма да си отида, преди да видя Бойд.

— Само за пет минути, и то след като го преместят и настанят в интензивното. Само пет. Гарантирам ви, че няма да се събуди през следващите осем часа.

— Благодаря ви. — Ако си въобразяваше, че тя ще се примири с петте минути, много се заблуждаваше.

— Ще изпратя някой да ви уведоми кога може да слезете долу.

Той излезе, като разтриваше основата на врата си и си мислеше за една гореща вечеря.

— Трябва да се обадя на капитана. — Алтия бе толкова изпълнена с гняв, че бе готова да се разплаче. — Ще съм ти много благодарна, ако ми разкажеш всичко, след като го видиш. И на мен ми се иска да го видя за минутка.

— Разбира се, Тия. — Оставила се на чувствата си, Сила прегърна Алтия. Сълзите вече нямаха значение. Нито пък гордостта. Двете останаха прегърнати, изпълнени с надежда. Не си казаха нищо повече. Нямаше нужда от думи. Когато се отделиха една от друга, Алтия тръгна, за да се обади на капитана си, а Сила се загледа през прозореца, без да вижда нищо.

— Той ще се оправи — прошепна до нея Дебора.

— Знам. — Тя затвори очи. Вече знаеше. Притъпеното острие на страха бе изчезнало. — Искам само да го видя, Деб. Трябва да го видя.

— Казала ли си му, че го обичаш?

Сила поклати глава.

— Може би сега е най-подходящият момент.

— Страхувах се, че няма да успея да му го кажа, а сега... Вече не знам.

— Само глупачка може да обърне гръб на нещо толкова изключително.

— Или пък страхливка. — Сила притисна пръсти към устата си. — Тази вечер, цялата нощ, едва не полудях от страх, че може да умре. В изпълнение на служебния си дълг. — Тя се обърна към сестра си. — В изпълнение на служебния си дълг, Дебора. Ако му призная, ако не му обърна гръб, колко ли още пъти ще чакам така и ще се чудя дали ще остане жив или ще умре?

— Сила...

— Или пък един ден ще отворя вратата и ще видя капитана му, застанал на прага, за да ми каже, че е мъртъв, също както капитанът на мама се появи един ден.

— Не можеш цял живот да си в очакване на най-лошото, Сила. Трябва да живееш и да вярваш в хубавото.

— Мисля, че не мога. — С уморено движение тя прекара ръка през косата си. — В момента не съм сигурна в нищо, освен че е жив.

— Госпожице О'Роарк? — И Сила, и Дебора се обърнаха към сестрата. — Доктор Уинтроп каза да ви заведе до интензивното.

— Благодаря ви.

Ударите на сърцето отекваха в цялото ѝ тяло, докато следваше сестрата по коридора. Устата ѝ пресъхна, дланите ѝ овлажняха. Опитва се да не обръща внимание на апаратите и мониторите, докато минаваха

през двойните врати на интензивното отделение. Искаше да види само Бойд.

Той все още бе блед. Лицето му бе бяло като чаршафа, с който бе завит. Апаратите пиукаха и жужаха. Това е приятен звук, опита се да се убеди Сила. Означава, че е жив. Само си почива.

Внимателно се пресегна, за да пригладя косата му. Усети я топла и мека под пръстите си. Също и кожата му, установи тя, когато прокара гърба на ръката си по бузата му.

— Всичко свърши — каза тихо Сила. — Сега само трябва да си почиваш и да се оправиш. — Отчаяно искаше да го докосва и пое отпуснатата му ръка в своята, а след това я притисна до устните си. — Ще остана наблизо, стига да ми разрешат. Обещавам. — Това не ѝ бе достатъчно, съвсем не. Допря устни до косата му, до бузата, до устните. — Ще съм тук, когато се събудиш.

Тя спази обещанието си. Въпреки протестите на Дебора, Сила прекара остатъка от нощта на кушетката в чакалнята. На всеки един час ѝ разрешаваха до го види по за пет минути. На всеки един час се събуждаше и използваше разрешението.

Бойд не помръдваше.

Зората настъпи и през прозореца се промъкна бледа розова светлина. Дойде новата смяна. Сила пиеше кафе и наблюдаваше как нощният екип си тръгва. Разнасяха се нови звуци. Колелата на количките дрънчаха, докато разнасяха закуската. Свежи утринни гласове замениха приглушения нощен шепот. Тя погледна часовника си, остави кафето и се премести на място, по-близо до интензивното. Времето за поредното ѝ посещение бе почти дошло.

Докато чакаше да я викнат, видя трима забързани по коридора. Мъжът бе висок, с гъста сива коса и изпито, почти мъртвешко лице. До него бе изискана жена, сега косата ѝ бе в безпорядък, а костюмът — смачкан. Бяха се хванали за ръце. С тях вървеше още една жена. Дъщерята, помисли си Сила през смътно безпокойство. Тя бе взела фигурата на баща си и лицето на майка си.

В очите ѝ се четеше паника. Въпреки умората, Сила веднага забеляза. Какви красиви очи. Тъмнозелени, също като... Като на Бойд.

— Бойд Флечър — каза младата жена на сестрата. — Ние сме близките му. Казаха ни, че можем да го видим.

Сестрата погледна списъка.

— Ще ви заведе. Но по двама, ако обичате.

— Вие вървете — обърна се сестрата на Бойд към родителите си.

— Ще почакам тук.

На Сила ѝ се искаше да каже нещо, ала когато жената приседна в другия край на пейката, тя не промълви нищо, а остана със стиснати ръце.

Какво би могла да им каже? На който и да било от тях?

Докато търсеше подходящите думи, сестрата на Бойд отпусна глава назад, опря се на стената и затвори очи.

Десет минути по-късно семейство Флечър излезе. Около очите на жената се бяха събрали бръчки от напрежението, но не плачеше. Все още стискаше ръката на съпруга си.

— Натали — докосна тя рамото на дъщеря си. — Буден е. Като размазан е, ала е буден. Позна ни. — Тя се обърна с усмивка към съпруга си. — Попита какво, по дяволите, правим тук, вместо да сме в Париж — В този момент очите ѝ плувнаха в сълзи и тя започна да търси кърпичка. — Сега лекарят е с него, но след няколко минути можеш да го видиш.

Натали плъзна ръка през кръста на майка си, а след това и около баща си.

— И за какво толкова се притеснявахме?

— Все пак искам да разбера какво точно се е случило. — Бащата на Бойд стрелна с мрачен поглед двойните врати. — Капитанът на Бойд ще трябва да обясни всичко.

— Ще разберем — опита се да го успокои жена му. — Трябва да сме благодарни, че не се е случило нещо по-лошо. — Тя върна носната кърпичка в чантата си. — Когато дойде в съзнание, попита за някаква Сила. Това не е името на партньорката му. Май не познаваме Сила.

Въпреки че чувстваше краката си омекнали като желе, Сила се изправи.

— Аз съм Сила.

Три чифта очи се приковаха в нея.

— Съжалявам — едва успя да промълви тя. — Бойд бе... Беше ранен, защото... Защиатаваше ме. Съжалявам — повтори отново Сила.

— Извинете. — Сестрата отново бе застанала до двойните врати. — Детектив Флечър настоява да ви види, госпожице О'Роарк. Започва да става неспокоен.

— Ще дойда с вас. — Натали пое нещата в свои ръце и побутна Сила през вратите.

Очите на Бойд бяха затворени, въпреки че не спеше. Опитваше се да се концентрира, за да събере отново силите, които бе изгубил, докато спореше с лекаря. Ала я усети в мига, в който пристъпи прага на стаята, преди още да бе поставила нежно ръка върху неговата. Отвори очи и я погледна.

— Здравсти, готин. — Тя се насили и се усмихна. — Как е?

— Ти си добре. — Не беше сигурен дали с нея всичко бе наред. Последният му спомен бе от момента, когато Били държеше ножа, а Сила се бореше с него.

— Нищо ми няма. — Тя нарочно скри бинтованата ръка зад гърба си. Натали се намръщи, когато видя движението. — Май ти си вързан към апаратите. — Въпреки че гласът ѝ бе рязък, ръката, която докосваше лицето му, бе неизмеримо нежна. — Изглеждаш си и по-добре, Флечър.

Той сплете пръсти с нейните.

— И съм се чувствал по-добре.

— Ти ми спаси живота. — Опитваше се да говори весело, да покаже спокойствие. — Май съм ти длъжница.

— И още как. — Искаше му се да я докосне, ала ръката му тежеше като олово. — Кога смяташ да си платиш?

— Ще го обсъдим. Сестра ти е тук. — Сила погледна над леглото към Натали.

Натали се наведе и го целуна по веждата.

— Смотаняк такъв.

— И аз се радвам да те видя.

— Не можа да станеш една напориста, най-обикновена бизнес акула, а?

— Не. — Бойд се усмихна и едва не изгуби съзнание отново. — Но от теб излезе първокласна акула. Опитай се да ги накараш да не се притесняват.

Тя въздъхна лекичко, щом се сети за родителите си.

— Не ти ли се струва, че прекаляваш с исканията?

— Добре съм. Просто им го повтаряй. Запозна ли се вече със Сила?

Преценяващият поглед на Натали се плъзна към другата жена.

— Да, запознахме се. Току-що.

— Накарай я да се разкара. — Натали забеляза шокираното изражение в очите на Сила, видя как пръстите ѝ стиснаха рамката на леглото.

— Няма нужда да ме кара. — С последните остатъци от гордостта си тя вдигна брадичка. — Ако не ме искаш, аз...

— Не ставай глупава. — Думите на Бойд прозвучаха меко, леко раздразнено, и на нея ѝ се доплака. Той отново извърна поглед към сестра си. — Всеки момент ще падне. Нощта беше доста тежка. Прекалено голям инат е, за да си признае, а има нужда да си отиде у тях и да се наспи.

— Неблагодарен плазмодий — успя да изстреля Сила. — Да не би да си въобразяваш, че ще ме командваш, докато си се проснал по гръб?

— Да. Бързо ме целуни.

— Ако не ми беше жал за теб, щях да те накарам да ми се помолиш. — Тя се наведе и докосна устните му със своите. В този момент я обхвана паника, защото усети, че ще се разплаче. — Щом искаш да се махна, отивам си. Трябва да си подготвям предаването.

— Ей, О'Роарк.

Събра достатъчно сили и контрол, за да го погледне през рамо.

— Да?

— Да дойдеш пак, и то скоро.

— Гледай ти, гледай ти... — измърмори Натали, когато Сила се отдалечи.

— Гледай ти, гледай ти... — повтори брат ѝ. Вече не успяваше да си държи очите отворени. — Страхотна е, нали?

— Сигурно.

— В мига, в който съм в състояние да остана буден за повече от минута, ще се ожения за нея.

— Ясно. Защо не почакаш, докато си в състояние да останеш буден поне за час?

— Ще помисля по този въпрос, Нат. — Бойд отново потърси ръката ѝ. — Радвам се да те видя.

— И още как — отвърна тя, а той вече бе заспал.

Сила почти тичаше, когато мина през двойните врати. Не спря дори и когато родителите на Бойд станаха от пейката. Дъхът ѝ пареше, очите ѝ бяха налети със сълзи, тя се забърза по коридора и нахлу в дамската тоалетна.

Десет минути по-късно Натали я откри там, свита в един ъгъл, хлипаща неудържимо. Без да каже нищо, Натали ѝ подаде няколко книжни салфетки. Намокри още няколко и клекна пред Сила.

— Ето, вземи.

— Мразя да го правя — призна Сила през хлиповете.

— И аз. — Натали изтри своите очи, а след това, без дори да помисли за костюма си от седемстотин долара, седна на пода. — Лекарят каза, че сигурно още утре ще го преместят в обикновена стая. Надяват се до този следобед състоянието му от критично да е вече сериозно.

— Това е добре. — Сила покри лицето си с хладната мокра салфетка. — Не му казвай, че съм плакала.

— Добре.

И двете замълчаха, докато се опитваха да се овладеят.

— Сигурно искаш да разбереш всичко, което се случи — промълви най-сетне Сила.

— Да, ала мога и да почакам. Струва ми се, че Бойд беше прав, когато каза да те изпратя да си ходиш и да се наспиш.

Без всякакво усилие тя можеше да се отпусне на студените плочки и да заспи на мига.

— Може би.

— Аз ще те закарам.

— Не, благодаря, ще си викна такси.

— Ще те закарам — повтори Натали и се изправи.

Сила махна салфетката от лицето си и я погледна внимателно.

— Май вие двамата много си приличате?

— Поне така казват. — Натали ѝ подаде ръка, за да се изправи.

— Бойд ми каза, че ще се жените.

— Така разправя.

За пръв път от часове Натали се разсмя.

— Май наистина трябва да поговорим.

Тя почти живееше в болницата през следващата седмица, Бойд рядко оставаше сам. Въпреки че от време на време сигурно се дразнеше, че не му остава нито една свободна минута насаме със Сила, тя бе довольна.

В стаята винаги имаше приятели, някой от семейството му, колеги. Дните минаваха, а състоянието му се подобряваше и Сила намали и разреши посещенията.

И двамата имаха нужда да останат малко сами. Поне така си мислеше. Имаха нужда от време, за да премислят нещата. Ако трябваше да остави миналото, както далечното, така и близкото минало зад себе си, трябваше да се справи сама.

Тия ѝ разказа всичко за Били Ломъс. През мъчителното му детство единственият му светъл лъч е бил Джон Макгилис. Сякаш съдбата нарочно ги бе събрала и всеки от тях бе черпил сили от слабостите на другия. Първият опит за самоубийство, който Джон направил, бил два месеца, след като Били заминал за Виетнам. Тогава бил едва на десет.

Когато Били се върнал, огорчен и ранен, Джон избягал, за да е с него. Въпреки че властите ги разделили, все намирали начин да се намерят. Смъртта на Джон накарала Били да престъпи тънката граница между разума и лудостта.

— Синдром на закъснелия стрес — поясни Алтия, докато двете стояха на паркинга пред болницата. — Параноидна психоза. Натрапчива обич. Няма никакво значение как ще я наречеш.

— През последните две седмици се питах десетки пъти дали е имало различен начин, по който да постъпя с Джон Макгилис. — Сила пое дълбоко свежия пролетен въздух. — Няма. Не мога да ти опиша какво облекчение е сега, след като вече съм сигурна.

— Значи можеш да го оставиш зад себе си.

— Да. Не е нещо, което мога да забравя, но мога да го оставя зад себе си. Преди да си тръгна, искам да ти благодаря за всичко, което направи, и което се опита да направиш.

— Това ми е работата — отвърна простиичко Алтия. — Преди не бяхме приятелки. Мисля, че сега почти сме се сприятелили.

Сила се разсмя.

— Почти?

— Да. И като твоя *почти* приятелка искам да ти кажа нещо.

— Добре.

— Наблюдавам ви двамата с Бойд още от самото начало. Наблюдението също е част от работата. — Кафявите й очи, ясни и прями, срещнаха тези на Сила. — Все още не съм решила дали си достатъчно подходяща за Бойд. Това и не е моя работа, ала аз обичам да си имам мнение.

Сила погледна към другия край на паркинга, където вече се зеленееше трева. Нарцисите бяха надигнали жълтите си цветове.

— Тия, не ми казваш нищо, което да не знам.

— Искам да кажа, че Бойд е преценил, че си подходяща за него. Това ми е достатъчно. Май единственото, което остава да решиш, е дали той е подходящ за теб.

— Бойд мисли, че е подходящ — измърмори тя.

— Забелязах. — С внезапно променено настроение Алтия погледна към болницата. — Разбрах, че след ден-два го изписват.

— Така се говори.

— Разбирам, че вече си била горе.

— Само за няколко минути. Сестра му е там и няколко полицаи. Занесли са му цветя, аранжирани във формата на подкова. На картичката пише „Лош късмет, Късметлийо“. Опитаха се да го убедят, че са я конфискували от погребението на някакъв гангстер.

— Няма да се учудя. Ченгетата са странна работа. Обикновено имат чувство за хумор също като нормалните хора. — Тя се усмихна спокойно на Сила. — Ще се качвам. Да му кажа ли, че съм те срещнала и че ще се върнеш по-късно?

— Не. Днес не. Само... Само му кажи да слуша радио. Ще се опитам да открия „Двубой на банджо“.

— „Двубой на банджо“ ли?

— Да. Ще се видим, Тия.

— Разбира се. — Алтия наблюдаваше Сила, докато тя вървеше към колата си, и за пръв път се почувства доволна, че не е влюбена.

Въпреки че първите няколко нощи край пулта след стрелбата се оказаха трудни, Сила отново влезе в стария си ритъм на работа. Вече не виждаше потъналия в кръв Бойд, коленичил пред вратата, нито пък Били с дивите очи, притиснал нож към гърлото й.

Отново започна да се наслаждава на желанията на слушателите. Мигащите светлини вече не я изнервяха. Всеки час изпитваше благодарност, че Бойд се възстановяваше, и се впускаше в работата си с ентусиазъм, който я поглъщаше.

— Сила.

Тя не подскочи, когато чу името си, а се извърна плавно на стола и се усмихна на Ник.

— Здравсти.

— Аз... ами реших да се върна.

Сила се усмихваше, докато пое чашата с кафе.

— Разбрах.

— Марк го прие много добре.

— Ти си много ценен за радиото, Ник. Доволна съм, че размисли.

— Да, ами... — Той замълча и се вгледа в белега на дланта ѝ. Само преди дни ѝ бяха извадили шевовете. — Радвам се, че си добре.

— И аз. Би ли ми подал рекламата на пицария „Роко“?

Ник почти скочи, измъкна касетата от мястото ѝ и я подаде на Сила. Младата жена я пусна.

— Искам да ти се извиня — изломоти той.

— Няма за какво.

— Чувствам се като глупак, особено след като чух... Ами като разбрах всичко за Били и онзи там от Чикаго.

— Ти нямаш нищо общо с Джон, Ник. Поласкана съм, че си ме сметнал за привлекателна, особено след като имаш лекции заедно с невероятно красивата ми сестра.

— Дебора е приятна. Но е прекалено умна.

За пръв път от един месец Сила се разсмя от сърце.

— Благодаря много, малкия. Тогава какво остава за мен?

— Не исках да кажа... — Той се спря, притеснен до смърт. — Исках само да кажа...

— Я не се връзвай. — Тя му се усмихна бързо и се обърна към микрофона. — Здравсти, Денвър, през следващия четвърт час ще ви забавляваме до безкрай. Сега е 10:45, четвъртък вечер, а аз едва сега започвам да загревам. — Пусна им едно от дивите парчета на Гънс енд Роузиз. — Ето на това му викам рокендрол — каза си Сила. — Хей, Ник, защо не... — Думите ѝ прекъснаха, когато видя майката на Бойд

на вратата. — Госпожо Флечър. — Сила скочи и едва не се удуши със слушалките.

— Надявам се, че не те прекъсвам — усмихна се тя на Сила и кимна към Ник.

— Не, не, разбира се, че не. — Сила приглади напълно безуспешно мърлявите си джинси. — Ааа... Ник, би ли донесъл на госпожа Флечър чаша кафе?

— Не, миличка, благодаря ти. Ще остана съвсем малко.

Ник се извини и ги остави сами.

— И така — подзе госпожа Флечър, след като се огледа. Примига, когато видя плакатите на стената и разгледа апаратурата. — Значи тук работиш?

— Да. Аз можех... Щях да ви разведа, но сега трябва...

— Няма нищо. — Бръчките от напрежение вече ги нямаше около очите ѝ. Беше елегантна, привлекателна и много изискана жена. И накара Сила да се почувства неудобно. — Не искам да ти прекъсвам работата.

— Не, аз... Ами свикнала съм да има хора наоколо.

— През последните няколко дни ни липсваше в болницата и затова реших да мина да си вземем довиждане.

— Тръгвате ли си?

— Бойд вече не е на системи и можем да се върнем в Париж. Там сме по работа, а и за удоволствие.

Сила издаде някакъв неопределен звук и представи следващата песен.

— Сигурно сте вече спокойна, че Бойд... Нали вече е добре. Сигурно сте преживели истински кошмар.

— Всички, не само ние. Бойд ни обясни всичко. Ти също си преживяла страшни неща.

— Вече свърши.

— Да. — Тя пое ръката на Сила и се вгледа в заздравяващата ѝ рана. — Опитът оставя белези. Някои са по-дълбоки от други. — Госпожа Флечър пусна ръката на Сила и отново обходи с поглед стаята. — Бойд ми каза, че ще се жените.

— Аз... — Тя се отърси от изненадата и прочисти гърлото си. — Извинете за минута. — Обърна се към конзолата и включи следващото изпълнение, а след това натисна някакво копче. — Дойде време за

нашата загадка — обяви Сила. — Ще чуете записа, а след това очаквам обажданията ви. Първият, който ми каже името на песента, изпълнителят и годината, когато е записана, печели два билета за концерт. Имайте предвид, че в края на месеца очакваме Мадона.

— Очарователно — усмихна се госпожа Флечър с усмивката на Бойд. — Както казах, разбрах от Бойд, че ще се жените. Чудех се дали няма да имаш нужда от помощ за приготовленията.

— Не. Искам да кажа... Не съм казала... Извинете ме. — Тя се хвърли към мигащата светлина. — Радио КИП. Не, съжалявам. Погрешен отговор. Опитайте отново. — Стараеше се да мисли трезво, докато приемаше обажданията. Гласът на четвъртото обаждане ѝ се стори познат.

— Здравсти, О'Роарк.

— Бойд. — Тя погледна безпомощно към майка му. — Сега работя.

— Аз пък се обаждам. Имаш ли си вече победител?

— Не, но...

— Сега вече имаш. „Илектрик авеню“ на Еди Грант, 1983.

Сила се усмихна.

— Много си ми умен, готин. Както изглежда, току-що спечели два билета за концерт. Изчакай малко. — Тя включи микрофона си. — Вече имаме победител. — Госпожа Флечър търпеливо я наблюдаваше как работи и се усмихваше, докато слушаше гласа на сина си по телефона. — Поздравления — каза Сила и включи нова плоча.

— Значи ще дойдеш с мен на концерт.

— Ако имаш късмет. Трябва да затварям.

— Хей! — извика той, преди тя да бе прекъснала. — Все още не съм чул „Двубой на банджо“.

— Продължавай да слушаш. — Пое си дълбоко дъх и се обърна към майка му. — Много се извинявам.

— Няма нищо, не е проблем. — Всъщност всичко тук я очароваше. — За сватбата.

— Не знам дали ще има сватба. Искам да кажа, няма да има сватба. — Сила прокара ръка през косата си. — Май няма.

— Ами добре... — Същата слаба, едва доловима усмивка се плъзна по устата ѝ. — Когато решите, един от двама ви с Бойд ще ни съобщи. Той е много влюбен в теб. Нали знаеш?

— Да. Поне така си мисля.

— Разказа ми и за родителите ти. Надявам се, нямаш нищо против.

— Не. — Тя седна отново. — Госпожо Флечър...

— Казвай ми Лиз.

— Лиз. Надявам се не си мислите, че си играя игрички с Бойд. Не очаквам от него да се промени. Никога не бих го накарала да се променя, ала просто не знам дали ще мога да живея с него, като знам какво работи.

— Страхуваш се от това, че е полицай? Страх те е, че може да умре и да те изостави също като родителите ти?

Сила сведе поглед към ръцете си и разпери пръсти.

— Май като махнем пълнежа, същността е точно това.

— Разбирам. И аз се притеснявам за него — призна тихо тя. — Но също така проявявам разбиране за нещата, които той трябва да върши.

— Да, трябва. Все за това мисля, откакто го раниха. — Сила отново вдигна поглед, очите ѝ бяха напрегнати. — Как понасяте това?

Лиз пое неспокойната ръка на Сила в своята.

— Обичам го.

— И това е всичко?

— Така трябва да бъде. Винаги е трудно да загубиш човек, когото обичаш. Ти си загубила родителите си при трагичен инцидент, а според Бойд, напълно нелеп. Майка ми почина, когато бях на шест. Обичах я много, въпреки че прекарвахме много малко време заедно.

— Съжалявам.

— Един ден се поряза в градината. Нещо дребно на палеца и тя не му обърна внимание. След няколко седмици почина от отравяне на кръвта. И всичко това от едно дребно порязване с ръждясала градинска ножица. Трагично и нелепо. Трудно е да се каже кога човек, когото обичаме, ще ни бъде отнет. А колко тъжно би било, ако не си позволяваме да обичаме, защото ни е страх да не загубим този, когото обичаме. — Тя докосна с ръка бузата на Сила. — Надявам се да се видим отново, и то скоро.

— Госпожо Флечър... Лиз — каза Сила, когато другата жена спря на вратата. — Благодаря ви, че дойдохте.

— За мен беше удоволствие. — Тя погледна към един от плакатите на стената, на който известна рок звезда, гол до кръста, с коса до раменете, се усмихваше приканващо. — Май предпочитам Коул Портър.

Сила се усмихна и пусна друга касета. След рекламата остави слушателите да се наслаждават на блок от петнадесет минути музика, за да помисли спокойно.

Когато започнаха да се обаждат за желанията си, Сила бе неконтролируемо нервна, ала вече решила как да постъпи.

— С вас е Сила О'Роарк от радио КИП. Вече е пет минути след полунощ и ви очаквам на телефона, за да чуя желанията ви. Преди първото обаждане аз самата имам едно желание. То е за Бойд. Не, готин, няма да ти пусна „Двубой на банджо“. Ще трябва да се понапънеш, за да си спомниш тази песен. Стара е и е на Платърс „Само ти“. Надявам се, че слушаш, защото искам да ти кажа... — За пръв път в кариерата си тя не знаеше какво да каже, докато бе в ефир. — О, боже, колко е трудно. Искях да кажа, че най-сетне разбрах, че ти си единственият за мен. Обичам те и ако предложението ти все още е в сила, готова съм да го приема.

Сила пусна обещаната песен, затвори очи и се потопи в звука на музиката.

С истинско усилие на волята приемаше обажданията. Имаше подмятания и въпроси за Бойд, но нито един от тези, които звъняха, не беше Бойд. Беше убедена, че ще ѝ се обади.

Може би не бе слушал. При тази мисъл отпусна глава в ръцете си. Най-сетне бе събрала смелост, за да му разкрие чувствата си, а той не бе слушал.

Следващите два часа изминаха бавно. Постъпих глупаво, каза си тя. Беше страшно тъпо да обявиш по радиото, че обичаш някого. Единственото, което постигна, бе, че се засрами.

Колкото повече мислеше, толкова повече се ядосваше. Нали му беше казала да слуша, дяволите да го вземат. Не можеше ли да направи поне едно нещо, за което го бе помолила? Когато му каза да си отива, той остана. Каза му, че няма да се женят, а Бойд уведоми всички, че се е съгласила. Каза му да слуша радио, а той го бе изключил. Беше си разголила душата през цялата слушателска аудитория в ефир, и то за нищо.

— Страхотно желание — коментира Джексън, щом влезе при пулта малко преди два.

— Млъквай!

— Добре де. — Той си затананика, докато разглеждаше разпределението на времето за смяната си. — Рейтингът ни сигурно ще скочи до тавана.

— Ако исках някой да ме развеселява, щях да си доведа Мики Маус.

— Извинявай. — Без да се почувства засегнат, Джексън продължи да си тананика.

Едва сдържайки се, Сила включи микрофона.

— Това е всичко за тази вечер, Денвър. Вече е 1:58. Прехвърлям ви на моя приятел Джексън. Той ще остане с вас до шест сутринта. И не забравяйте, когато ме сънувате, нека сънищата ви да са вълшебни. — Тя изрита стола, за да не ѝ пречи. — Ако си умен — обърна се Сила към Джексън, — няма да обелиш и дума.

— Устата ми е запечатана.

Тя се втурна навън, грабна си якето и започна да рови за ключовете, докато вървеше към входа. Ще си отиде и ще се изкъпе. Ако Дебора я бе слушала и я чакаше, поне ще има на кого да си го изкара.

С наведена глава и с ръце в джобовете, Сила стигна колата. Тъкмо протягаше ръка към дръжката, когато видя, че Бойд бе седнал на капака.

— Хубава нощ — каза той.

— Как... Какво, по дяволите, правиш тук? — Забравила гнева си, тя заобиколи колата. — Не трябва ли да си в болницата? Още не са те изписали.

— Прескочих стената. Ела тук.

— Кретен такъв. Да седиш навън посред нощ. Едва не умря само преди две седмици...

— Никога през живота си не съм се чувствал по-добре. — Бойд я сграбчи за ревера на якето и я привлече за целувка. — А и ти.

— Какво?

— Никога досега не съм ти се радвал повече.

Сила поклати глава, за да ѝ се проясни, и отстъпи назад.

— Влизай в колата, ще те закарам обратно в болницата.

— Как ли пък не. — Той я привлече към себе си със смях и плени устните ѝ. Тя се почувства слаба, замаяна и ѝ стана горещо. С тиха въздишка се притисна към него и ръцете ѝ се плъзнаха по лицето му, вплетоха се в косата му. Искаше само да го докосва и да знае, че бе жив, в безопасност, че бе неин. — Господи, знаеш ли от кога не си ме целувала така? — Бойд я прегърна и зачака сърцето му да се успокои. От време на време раната пулсираше заедно със сърцето. — Тези благоприлични докосвания с устни в болницата за нищо не ставаха.

— Никога не бяхме сами.

— Никога не оставаше достатъчно дълго. — Той притисна устни към косата ѝ. — Обичам тази песен.

— Коя песен? А! — Сила отново отстъпи назад. — Значи си слушал?

— Песента много ми хареса. — Бойд взе ръката ѝ и притисна устни към белега. — А онова, което каза преди това, ми хареса още повече. Защо не ми го кажеш пак, лично?

— Аз... — Тя изпусна сдържания въздух.

Той търпеливо обрамчи лицето ѝ с ръце.

— Хайде, О'Роарк — усмихна се Бойд. — Изплюй камъчето!

— Обичам те. — Сила го каза толкова бързо и с такова очевидно облекчение, че той отново се засмя. — По дяволите, изобщо не е смешно. Наистина те обичам и ти си виновен, защото вече ми е невъзможно да направя друго.

— Напомни ми да се потупам по гърба по-късно. Имаш страхотен глас, Сила. — Бойд я прегърна. — И никога не е звучал по-добре.

— Беше ме страх.

— Знам.

— Вече не. — Тя облегна глава на рамото му. — Всичко си е на място.

— Да. Точно така. Предложението още важи, Сила. Омъжи се за мен.

Тя не отговори веднага, не защото се страхуваше, а защото искаше да се порадва. Искаше да запомни всяка секунда. Имаше пълнолуние, звездите блестяха. Усещаше мекия аромат на крехките пролетни цветя.

— Първо искам да те попитам нещо.

— Добре.

— Наистина ли може да си вземем готвач?

Той се разсмя и сведе устни към нейните.

— Разбира се.

— Тогава съм съгласна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.